SUSPANS

roman polițist

RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreținuți de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în același loc unde învățaseră P.G. Wodehouse and C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-și petreacă timpul între Paris și München. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei și a susținut cu succes examenul de intrare în Serviciul Maiestății Sale. După un an demisionează și se angajează ca reporter pentru *Daily Express* și *Bristol Western Gazette,* însă nu reușește să-și construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american publică douăzeci și șapte de poeme și prima sa povestire.

În 1912 revine în Statele Unite și se stabilește la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore și lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondență, grație căruia își găsește și un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forțele canadiene. Ajunge în tranșeele din Franța alături de trupele britanice, iar sfârșitul războiului îl găsește în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force.

După armistițiu se întoarce în Los Angeles, unde începe o relație cu Cissy Pascal, femeie măritată cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Cissy divorțează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relația fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreședinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul și absenteismul său duc la concedierea lui.

La vârsta de patruzeci și cinci de ani și la îndemnul soției sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Blackmailers Don't Shoot", va fi publicată în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat și Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep (Somnul de veci),* va apărea în 1939, aducându-i un succes ce îl va propulsa ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) și la *Strangers on a Train* (1951) regizat de Alfred Hitchcock. Deși nu a fost niciodată un autor prolific (între 1933 și 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler încearcă în permanență să depășească limitele genului pulp, iar eforturile sale vor fi recunoscute: în 1946 primește Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954, același premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman.

În 1954, soția sa se stinge din viață, după o lungă suferință, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye (Nu-i ușor să spui adio).* Singurătatea care a urmat îi accentuează propensiunea spre depresie și alcool, afectând calitatea și cantitatea scrierilor sale. În 1955, încearcă să se sinucidă, anunțând în prealabil poliția în legătură cu planurile sale. Viața sa profesională și personală a fost în aceeași măsură ajutată și îngrădită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell). După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viață la 26 martie 1959. Este văzut ca întemeietorul romanului polițist modern american, protagonistul său Philip Marlowe fiind astăzi considerat sinonim cu termenul „detectiv particular".

RAYMOND CHANDLER

PLAY-BACK

Traducere din limba enleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHANDLER, RAYMOND
Play-back / Raymond Chandler ; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. -
București : Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-579-092-6

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Raymond Chandler
PLAYBACK
© 1958 by Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

© Nemira, 2010

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-092-6

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

1

Glasul de la telefon părea tăios și poruncitor, dar n-am înțeles prea bine ce a spus; pe de o parte fiindcă eram doar pe jumătate treaz și pe de altă parte fiindcă țineam receptorul invers la ureche. Am bâjbâit, l-am adus în poziția cuvenită și am mormăit ceva.

– M-ai auzit? Am zis că sunt Clyde Umney, avocatul.

– Clyde Umney, avocatul, aha! Mă gândisem eu c-avem mai mulți Umney...

– Ești Marlowe, da?

– Da, așa cred.

Mi-am privit ceasul de la mână. Era șase și jumătate dimineața, nu tocmai ora mea cea mai grozavă.

– Să nu fii nepoliticos cu mine, tinere.

– Scuze, domnule Umney. Dar nu sunt tânăr. Sunt bătrân, obosit și fără pic de cafea în organism. Ce pot face pentru dumneata?

– Vreau să aștepți trenul Super Chief la ora opt, să identifici o fată printre pasageri, s-o urmărești până trage la un hotel și apoi să mă anunți. Este clar?

– Nu.

– De ce nu? s-a răstit el.

– Nu știu destule ca să fiu sigur că pot accepta cazul.

– Sunt Clyde Umn...

– Nu, te rog, l-am întrerupt. M-ar putea apuca istericalele. Spune-mi numai datele esențiale. Poate că alt detectiv ți s-ar potrivi mai bine. N-am lucrat niciodată în stilul FBI-ului.

– Aha! Secretara mea, domnișoara Vermilyea, va fi la biroul dumitale într-o jumătate de oră. Ea îți va oferi informațiile necesare. Este foarte eficientă. Sper că și dumneata ești.

– Sunt mai eficient după micul dejun. O poți trimite aici?

– Ce înseamnă „aici"?

I-am dat adresa apartamentului meu de pe Yucca Avenue și i-am spus cum să-l găsească.

– Bine, a zis fără tragere de inimă, însă vreau să stabilesc foarte clar un lucru. Fata nu trebuie să știe că este urmărită. Asta este foarte important. Acționez în numele unei firme foarte influente de avocatură din Washington. Domnișoara Vermilyea îți va da o sumă pentru cheltuieli și-ți va plăti un avans de două sute cincizeci de dolari. Mă aștept la un grad ridicat de eficiență. Și haide să nu irosim timpul pălăvrăgind.

– Îmi voi da toată silința, domnule Umney.

A închis. M-am chinuit să cobor din pat, am făcut duș, m-am bărbierit și-mi încălzeam palmele în jurul celei de-a treia cești de cafea, când s-a auzit soneria de la ușă.

– Sunt domnișoara Vermilyea, secretara domnului Umney, a anunțat un glas destul de ascuțit.

– Intră, te rog.

Era o adevărată păpușică. Nu avea pălărie și purta un fulgarin alb, strâns pe talie, păr platinat în jurul căpșorului greu de uitat, cizmulițe asortate la fulgarin, o umbrelă pliantă din plastic și ochi albastru-cenușii, care mă priveau de parcă tocmai pronunțasem un cuvânt deocheat. Am ajutat-o să-și scoată fulgarinul. Domnișoara Vermilyea mirosea foarte frumos. Picioarele ei – atât cât

puteam zări din ele – puteau fi privite fără să te doară ochii. Purta ciorapi fini de seară. M-am zgâit destul de atent, mai ales când le-a încrucișat și a întins ușor țigara, așteptând să-i fie aprinsă.

– Christian Dior, a rostit citindu-mi gândurile destul de vizibile. Niciodată nu port altceva. Un foc, te rog.

– Azi porți mult mai multe, am spus, aprinzând o brichetă.

– Nu prea mă dau în vânt după acostări atât de matinale.

– La ce oră ți-ar conveni, domnișoară Vermilyea?

A surâs destul de acid, și-a inventariat conținutul poșetei și mi-a aruncat un plic mare din hârtie groasă, maro.

– Cred că înăuntru o să găsești tot ce-ți trebuie.

– Păi... nu chiar tot.

– Las-o moale, fraiere. Am auzit totul despre tine. De ce crezi că te-a ales domnul Umney? Nu el te-a ales. Eu am făcut-o. Și nu te mai holba la picioarele mele.

Am deschis plicul. Conținea alt plic, sigilat, și două cecuri completate pe numele meu. Pe unul, pentru suma de două sute cincizeci de dolari, scria: „Avans, din onorariul pentru servicii profesionale." Celălalt era pentru două sute de dolari și pe el scria: „Avans pentru Philip Marlowe, pentru cheltuieli necesare."

– Cheltuielile o să mi le decontezi mie, cu detalii exacte, a spus domnișoara Vermilyea. Iar băutura ți-o plătești singur.

N-am deschis celălalt plic... nu încă.

– Ce-l face pe Umney să creadă că voi accepta un caz despre care nu știu nimic?

– O să-l accepți. Nu ți se cere să faci nimic ilegal. Ai cuvântul meu în privința asta.

– Ce altceva mai am?

– Hmm, în privința asta am putea discuta la un păhărel, în vreo seară ploioasă, când nu sunt prea ocupată.

– M-ai convins.

Am deschis celălalt plic. Conținea fotografia alb-negru a unei fete. Postura ei sugera o relaxare naturală, sau o experiență îndelungată în studiourile foto. Păr închis la culoare, care s-ar fi putut să fi fost roșu, frunte lată și dezvelită, ochi serioși, pomeți înalți, nări fremătând și o gură care nu trăda absolut nimic. Un chip cu trăsături elegante, aproape încordat, și deloc vesel.

– Întoarce-o, a spus domnișoara Vermilyea.

Pe dosul fotografiei fusese dactilografiat:

„Numele: Eleanor King. Înălțimea: un metru șaizeci și trei. Vârsta: în jur de douăzeci și nouă de ani. Păr castaniu-roșcat închis, des, cu onduleuri naturale. Ținută dreaptă, voce înceată, perfect distinctă. Bine îmbrăcată, dar nu exagerat de elegant. Machiaj clasic. Fără cicatrice vizibile. Ticuri caracteristice: obiceiul de a-și roti ochii, fără a-și clinti capul, când intră într-o cameră. Își scarpină palma mâinii drepte când este încordată. Se folosește de obicei de mâna stângă, însă știe să mascheze asta. Joacă tenis perfect, înoată bine, sare elegant de la trambulină, bea alcool fără să se amețească. N-a fost condamnată, dar are amprentele fișate."

– A fost în închisoare, am rostit ridicând ochii la domnișoara Vermilyea.

– N-am alte informații în afară de ceea ce scrie acolo. Urmează-ți pur și simplu instrucțiunile.

– Nu-i trecut niciun alt nume. La douăzeci și nouă de ani, o păpușă ca ea ar fi fost aproape cu siguranță măritată. Nu se menționează verigheta sau orice alte bijuterii. Asta mă pune pe gânduri.

Domnișoara Vermilyea și-a privit ceasul.

– Te poți gândi la asta în gara Union. N-a mai rămas mult timp.

S-a ridicat. I-am ținut fulgarinul alb și, după ce l-a îmbrăcat, i-am deschis ușa.

– Ai venit cu mașina ta?

– Da. A dat să iasă, apoi s-a întors. Un lucru îmi place la tine. Nu pui laba. Și ai maniere frumoase... într-un fel.

– Mi se pare o tehnică lamentabilă – să pui laba.

– Și un lucru nu-mi place la tine. Poți să-l ghicești?

– Îmi pare rău. N-am nici cea mai mică idee... atât doar că unii mă urăsc fiindcă sunt în viață.

– Nu m-am referit la asta.

Am urmat-o pe scară și i-am ținut deschisă portiera mașinii ca să urce. Era un automobil ieftin, un Cadillac Fleetwood. A încuviințat scurt din cap și a plecat, coborând panta.

Am urcat înapoi și am înghesuit câteva lucrușoare într-o valiză de voiaj, pentru orice eventualitate.

2

A fost floare la ureche. Super Chief a sosit fără întârziere, așa cum face aproape întotdeauna, iar fata era la fel de lesne de observat ca și un cangur îmbrăcat în smoching. Nu avea nimic asupra ei, decât o carte broșată într-o ediție ieftină, pe care a aruncat-o în primul coș de gunoi pe lângă care a trecut. S-a așezat și s-a uitat la podea. O fată nefericită, nu încăpea nicio îndoială. După un timp s-a ridicat și s-a dus la chioșcul de cărți din gară. A plecat fără să fi cumpărat nimic, s-a uitat la ceasul mare de pe perete și s-a închis într-o cabină telefonică. A vorbit cu cineva după ce a introdus un pumn de monede în fanta aparatului. Expresia nu i s-a schimbat nicio clipă. A închis și s-a dus la chioșcul de reviste, a luat *New Yorker*, și-a privit iarăși ceasul și s-a așezat să citească.

Purta un deux-pièces de comandă, bleumarin, cu bluză albă care se întrezărea la gât și ac cu safir albastru, mare la rever, asortat probabil cu cerceii, dar nu-i puteam vedea urechile. Părul îi era roșu-întunecat. Semăna cu fotografia ei, însă era ceva mai înaltă decât mă așteptasem. De pe pălăria cu panglică albastru-închis atârna un voal scurt. Purta mănuși.

După un timp a traversat colonada în exteriorul căreia așteptau taxiurile. A privit spre stânga, către cofetărie, s-a întors și a intrat în sala principală de așteptare, s-a uitat la drogherie și standul de ziare, la ghișeul de informații și la oamenii care stăteau pe băncile curate din lemn. Unele case de bilete erau deschise, altele nu. N-o interesau. S-a așezat din nou și a privit ceasul cel mare. Și-a scos mănușa dreaptă și și-a potrivit ceasul de la mână, o jucărioară simplă, suflată cu platină, fără pietre prețioase. Am comparat-o mental cu domnișoara Vermilyea. Nu părea moale, afectată sau prefăcută, dar Vermilyea era ca o femeie de moravuri ușoare pe lângă ea.

Nici de data asta n-a stat mult timp așezată. S-a sculat și a început să se plimbe. A ieșit în patio, s-a întors și a intrat în drogherie, apoi a pierdut ceva mai mult timp la chioșcul de cărți. Două lucruri erau evidente. Dacă urma s-o aștepte cineva, întâlnirea nu fusese stabilită pentru sosirea trenului. Arăta ca o fată care aștepta între trenuri. A intrat în cofetărie. S-a așezat la una dintre mesele cu tăblie din plastic, a studiat meniul, apoi a început să-și citească revista. O chelneriță a venit cu inevitabilul pahar cu apă și gheață. Fata a făcut comanda. Chelnerița s-a îndepărtat, fata s-a întors la lectura revistei. Era nouă și un sfert.

Am ieșit prin colonadă, spre locul unde un hamal aștepta lângă stația de taxiuri.

– Lucrezi cumva pentru Super Chief? l-am întrebat.

– Mda. Parțial.

S-a uitat fără mare interes la dolarul pe care-l răsuceam între degete.

– Aşteptam pe cineva la vagonul de Washington care merge la San Diego. A coborât cineva?

– Vrei să zici dac-a coborât definitiv, cu bagaje şi cu totul?

Am aprobat din cap.

A căzut pe gânduri şi m-a studiat cu ochii lui căprui, inteligenţi.

– A coborât un singur pasager, a răspuns în cele din urmă. Cum arată prietenul tău?

Am descris un bărbat care aducea cu actorul Edward Arnold. Hamalul a clătinat din cap.

– Nu te pot ajuta, domnule. Cel care-a coborât nu semăna deloc cu ăsta. Probabil că prietenul dumitale este tot în tren. Nu trebuie să coboare din vagonul direct. O să fie ataşat la şapte'ş-patru. Pleacă de-aici la unşpe jumătate. Garnitura n-a fost încă formată.

– Mulţumesc, i-am spus şi i-am dat dolarul.

Bagajele fetei erau tot în tren, asta era tot ce dorisem să aflu.

M-am întors la cofetărie şi m-am uitat prin peretele de sticlă.

Fata îşi citea revista şi avea în faţă o cafea şi o prăjiturică. M-am dus la o cabină telefonică, am sunat la un atelier auto pe care-l cunoşteam bine şi am rugat să trimită pe cineva să-mi ia maşina dacă nu telefonam până la amiază. Făcuseră lucrul ăsta de destule ori ca să aibă de acum o cheie de rezervă la îndemână. M-am dus la maşină, mi-am scos valiza şi am depozitat-o într-un dulăpior pentru bagaje de mână. Din sala uriaşă de aşteptare am cumpărat un bilet dus-întors până la San Diego, apoi m-am întors la cofetărie.

Fata se afla în acelaşi loc, dar nu mai era singură. Un individ stătea vizavi de ea la masă, zâmbind şi vorbind, şi o privire a fost suficient să înţeleg că ea îl cunoştea şi regreta asta. Era californian, de la vârfurile pantofilor roşu-închis ca vinul de Porto, până la

cămașa în carouri cafenii și galbene, cu butoni, însă fără cravată, de sub sacoul sport crem. Înalt de un metru optzeci și cinci, zvelt, cu chip ascuțit, plin de sine, își dezvelea dinții prea des. Răsucea în mână o bucată de hârtie.

Batista galbenă din buzunarul de la piept al sacoului înflorea spre exterior ca un buchet de narcise. Și un lucru era limpede ca apa distilată. Fata nu-l dorea acolo.

El a continuat să vorbească și să răsucească hârtia. În cele din urmă a strâns din umeri și s-a ridicat de pe scaun. S-a întins și și-a trecut vârful degetului peste obrazul ei. Fata a tresărit, trăgându-se înapoi. După aceea, bărbatul a deschis hârtia cu care se jucase și a netezit-o cu grijă în fața ei. A așteptat, zâmbind.

Ochii ei au coborât foarte, foarte încet, la hârtie. A rămas cu privirea pironită la ea. A întins mâna s-o ia, dar el a fost mai iute. A strecurat-o în buzunar, continuând să zâmbească. Apoi a scos un blocnotes micuț, cu pagini perforate, a scris ceva cu un pix, a rupt fila respectivă și a așezat-o în fața fetei. Pe aceea putea s-o ia. Ea a luat-o, a citit-o și a băgat-o în poșetă. În cele din urmă s-a uitat la el. Și în cele din urmă i-a surâs. Bănuiala mea a fost că a avut nevoie de un efort considerabil. Bărbatul s-a aplecat, a bătut-o ușor pe mână, s-a îndepărtat de masă și a ieșit din local.

A intrat apoi într-o cabină telefonică, a format un număr și a vorbit destul de mult. A ieșit, a căutat un hamal și a mers cu el la un dulăpior pentru bagaje de mână. A scos de acolo un geamantan alb-perlat și o geantă de voiaj asortată. Hamalul le-a luat, a ieșit în parcare și l-a urmat la un Buick Roadmaster strălucitor, lustruit, modelul cu capotă solidă decapotabilă, de fapt parțial decapotabilă. Hamalul a pus bagajele în spatele scaunului al cărui spătar fusese aplecat în față, și-a luat banii și a plecat. Bărbatul în sacou sport cu batistă galbenă s-a așezat la volan, a băgat în marșarier

și a ieșit din parcare, apoi s-a oprit doar atât cât să-și pună niște ochelari negri și să-și aprindă o țigară. După aceea a plecat. I-am notat numărul de înmatriculare și m-am întors în gară.

Ora următoare a ținut cât trei. Fata a părăsit cofetăria și și-a citit revista în sala de așteptare. Părea să nu fie captivată de lectură. Dădea întruna paginile înapoi, ca să vadă ce citise mai devreme. O parte din timp n-a citit absolut nimic, ci a ținut pur și simplu revista în mâini și s-a uitat în gol. Aveam ediția de la primă oră a ziarului de seară și, dinapoia ei, am pus cap la cap ceea ce aveam în minte. Nimic nu era clar. M-a ajutat pur și simplu să-mi trec vremea.

Bărbatul care stătuse cu fata la masă coborâse din tren, deoarece avea bagaje. S-ar fi putut să fi fost trenul ei și s-ar fi putut să fi fost pasagerul care coborâse din vagonul ei. Fata arătase destul de limpede că nu-l dorea în preajmă, iar el avusese o atitudine ce sugera regretul, dar și dispoziția de a se răzgândi dacă ea va vedea bucata de hârtie. Și se pare că așa se întâmplase. Întrucât asta se petrecuse după coborârea lor din tren, când s-ar fi putut întâmpla mult mai discret mai devreme, era clar că el nu avusese bucata de hârtie în tren.

În clipa aceea fata s-a ridicat brusc, s-a dus la standul de ziare și s-a întors cu un pachet de țigări. L-a deschis, rupându-i ambalajul, și și-a aprins o țigară. Fuma cu stângăcie, de parcă n-ar fi fost obișnuită, și în timp ce făcea asta, atitudinea a părut să i se schimbe, să devină mai țipătoare și mai dură, ca și cum s-ar fi vulgarizat în mod deliberat, într-un scop necunoscut. M-am uitat la ceasul mural: zece patruzeci și șapte. Mi-am reluat gândurile.

Bucata de hârtie răsucită părea să fi fost un articol decupat din ziar. Fata încercase s-o ia, bărbatul n-o lăsase. După aceea scrisese câteva cuvinte pe o foaie pe care i-o dăduse, ea o citise, îl privise

și zâmbise. Concluzia: individul știa ceva despre ea și fata trebuia să simuleze că-i plăcea.

Următoarea ipoteză era că bărbatul ieșise mai devreme din gară și mersese undeva, poate să-și ia mașina, poate să ia articolul decupat din ziar, poate orice altceva. Asta însemna că nu se temea că fata va fugi de el și consolida ideea că deocamdată el nu-și scosese toți așii din mânecă, dar dezvăluise ceva. Poate că el însuși nu era sigur pe ceea ce avea în mânecă. Poate că trebuia să verifice. Însă după ce-i arătase fetei atuul său, plecase într-un Buick cu bagajele. Prin urmare, nu se mai temea c-o va pierde. Legătura care-i ținea laolaltă era acum îndeajuns de puternică.

La unsprezece și cinci, am aruncat totul pe fereastră și am pornit cu o teorie nouă. N-am ajuns nicăieri. La unsprezece și zece, megafoanele au anunțat că trenul 74, de la linia 11, era pregătit să-și primească pasagerii pentru Santa Ana, Oceanside, Del Mar și San Diego. Câțiva oameni au părăsit sala de așteptare, inclusiv fata. Alții treceau deja prin turnichete. M-am uitat după fată cum a trecut și m-am întors la cabinele telefonice. Am introdus o monedă și am sunat la biroul lui Clyde Umney.

A răspuns domnișoara Vermilyea, anunțând doar numărul la care sunasem.

– Sunt Marlowe. Domnul Umney este acolo?

Glasul ei m-a anunțat cu un ton oficial:

– Îmi pare rău, dar domnul Umney este la tribunal. Doriți să-i transmit un mesaj?

– Am identificat fata și plec cu trenul la San Diego sau la altă stație intermediară de pe traseu. Deocamdată nu pot preciza care anume.

– Mulțumesc. Altceva?

– Da, soarele strălucește și prietena noastră nu încearcă să se ascundă de nimeni. A mâncat micul dejun în cofetăria care are un perete din sticlă spre peroane. A stat în sala de așteptare cu alte o sută cincizeci de persoane, deși ar fi putut să fi rămas în tren, unde n-ar fi văzut-o nimeni.

– Am notat totul, mulțumesc. Îi voi transmite domnului Umney imediat ce va fi posibil. Prin urmare nu aveți nicio opinie clară?

– Am o opinie clară. Că nu-mi spuneți tot ce știți.

Tonul glasului i s-a schimbat brusc. Probabil că cineva ieșise din birou.

– Ascultă, amice, ai fost angajat să faci o treabă. Ar fi bine s-o faci, și s-o faci cum trebuie. Clyde Umney aranjează multe ploi în orașul ăsta.

– Cui îi place apa de ploaie, frumoaso? Eu prefer o halbă de bere. Aș putea cânta o muzică mai frumoasă, dac-aș fi încurajat.

– O să fii plătit, detectivule... dacă-ți faci treaba. Altfel nu. E clar?

– Ăsta-i lucrul cel mai frumos pe care mi l-ai spus vreodată, dulceață. La revedere acum.

– Ascultă, Marlowe, a rostit ea cu o sinceritate neașteptată. N-am vrut să fiu nepoliticoasă cu tine. Este vorba despre ceva foarte important pentru Clyde Umney. Dacă nu se descurcă, s-ar putea să piardă o legătură foarte valoroasă. M-am enervat pur și simplu.

– Mi-a plăcut, Vermilyea. A fost util pentru subconștientul meu. O să telefonez când voi putea.

Am închis, am trecut prin turnichete, am coborât rampa, am mers până la mama naibii ca să ajung la linia 11 și am urcat într-un vagon deja plin cu fum de țigară, care-i atât de bun pentru gât și care-ți lasă aproape întotdeauna un plămân sănătos. Am umplut o pipă, am aprins-o și am contribuit la vicierea generală.

Trenul a pornit, s-a târât interminabil prin triaje și periferiile din estul Los Angelesului, și-a crescut puțin viteza și a făcut prima oprire la Santa Ana. Fata n-a coborât. Nici la Oceanside sau Del Mar. La San Diego am sărit repede jos, am intrat într-un taxi și apoi am așteptat opt minute în fața vechii gări în stil spaniol ca să apară hamalii cu bagajele. După aceea a ieșit și fata.

Ea n-a luat un taxi. A traversat strada și a dat colțul spre o agenție U-Drive de închirieri de automobile, iar după și mai mult timp s-a întors, părând dezamăgită. N-ai permis de conducere, nu poți închiria o mașină. M-aș fi așteptat ca ea să fi știut asta.

De data aceasta a intrat într-un taxi, care a întors și a pornit către nord. Taxiul meu a făcut la fel. Am avut unele dificultăți cu șoferul meu în privința urmăririi.

– Asta-i ceva despre care citești în cărți, domnule. Noi n-o facem în Dago.

I-am întins cinci dolari și portofelul deschis la fotocopia autorizației mele de detectiv. Le-a examinat pe amândouă. După aceea a privit în sus pe stradă.

– E-n regulă, a spus, dar va trebui să raportez. Dispecerul poate anunța mai departe la poliție. Așa se procedează aici, amice.

– Pare exact genul de oraș în care ar trebui să locuiesc, am zis. Și ai pierdut-o și pe urmărită. A cotit la stânga cu două intersecții în față.

Taximetristul mi-a restituit portofelul.

– Mi-am pierdut ochiul stâng, a replicat scurt. Pentru ce crezi că sunt stațiile radio?

A luat microfonul de pe bord și a vorbit în el.

A cotit la stânga pe strada Ash, a intrat pe șoseaua 101 și ne-am contopit cu traficul, mergând liniștit cu șaizeci și cinci de kilometri la oră. Am privit ceafa taximetristului.

– Nu-ți face griji, mi s-a adresat el peste umăr. Ăștia cinci dolari sunt peste costul călătoriei, da?

– Exact. Și de ce să nu-mi fac griji?

– Pasagera merge la Esmeralda. Asta-i la douăzeci de kilometri nord de-aici, la ocean. Destinația, dacă nu se schimbă pe parcurs – iar dacă se va modifica, voi fi anunțat –, este hotelul Rancho Descansado. Asta-nseamnă „relaxează-te, ia-o-ncet“ pe spaniolă.

– La dracu', am zis, nici n-aveam nevoie de taxi.

– Trebuie să plătești serviciile, domnule. Nu ne-mbogățim dacă facem cadouri.

– Ești mexican?

– Noi nu ne spunem așa, domnule. Noi ne spunem spaniolo-americani. Născuți și crescuți în State. Unii dintre noi abia dacă mai vorbim spaniola.

– *Es gran lastima*, am rostit. *Una lengua muchisima hermosa*.

A întors capul și a rânjit.

– *Tiene Vd. razón, amigo. Estoy muy bien de acuerdo*.

Am mers spre Torrance Beach, am străbătut așezarea și am cotit către hotel. La răstimpuri, taximetristul vorbea prin stația radio. A întors din cap atât cât să-mi vorbească din nou.

– Vrei să nu fii văzut?

– Și celălalt șofer? Nu-i va spune pasagerei că-i urmărită?

– Nu i s-a spus nici lui însuși. De-aia te-ntreb.

– Depășește-l și, dacă poți, să ajungi acolo înaintea lui. Mai capeți cinci dolari.

– Floare la ureche! Nici măcar n-o să mă vadă. Îl pot înțepa mai târziu, la o sticlă de Tecate.

Am trecut printr-un cartier comercial mic, după care drumul s-a lărgit; casele de pe o parte arătau scumpe și nu tocmai noi, pe când cele de pe partea opusă arătau foarte noi, dar deloc mai ieftine.

Drumul s-a îngustat din nou și am intrat într-o zonă cu limitare de viteză la patruzeci de kilometri la oră. Taximetristul meu a cotit la dreapta, a zigzagat pe niște străduțe înguste, a ignorat un indicator de oprire și, înainte să fi avut vreme să-mi dau seama încotro mergeam, am pătruns într-un canion: Pacificul scânteia în stânga, dincolo de o plajă lată, cu două posturi de salvamari pe foișoare metalice deschise. La capătul canionului, taximetristul a dat să intre pe poartă, însă l-am oprit. O firmă mare, cu litere aurii pe fundal verde, anunța: *El Rancho Descansado*.

– Nu sta la vedere, i-am zis. Vreau să m-asigur.

A revenit pe șosea, a mers rapid până dincolo de capătul zidului din stuc, după care a cotit pe un drum îngust, șerpuit, pe partea opusă, și a oprit. Un eucalipt noduros, cu trunchiul despicat, atârna deasupra noastră. Am coborât din taxi, mi-am pus ochelari negri, am mers pe jos până la șosea și m-am rezemat de un jeep roșu-strălucitor pe care era scris numele unui atelier de service. Un taxi a coborât colina și a intrat în Rancho Descansado. Au trecut trei minute. Taxiul a apărut gol și a urcat înapoi pe colină. Am revenit la taximetristul meu.

– Taxiul nr. 423, i-am spus. E același?

– El este. Ce facem acum?

– Așteptăm. Știi ceva despre locul ăsta?

– Are bungalow-uri cu garaje individuale. Unele cu o cameră, altele cu două. Recepția-i într-un bungalow mic în față. Tarifele-s destul de mari în timpul sezonului. Acum e destul de mort. Probabil că prețurile-s la jumătate și camere sunt destule.

– Așteptăm cinci minute. După aceea merg la recepție, îmi las valiza și caut să-nchiriez o mașină.

A spus că asta era ușor. În Esmeralda existau trei agenții care închiriau mașini, orice model doreai, cu tarife în funcție de timp și kilometraj.

Am așteptat cele cinci minute. De acum trecuse de ora trei. Îmi era așa de foame încât aș fi putut să șterpelesc cina câinelui.

I-am achitat cursa taximetristului, l-am privit plecând și am traversat șoseaua ca să intru în recepție.

3

Am rezemat un cot politicos pe tejghea și am privit peste ea, către tânărul cu chip fericit și papion cu picățele. M-am uitat de la el la fata aflată la consola micuței centrale telefonice de lângă peretele opus. Era genul de fată căreia îi place mișcarea, cu machiaj strălucitor și păr blond de lungime medie strâns în coadă la ceafă. Avea însă ochi frumoși, mari și blânzi, care au sclipit umed când s-au uitat la recepționer. Am întors privirea la el și mi-am reținut în ultima clipă un pufnet. Fata de la centrala telefonică și-a rotit coada de cal într-un arc și m-a cercetat din cap până-n picioare.

– Mă bucur să vă spun că avem locuri libere, domnule Marlowe, a rostit tânărul politicos. Dacă decideți să rămâneți aici, puteți completa formularul și mai târziu. Cam cât timp ați dori să rămâneți?

– Numai atât cât rămâne și ea, am zis. Fata în taior albastru. Tocmai s-a cazat. Folosind un nume pe care nu-l știu.

Tânărul și centralista s-au holbat la mine. Ambele chipuri purtau aceeași expresie de neîncredere și curiozitate. Există o sută de feluri în care să joci scena asta. Felul acesta însă era nou pentru

mine. N-ar fi avut succes în niciun hotel din lume. S-ar fi putut să aibă succes aici. În principal pentru că nu-mi păsa câtuși de puțin.

– Nu-ți place ce-ai auzit, nu-i așa? am spus.

Recepționerul a clătinat ușor din cap.

– Cel puțin sunteți sincer în privința asta.

– M-am săturat să mă mai ascund. Am obosit. I-ai văzut inelarul?

– Ăăă... nu, nu l-am văzut.

S-a uitat la centralistă. Ea a clătinat din cap, fără să-și desprindă ochii de la mine.

– N-are verighetă, am spus. N-o mai poartă. S-a dus totul. S-a năruit. Toți anii-n care... eh, dă-i dracu'! O urmăresc tocmai de la... mă rog, nu contează de unde. Nu vrea nici măcar să vorbească cu mine. Oare ce caut aici? Mă fac naibii de băcănie.

M-am întors iute și mi-am suflat nasul. Le câștigasem atenția.

– Mai bine ar fi să merg altundeva, am zis revenind la ei.

– Vreți să vă împăcați, dar ea nu vrea, a rostit încet centralista.

– Da.

– Vă înțeleg și vă compătimesc, a zis tânărul, dar știți cum stau lucrurile, domnule Marlowe. Un hotel trebuie să dea dovadă de foarte multă precauție. Situațiile acestea pot duce la orice... chiar la schimburi de focuri de armă.

– Focuri de armă? L-am privit mimând surprinderea. Doamne, Dumnezeule, dar ce fel de oameni fac așa ceva?

El s-a sprijinit de tejghea.

– Domnule Marlowe, dumneavoastră ce intenționați să faceți?

– Aș vrea să fiu în apropierea ei... în caz că va avea nevoie de mine. N-o să vorbesc cu ea. Nici măcar n-o să-i bat la ușă. Dar va ști c-am fost alături și va-nțelege de ce. Eu o s-aștept. O s-o aștept oricât.

Fetei i-a plăcut acum. Mă afundasem până-n gât în siropuri. Am inspirat lent și profund și am țintit potul cel mare.

– Și, cumva, nu mi-a plăcut cum arăta tipul care-a adus-o aici, am rostit.

– N-a adus-o nimeni aici... doar un taximetrist, a spus recepționerul.

Știa însă perfect la ce mă refeream.

Centralista a schițat o jumătate de surâs.

– Nu se referă la asta, Jack. Se referă la rezervare.

– Am înțeles și eu atâta lucru, Lucille, a rostit Jack. Nu sunt chiar atât de prostovan.

Cu un gest brusc, a scos din sertar un cartonaș și l-a pus în fața mea. Era un cartonaș de înregistrare. Pe colț, în diagonală, scria numele Larry Mitchell. Rubricile fuseseră completate cu un scris complet diferit: (domnișoara) Betty Mayfield, West Chatham, New York. Apoi, în colțul din stânga sus, tot cu scrisul lui Larry Mitchell, erau consemnate o dată, o oră, un tarif, un număr de telefon.

– Ai un suflet foarte bun, am spus. Deci a revenit la numele de fată... Este legal, bineînțeles.

– Orice nume este legal, atât timp cât nu există intenția de înșelătorie. Vreți camera de lângă ea?

Am făcut ochii mari. Poate că mi-au și strălucit nițel, umezi. Nimeni nu s-a străduit vreodată mai mult să-i facă să strălucească umezi.

– Uite ce-i, am spus, este al naibii de frumos din partea dumitale, dar n-ar trebui s-o faci. N-o să pricinuiesc niciun necaz, dar nu ai nicio garanție. Îți pierzi slujba dacă fac vreo prostie.

– Bine, a zis el, odată și odată trebuie să învăț și eu câte ceva. Mie îmi păreți a fi un tip în regulă. Atât doar să nu spuneți nimănui.

A luat pixul din suportul lui și mi l-a întins. Mi-am semnat numele cu o adresă de pe East Sixty-first Street, New York.

Jack a privit-o.

– Asta-i pe lângă Central Park, nu? a întrebat într-o doară.

– La trei cvartale și un pic, am răspuns. Între Lexington și Third Avenue.

A încuviințat din cap. Cunoștea locul. Trecusem testul. S-a întins spre o cheie.

– Aș vrea să-mi las valiza aici, am spus, și să mă duc să mănânc ceva, poate chiar să-nchiriez o mașină, dacă reușesc. Poți să mi-o duci în cameră?

Sigur că da. Putea face asta foarte ușor pentru mine. M-a dus afară, mi-a arătat o dumbravă de copăcei și mi-a dat câteva indicații. Toate bungalow-urile erau complet șindrilite, albe cu acoperișuri verzi. Aveau verande cu balustrade. Mi l-a arătat pe al meu printre trunchiurile arborilor. I-am mulțumit. A dat să intre înapoi și atunci am spus:

– Uite care-i treaba... ar mai fi ceva. Ea s-ar putea să plece, dacă află.

A zâmbit.

– Bineînțeles. În privința asta nu putem face nimic, domnule Marlowe. Mulți stau numai pentru o noapte sau două... mai puțin vara. Nu ne așteptăm să fie plin în anotimpul ăsta.

A intrat în bungalow-ul recepției și am auzit-o pe fată spunându-i:

– Este un om drăguț, Jack... dar n-ar fi trebuit s-o faci.

Am auzit și răspunsul lui:

– Îl urăsc pe Mitchell ăla... chiar dacă-i amic cu proprietarul.

4

Camera era acceptabilă. Avea obișnuita sofa tare ca piatra, scaune fără perne, un birouaș lipit de peretele din față, un dulap din tavan până în podea cu ladă încorporată, baie cu cadă tip Hollywood și neon pentru bărbierit lângă oglinda de deasupra chiuvetei, o bucătărioară cu frigider și aragaz alb, o plită electrică cu trei ochiuri. În dulăpiorul de deasupra chiuvetei existau destule farfurii și alte obiecte de veselă. Am scos niște cuburi de gheață din frigider, le-am pus într-un pahar și am turnat peste ele din sticla din valiză, am sorbit și m-am așezat pe scaun, ascultând, cu ferestrele închise și jaluzelele trase. De alături nu se auzea nimic, apoi am auzit trăgându-se apa la toaletă. Fata era acasă. Mi-am golit paharul, am fumat o țigară și am studiat încălzitorul mural de pe peretele comun. Era alcătuit dintr-o cutie metalică în care se aflau două tuburi lungi, alb-mat. Nu păreau că ar putea degaja cine știe ce căldură, dar în debara exista un radiator cu ventilator și termostat, alimentat la priză. Am scos grilajul cromat de mascare a încălzitorului mural și am deșurubat tuburile alb-mat. Am scos din geanta de voiaj un stetoscop medical, l-am lipit de fundul metalic al interiorului și am ascultat. Dacă în camera vecină exista un încălzitor similar, lipit de acesta, și exista mai mult ca sigur, cele două camere erau despărțite numai de o placă metalică și un material izolator, redus probabil la minimum.

Câteva minute n-am auzit nimic, după care un număr de telefon a fost format. Totul se distingea perfect. Un glas de femeie a spus:

– Esmeralda 4-1499, vă rog.

Era o voce sigură pe sine, calmă, de înălțime mijlocie, aproape complet lipsită de expresivitate, exceptând faptul că suna obosită. După atâtea ore de urmărire, îi auzeam pentru prima dată glasul.

A urmat o pauză mai lungă, apoi ea a zis:

– Cu domnul Larry Mitchell, vă rog.

Altă pauză, însă mai scurtă. După aceea:

– Sunt Betty Mayfield, de la Rancho Descansado.

A pronunțat greșit „a“ din Descansado. Apoi:

– Betty Mayfield, am spus. Te rog, lasă prostiile. Vrei să ți-l spun pe litere?

Persoana de la celălalt capăt al firului avea multe de zis. Ea a ascultat. După un timp, a răspuns:

– Apartamentul 12C. Ar trebui să știi, tu ai făcut rezervarea... Aha, înțeleg... Bine, în regulă. Voi fi aici.

A închis. Liniște. Liniște absolută. Apoi glasul de dincolo a rostit încet și găunos:

– Betty Mayfield, Betty Mayfield, Betty Mayfield... Biată Betty! Ai fost o fată la locul tău... cu mult timp în urmă.

Stăteam pe podea pe una dintre pernele dungate, cu spatele la perete. M-am ridicat grijuliu, am lăsat stetoscopul pe pernă și m-am dus să mă întind pe sofa. Bărbatul avea să sosească, după o vreme. Ea se afla aici, așteptându-l, fiindcă trebuia s-o facă. Trebuise să vină aici din același motiv. Voiam să aflu motivul acela.

Probabil că el avea pantofi cu tălpi din crep, deoarece n-am auzit nimic până când a sunat soneria la ușa de alături. De asemenea, nu venise cu automobilul până la bungalow. M-am lăsat pe podea și am trecut la stetoscop.

Fata a deschis ușa, el a intrat și mi-am putut imagina surâsul de pe chipul lui când a spus:

– Bună ziua, Betty. Betty Mayfield este numele, da? Îmi place.

– A fost numele meu inițial.

Ea a închis ușa.

El a chicotit.

– Bănuiesc c-ai fost înțeleaptă să-l schimbi. Dar ce-i cu inițialele de pe bagaje?

Glasul lui nu-mi plăcea cu nimic mai mult decât surâsul. Era strident și vesel, debordând de cordialitate șmecheră. Nu se putea spune că ar fi avut o undă de sarcasm, dar era pe aproape. M-a făcut să strâng din dinți.

– Bănuiesc, a rostit ea sec, că acesta a fost primul lucru pe care l-ai observat.

– Nu, păpușă. Tu ai fost primul lucru pe care l-am observat. Urma unei verighete, însă absența verighetei a fost al doilea lucru. Inițialele au venit abia pe locul al treilea.

– Să nu-mi spui „păpușă", șantajist ieftin ce ești! a izbucnit ea cu furie neașteptată.

Nu l-a descurajat câtuși de puțin.

– Poate că sunt un șantajist, dulceață, dar – alt chicotit plin de sine – în niciun caz nu-s ieftin.

Ea a pășit, probabil îndepărtându-se de el.

– Vrei să bei ceva? Văd c-ai venit cu o sticlă.

– Băutura s-ar putea să-mi ațâțe simțurile.

– De un singur lucru îmi este teamă la tine, domnule Mitchell, a zis ea imperturbabil. De gura ta mare. Vorbești prea mult și-ți place prea mult de propria-ți persoană. Ar fi mai bine dacă ne-am înțelege unul pe celălalt. Îmi place Esmeralda. Am mai fost aici și mi-am dorit mereu să mă-ntorc. Am avut pur și simplu ghinion că tu locuiești aici și că ai fost în trenul care m-a adus aici. Un ghinion și mai mare a fost faptul că m-ai recunoscut. Însă asta-i tot – ghinion.

– Ghinion pentru tine, noroc pentru mine, dulceață, a spus el tărăgănat.

– Poate, a zis ea, dacă nu pui prea multă presiune pe chestia asta. Dacă o faci este posibil să-ți explodeze în față.

A urmat o tăcere scurtă. În imaginația mea i-am putut vedea fixându-se unul pe celălalt cu privirea. Poate că zâmbetul lui devenea nițel cam nervos, dar nu cine știe ce.

– Nu trebuie decât să ridic receptorul și să telefonez la ziarele din San Diego, a spus el. Vrei publicitate? Îți pot aranja publicitate.

– Am venit aici ca să scap de ea, a zis fata cu amărăciune.

El a râs.

– Cum să nu, cu ajutorul unui judecător țicnit, care făcea pe el de senil ce era, și-n singurul stat din SUA – să știi c-am verificat asta – unde s-ar fi putut întâmpla așa ceva după ce juriul decisese altfel. Ți-ai schimbat numele de două ori. Dacă povestea ta va fi publicată aici – și-i o poveste destul de bună, dulceață –, cred că va trebui să-ți schimbi numele iarăși... și să-ncepi să mai călătorești. Devine oarecum obositor, nu?

– De asta sunt aici, a spus ea. De asta ești și tu aici. Cât vrei? Îmi dau seama că va fi doar un avans.

– Am pomenit eu ceva despre bani?

– O s-o faci, a zis ea. Și vorbește mai încet.

– Tot bungalow-ul e numai al tău, dulceață. I-am dat ocol înainte să intru. Ușile sunt încuiate, ferestrele închise, jaluzelele trase, garajele goale. Pot să mă interesez la recepție, dacă ești neliniștită. Am prieteni pe-aici – oameni pe care-ar trebui să-i cunoști, oameni care-ți pot face viața plăcută. Ăsta-i un oraș în societatea căruia e greu să pătrunzi. Și-i un oraș al naibii de plictisitor, dacă ești pe dinafară.

– Tu cum ai pătruns, domnule Mitchell?

– Ăl bătrân e barosan în Toronto. Noi doi nu ne-nțelegem și el nu vrea să mă-nvârt pe-acasă. Totuși e taică-meu și totuși e de treabă, chiar dacă mă plătește să mă țin departe.

Ea nu i-a răspuns. Pașii i s-au îndepărtat. Am auzit-o în bucătărie, producând sunetele obișnuite asociate scoaterii gheții dintr-o tavă de cuburi. A curs apă, pașii au revenit.

– Vreau și eu unul, a spus ea. Poate c-am fost grosolană cu tine. Sunt obosită.

– Sigur că da, a zis el înțelegător. Ești obosită.

O pauză, apoi:

– Păi, hai noroc, pentru momentul când n-o să mai fii obosită! Să zicem pe la șapte și jumătate, diseară, la Salonul de Sticlă. O să te iau eu. E un loc frumos pentru cină. Se poate dansa. Este discret. Exclusivist, dacă asta mai înseamnă ceva. Aparține Clubului Beach. N-au mese libere, dacă nu te cunosc. Eu sunt printre prieteni acolo.

– Este scump? a întrebat ea.

– Nițel. Ah, da... apropo de asta. M-ai putea ajuta cu vreo două bancnote, până-mi vine cecul lunar. A râs. Sunt surprins de mine însumi. Până la urmă, uite c-am amintit și de bani.

– Doi dolari?

– Două sutare ar fi mai bine.

– N-am decât șaizeci de dolari... până pot deschide un cont sau până încasez niște cecuri de călătorie.

– Poți face asta la recepție, fetiță.

– Așa este. Ia cincizeci. Nu vreau să te răsfăț, domnule Mitchell.

– Spune-mi Larry. Fii și tu umană.

– Ar trebui?

Glasul ei se schimbase. Apăruse un ton anume, aluzia la o invitație. Mi-am putut imagina surâsul lent de plăcere de pe fața

bărbatului. Am bănuit după acea, judecând după tăcere, că el pusese mâna pe ea și că fata îl lăsase. În cele din urmă, vocea ei ușor înăbușită a rostit:

– Ajunge, Larry. Acum fii drăguț și pleacă. Voi fi gata la șapte și jumătate.

– Încă unul, pentru drum.

După o secundă ușa s-a deschis și bărbatul a rostit ceva ce n-am înțeles. M-am ridicat, m-am dus la fereastră și am privit cu foarte multă precauție printre jaluzele. Un reflector fusese aprins într-un copac înalt. În lumina lui l-am văzut pe bărbat urcând panta și dispărând. Am revenit la locașul încălzitorului și pentru o vreme n-am auzit nimic și nici n-am fost sigur ce anume voiam să aud. Dar am știut destul de repede.

S-au auzit mișcări de pași iuți înainte și înapoi, zgomot de sertare deschise, pocnetul unei încuietori, bufnetul unui capac care fusese ridicat și se lovise de ceva.

Își strângea lucrurile ca să plece.

Am înșurubat tuburile alb-mat la locul lor în încălzitor, am montat grilajul de mascare și am pus stetoscopul în geanta de voiaj. Seara devenea rece. Am îmbrăcat sacoul și am rămas în mijlocul camerei. Se întuneca și nu aprinsesem nicio lumină. Am stat locului și m-am gândit. Aș fi putut să mă duc la telefon și să-mi dau raportul, iar până atunci ea ar fi putut lua alt taxi, spre alt tren sau avion, spre altă destinație. Putea să fi mers oriunde ar fi vrut, însă întotdeauna ar fi existat un detectiv care să aștepte trenul, dacă era suficient de important pentru indivizii influenți din Washington. Întotdeauna ar fi existat un Larry Mitchell sau un reporter cu memorie bună. Întotdeauna ar fi existat mici bizarerii observabile și întotdeauna ar fi existat cineva care să le observe. Nu poți să fugi de tine însuți.

Făceam un spionaj ieftin pentru oameni care nu-mi plăceau, dar... asta ți-e meseria, amice. Ei achită nota de plată, tu scormonești în gunoi. Atât doar că de data asta puteam simți gustul gunoiului. Fata nu arăta ca o vagaboandă și nici ca o escroacă. Ceea ce nu însemna nimic altceva decât că putea fi și vagaboandă, și escroacă, cu mai mult succes decât altele care arătau ca atare.

5

Am deschis ușa, m-am dus la următoarea și am apăsat butonul soneriei micuțe. Înăuntru nu s-a auzit nicio mișcare. Niciun sunet de pași. După aceea a răsunat clinchetul unui lanț tras prin dispozitivul de siguranță și ușa s-a deschis vreo cinci centimetri spre camera luminată. Glasul a vorbit din spatele ușii:

– Cine este?

– Pot să împrumut o linguriță de zahăr?

– N-am zahăr.

– Atunci poate doi dolari, până-mi sosește cecul?

Altă tăcere. După aceea ușa s-a deschis până la limita lanțului, fața ei a apărut în deschizătură și m-au privit doi ochi adumbriți. Erau simple găuri în întuneric. Reflectorul de sus, din copac, scânteia pieziș în ei.

– Cine ești?

– Vecinul tău de alături. Moțăiam și m-au trezit vocile. Au rostit cuvinte. Mi-au trezit interesul.

– Caută-ți interesul altundeva.

– Aș putea s-o fac, domnișoară King... pardon, domnișoară Mayfield, dar nu sunt sigur că ai dori s-o fac.

Ea nu s-a mișcat și ochii nu i s-au clintit. Am scuturat o țigară din pachet și am încercat să ridic capacul brichetei mele Zippo cu degetul mare și să-i acționez rotița. Ar trebui să poți face asta cu o singură mână. Se poate face, dar este destul de dificil. Am reușit în cele din urmă, am aprins țigara, am tras în piept și am suflat fumul pe nări.

– Și despre ce ar fi fost vorba? a întrebat ea.

– Ca să fiu realmente corect, ar trebui să telefonez la L.A. și să-i anunț pe cei care m-au trimis. Poate că aș putea fi convins să n-o fac.

– Dumnezeule, a rostit ea aprins, doi în aceeași după-amiază! Cât de norocoasă poate fi o fată?

– Nu știu, am spus. Eu nu știu nimic. Cred c-am fost luat de fraier, dar nu sunt sigur.

– Stai nițel.

Mi-a închis ușa în față. N-a lipsit mult timp. Lanțul a ieșit din fantă și ușa s-a deschis.

Am intrat încet, iar fata s-a retras, îndepărtându-se de mine.

– Cât de mult ai auzit? Și închide ușa, te rog.

Am închis-o cu umărul și m-am rezemat de ea.

– Doar sfârșitul unei conversații destul de neplăcute. Pereții de aici sunt la fel de subțiri ca portofelul unui dansator de step.

– Lucrezi în industria spectacolelor?

– Mai degrabă în industria culiselor. Mă numesc Philip Marlowe. M-ai văzut deja.

– Serios?

S-a îndepărtat de mine cu pași mărunți, prudenți și s-a dus la valiza care-i rămăsese deschisă. S-a rezemat de brațul unui scaun.

– Unde?

– În gara Union din L.A. Noi doi am așteptat între trenuri. M-a interesat ce s-a întâmplat între tine și domnul Mitchell – ăsta-i numele lui, nu-i așa? N-am auzit nimic și n-am văzut mare lucru, fiindcă eram în afara cofetăriei.

– Și ce te-a interesat, domnule voinic și îndatoritor?

– Tocmai ți-am zis o parte. Cealaltă parte care m-a interesat a fost felul în care te-ai schimbat după ce ai vorbit cu Mitchell. Te-am privit în acțiune. A fost perfect deliberat. Te-ai transformat într-o fată modernă, frumușică, cinică și indiferentă. De ce?

– Și cum fusesem înainte?

– O fată drăguță, potolită și bine-crescută.

– Aceea fusese masca, a spus ea. Cealaltă este personalitatea mea reală. Care mai este însoțită de ceva.

A ridicat de pe lângă corp un pistol mic, automat.

L-am privit.

– Mda, arme, am spus. Nu mă sperii de arme. Am trăit cu ele toată viața. Am început cu un Derringer vechi, care trebuia încărcat după fiecare foc – genul de pistol pe care-l purtau cartoforii de pe vapoarele cu zbaturi. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, am trecut la o pușcă ușoară de vânătoare, apoi la o pușcă de tir calibrul 7,69 și așa mai departe. Odată am nimerit ținta de la opt sute de metri, doar cu înălțătorul. În cazul în care nu știi, de la distanța aia ținta are mărimea unui timbru poștal.

– O carieră fascinantă, a zis ea.

– Armele nu rezolvă niciodată nimic, am spus. Ele nu sunt decât lăsarea grăbită a cortinei înaintea unui act doi prost.

Fata a zâmbit vag și a trecut pistolul în mâna stângă. Cu mâna dreaptă și-a prins bluza în dreptul gulerului și a rupt-o până la talie cu o mișcare rapidă și decisă.

– După aceea, mi-a zis, dar nu-i nicio grabă-n privința asta, întorc pistolul în mână uite așa – l-a pus înapoi în mâna dreaptă, însă ținându-l de țeavă – și mă lovesc în obraz cu patul. Iese o vânătaie frumoasă.

– Și după aceea, am spus, întorci pistolul în poziția lui corectă, ridici piedica și apeși pe trăgaci, tocmai pe când citeam editorialul sportiv din ziar.

– N-ai ajunge nici măcar la mijlocul camerei.

Mi-am încrucișat picioarele, m-am lăsat pe spate, am ridicat scrumiera din sticlă verde de pe masa de lângă scaun și am așezat-o în echilibru pe genunchi, ținând țigara pe care o fumam între primele două degete de la mâna dreaptă.

– N-aș face nici măcar un pas prin cameră. Aș sta aici, uite-așa, destul de confortabil și relaxat.

– Dar nițel cam mort, a zis ea. Sunt o țintașă bună și aici nu sunt opt sute de metri.

– Atunci va trebui să-ncerci să-i convingi pe polițai despre felul în care eu te-am atacat și tu te-ai apărat.

Și-a aruncat arma în valiză și a râs. A sunat ca un râset autentic, cu amuzament real.

– Scuze, a spus. Tu, zăcând acolo cu picioarele încrucișate și cu o gaură în cap, și eu încercând să explic cum te-am împușcat ca să-mi apăr onoarea... imaginea asta mă cam amețește.

S-a lăsat să cadă într-un scaun și s-a aplecat înainte, cu bărbia cuprinsă într-o palmă, cu cotul proptit pe un genunchi, cu chipul încordat și obosit; părul roșu-închis i-l încadra atât de abundent, încât fața îi părea mai mică decât ar fi trebuit.

– Ce ai de gând să-mi faci, domnule Marlowe? Sau lucrurile stau invers? Ce ți-aș putea eu face drept răsplată ca să nu faci absolut nimic?

– Cine este Eleanor King? Ce a fost ea în Washington? De ce și-a schimbat numele undeva pe parcurs și și-a îndepărtat inițialele de pe bagaje? Ai putea să-mi dai răspunsuri la întrebări ca astea. Probabil că n-o vei face.

– Hm, nu știu. Hamalul mi-a scos inițialele de pe bagaje. I-am spus că avusesem o căsnicie foarte nefericită, că divorțasem și că obținusem dreptul de a-mi relua numele de fată. Care este Elizabeth, sau Betty, Mayfield. Asta ar putea fi adevărat, nu crezi?

– Ba da. Nu-l explică însă pe Mitchell.

Ea s-a lăsat pe spate și s-a destins. Ochii i-au rămas totuși precauți.

– Pur și simplu un bărbat pe care l-am cunoscut pe drum. A fost în tren cu mine.

Am aprobat din cap.

– A venit totuși aici cu propria lui mașină. Ți-a făcut rezervarea. Nu-i agreat de cei de aici, dar se pare că-i prietenul cuiva cu multă influență.

– Uneori o cunoștință făcută în tren sau pe vapor se dezvoltă foarte repede într-o relație apropiată, a spus ea.

– Așa se pare. Ba chiar te-a tapat de niște bani împrumut. Foarte, foarte repede. Și-am rămas cu impresia că nu țineai prea mult la el.

– Și ce dacă? a întrebat ea. Realitatea este că sunt nebună după el.

Și-a deschis palma și a coborât ochii, examinând-o.

– Cine te-a angajat, domnule Marlowe, și pentru ce?

– Un avocat din Los Angeles, acționând pe baza unor instrucțiuni primite de undeva din Est. Trebuia să te urmăresc până te opreai la vreun hotel. Ceea ce am și făcut. Acum însă te pregătești să pleci. Va trebui să iau totul de la început.

– Acum însă eu știu de existența ta, a zis ea șiret. Așa că-ți va fi mult mai greu. Bănuiesc că ești un fel de detectiv particular.

Am spus că așa era. Stinsesem țigara cu ceva timp în urmă. Am pus scrumiera înapoi pe masă și m-am ridicat.

– Va fi mai greu pentru mine, dar există mulți alții, domnișoară Mayfield.

– Oho, sunt sigură că există și că toți sunt niște bărbățel foarte drăguți! Unii sunt chiar destul de curați.

– Polițiștii nu te caută. Te-ar fi găsit cu ușurință. Se știa despre trenul tău. Eu am primit chiar și o fotografie și o descriere a ta. Însă Mitchell te poate sili să faci ce dorește. Iar banii nu sunt tot ce va dori.

Mi s-a părut că s-a îmbujorat ușor, dar lumina nu-i cădea direct pe față.

– Poate că da, a spus ea. Și poate că nu mă deranjează.

– Ba te deranjează.

S-a ridicat brusc și s-a apropiat de mine.

– Ai o meserie din care nu te îmbogățești, nu-i așa?

Am încuviințat din cap. Eram acum foarte aproape unul de celălalt.

– Cât ai vrea atunci ca să pleci de-aici și să uiți că m-ai văzut vreodată?

– Aș pleca de-aici și pe gratis. Cât despre restul, va trebui să întocmesc un raport.

– Cât? a rostit ea pe un ton serios. Îmi pot permite un onorariu substanțial. Am auzit că așa-i ziceți voi. Un termen mult mai elegant decât „șantaj“.

– Nu înseamnă același lucru.

– Dar ar putea să însemne. Crede-mă, poate să însemne exact asta – chiar și în cazul unor medici și avocați. Întâmplător, știu.

– Ai fost cam ghinionistă, nu-i așa?

– Departe de așa ceva, detectivule. Sunt fata cea mai norocoasă din lume. Trăiesc!

– Eu sunt din tabăra adversă, așa că nu-ți trăda secretele.

– I-auzi, i-auzi, a rostit ea tărăgănat. Un detectiv cu scrupule. Chestiile astea să le spui pescărușilor, tipule. Pentru mine nu-s decât vorbe-n vânt. Haide, dă-i drumul acum, domnule detectiv particular Marlowe, și dă telefonul acela care te frământă atâta. Nu te opresc.

A pornit spre ușă, dar am prins-o de încheietură și am răsucit-o. Bluza ruptă nu dezvăluia vreo goliciune surprinzătoare, ci doar un petic de piele și un pic din sutien. La plajă poți vedea mult mai multe, însă nu le-ai vedea printr-o bluză ruptă.

Probabil că mă holbasem nițel pofticios, fiindcă ea și-a încârligat degetele și a încercat să mă zgârie cu unghiile.

– Nu sunt o cățea-n călduri, a rostit printre dinții încleștați. Ia-ți labele de pe mine!

Am prins-o și de cealaltă încheietură și am început s-o trag mai aproape. A încercat să mă izbească cu genunchiul sub pântece, dar era deja prea aproape. Apoi s-a lăsat moale pe neașteptate, a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Buzele i s-au deschis cu o grimasă sardonică. Era o seară răcoroasă și poate că jos, pe malul oceanului, era chiar rece. Nu era însă rece în locul în care mă aflam eu.

După o vreme ea a spus cu glas suspinat că trebuia să se îmbrace pentru cină.

– Îhî, am bâiguit eu.

După altă pauză, ea a spus că trecuse mult de când un bărbat îi desfăcuse sutienul. Ne-am întors încetișor în direcția unuia dintre

paturile gemene. Aveau cuverturi roz-argintii. Remarci uneori detaliile mici și bizare.

Ochii ei erau deschiși și întrebători. I-am cercetat pe rând, pentru că mă găseam prea aproape ca să-i văd în același timp. Părea că se potrivesc bine unul cu celălalt.

– Scumpule, a rostit încetișor, ești teribil de dulce, dar pur și simplu n-am timp.

I-am închis gura. Mi s-a părut că o cheie a fost introdusă în broască de afară, însă nu eram foarte atent. Încuietoarea a țăcănit, ușa s-a deschis și a intrat domnul Larry Mitchell.

Noi doi ne-am despărțit. M-am întors și el s-a uitat la mine cu pleoapele pe jumătate coborâte, un metru optzeci și cinci, dur și vânos.

– M-am gândit să mă interesez la recepție, a rostit aproape absent. 12B a fost închiriată azi după-amiază, la puțin timp după ce a fost ocupată asta. Am devenit ușor curios, fiindcă momentan aici sunt o mulțime de camere libere. Așa c-am împrumutat cealaltă cheie. Cine-i flăcăul ăsta voinic, păpușă?

– Ți-a spus să nu-i mai zici „păpușă", ții minte?

Dacă asta a însemnat ceva pentru el, n-a arătat. A tras ușor pe lângă corp pumnul încleștat.

Fata spus:

– Este un detectiv particular, pe nume Marlowe. Cineva l-a angajat să mă urmărească.

– Și trebuia să te urmărească totuși chiar așa de aproape? Se pare că deranjez o prietenie frumoasă.

Ea s-a smucit de lângă mine și a înșfăcat pistolul din valiză.

– Discutam despre bani, i-a spus.

– Asta-i întotdeauna o greșeală, a rostit Mitchell. Obrajii îi ardeau și ochii îi erau prea strălucitori. Mai ales în poziția aia. N-o să ai nevoie de armă, dulceață.

Mi-a trimis o directă de dreapta, foarte rapidă și bine executată. Am pășit în interiorul brațului său, iute, calm și isteț. Însă dreapta nu-i era mâna de bază. Era stângaci. Ar fi trebuit să fi remarcat asta în gara Union din L.A. Un observator antrenat nu scapă niciun detaliu. L-am ratat cu un croșeu de dreapta, dar el n-a ratat cu stânga.

Mi-a proiectat capul pe spate. M-am clătinat dezechilibrat, atât cât a avut nevoie pentru a fanda în lateral și a lua pistolul din mâna fetei. Arma a părut să danseze prin aer și să se cuibărească în mâna lui stângă.

– Potolește-te, a rostit el. Știu că pare un clișeu, dar te-aș putea găuri și scăpa cu fața curată. Realmente aș putea.

– Bine, am zis răgușit. Pentru cincizeci de dolari pe zi nu mă las împușcat. Asta costă șaptezeci și cinci.

– Te rog, întoarce-te. M-ar amuza să-ți văd portofelul.

Am plonjat spre el, ignorând arma. Doar panica l-ar fi putut împinge să tragă, iar el se afla pe teren propriu și nu exista niciun motiv de panică. Pe de altă parte însă poate că fata nu era la fel de sigură. Vag, cu coada ochiului, am zărit-o întinzându-se către sticla de whisky de pe masă.

L-am pocnit pe Mitchell în partea laterală a gâtului. Gura i s-a căscat într-un soi de lătrat. M-a lovit și el undeva, dar nu foarte tare. Pumnul meu era mai greu și mai precis, însă n-a câștigat trofeul, pentru că în clipa aceea copita unui catâr m-a izbit drept înapoia creierului. Am fost trimis în zbor peste un ocean întunecat și am explodat într-o perdea de flăcări.

6

Prima senzație a fost că dacă cineva mi-ar fi vorbit aspru, aș fi izbucnit în hohote de plâns. A doua, că încăperea era prea mică pentru capul meu. Fruntea era foarte, foarte departe de ceafă, între tâmple exista o distanță enormă, deși o pulsație surdă se propaga de la una la cealaltă. Distanța nu mai înseamnă nimic în societatea modernă.

A treia senzație a fost că undeva, nu departe, se auzea un țiuit insistent. A patra și cea din urmă a fost că pe spinare îmi curgeau sloiuri de gheață. Cuvertura unui pat dovedea că zăcusem cu fața în jos, dacă mai aveam încă față. M-am rostogolit precaut pe o parte, m-am ridicat în capul oaselor și un zornăit s-a sfârșit cu un bufnet. Zornăitul și bufnetul proveneau de la un prosop înnodat, plin cu cuburi de gheață care se topeau. Cineva care mă iubea foarte mult mi-l pusese pe ceafă. Cineva care mă iubea mai puțin mă trosnise în țeastă. Este posibil să fi fost aceeași persoană. Indivizii au fel de fel de dispoziții sufletești.

M-am ridicat în picioare și am dus mâna la pantaloni. Portofelul era acolo, în buzunarul stâng, dar curelușa îi fusese deschisă. L-am cercetat. Nu dispăruse nimic. Își destăinuise informațiile, însă acelea nu mai reprezentau vreun secret. Valiza îmi era deschisă pe comoda de la piciorul patului. Așadar mă aflam în propria mea cameră.

M-am apropiat de oglindă și am privit chipul reflectat în ea. Părea familiar. M-am dus la ușă și am deschis-o. Țiuitul s-a amplificat. Chiar în fața mea, un bărbat dolofan stătea rezemat de balustradă. Era un grăsan de mărime mijlocie, dar grăsimea nu arăta puhavă. Avea ochelari și urechi mari sub pălăria de fetru gri-spălăcit. Gulerul pardesiului era ridicat. Ținea mâinile vârâte în

buzunarele pardesiului. Părul care se zărea pe la tâmple era gri-oțeliu. Părea rezistent. Așa par majoritatea grăsanilor. Lumina revărsată prin ușa din spatele meu se reflecta din ochelarii lui. Avea în gură o pipă mică, tipul poreclit „buldog". Eram încă amețit, dar ceva din el m-a pus pe gânduri.

– Frumoasă seară, a spus el.

– Vrei ceva?

– Caut un bărbat. Nu pe tine.

– Sunt singur aici.

– Exact, a zis el. Mulțumesc.

S-a întors cu spatele la mine și și-a rezemat stomacul de balustrada verandei.

Am pornit pe verandă spre țiuit. Ușa de la 12C era larg deschisă, luminile erau aprinse și zgomotul provenea de la un aspirator mânuit de o femeie în uniformă verde.

Am intrat și m-am uitat în jur. Femeia a oprit aspiratorul și m-a privit.

– Doriți ceva?

– Unde-i domnișoara Mayfield?

Ea a clătinat din cap.

– Doamna care a închiriat camera asta, am spus.

– Ah, ea? A plecat. Acum o jumătate de oră.

A repornit aspiratorul.

– Întrebați mai bine la recepție! a strigat ca să acopere zgomotul. Camera asta e-n curățenie!

Am întins mâna în spate și am închis ușa. Am urmărit șarpele negru al cordonului electric al aspiratorului până la perete și l-am smuls din priză. Femeia în uniformă verde m-a privit mânioasă. M-am apropiat de ea și i-am întins o bancnotă de un dolar. A părut mai puțin mânioasă.

– Vreau doar să telefonez, am spus.

– Păi, n-aveți telefon în cameră?

– Nu mai pune întrebări, i-am zis. Un dolar e un dolar.

M-am dus la telefon și am ridicat receptorul. Glasul unei fete a rostit:

– Recepția. Ce doriți, vă rog?

– Sunt Marlowe. Sunt foarte nefericit.

– Poftim?... Ah, da, domnul Marlowe. Cu ce vă putem ajuta?

– A plecat. N-am izbutit nici măcar să vorbesc cu ea.

– Îmi pare rău, domnule Marlowe, a spus ea și după cum a zis-o părea că o și crede. Da, a plecat. N-am prea putut...

– A spus unde?

– A plătit și a plecat. Destul de neașteptat. N-a lăsat nicio adresă.

– Cu Mitchell?

– Îmi pare rău. N-am văzut pe nimeni cu ea.

– Trebuie să fi văzut pe cineva. Cum a plecat?

– Cu taxiul. Mă tem...

– Bine. Mulțumesc.

M-am întors în camera mea.

Grăsanul de mărime mijlocie stătea confortabil într-un scaun, picior peste picior.

– Frumos din partea ta să-mi faci o vizită, am rostit. Te-aș putea ajuta cu ceva?

– Mi-ai putea spune unde-i Larry Mitchell.

– Larry Mitchell? M-am gândit atent. Îl cunosc?

A deschis portofelul și a extras o carte de vizită. S-a străduit să se scoale în picioare și mi-a întins-o: Goble & Green, Investigatori, Blocul Prudence 310, Kansas City, Missouri.

– Trebuie să fie o meserie interesantă, domnule Goble.

– Nu te ține de bancuri cu mine, amice. Mă enervez destul de ușor.

– Perfect. Haide să vedem cum te enervezi. Ce faci – îți muști mustața?

– N-am mustață, tâmpitule.

– Ți-ai putea lăsa una. Eu pot aștepta.

S-a ridicat în picioare, mult mai rapid de data aceasta. Și-a coborât ochii spre pumn. Brusc o armă i-a apărut în mână.

– Ți-a tras-o cineva vreodată cu țeava armei, tâmpitule?

– Șterge-o. Mă plictisești. Proștii mă plictisesc întotdeauna.

Mâna i-a tremurat și s-a înroșit la față. A pus după aceea pistolul înapoi în tocul de la umăr și s-a legănat către ușă.

– N-ai terminat cu mine, a mârâit peste umăr.

L-am lăsat să aibă el ultimul cuvânt. Nu merita să-i mai spun ceva.

7

După un timp m-am dus la recepție.

– Ei bine, n-a mers, am spus. A observat cumva vreunul dintre voi cine era taximetristul care a dus-o?

– Joe Harms, a răspuns fata prompt. Ar trebui să-l găsiți la stația de taxiuri de la mijlocul lui Grand. Sau ați putea suna la dispecerat. Un tip destul de drăguț. O dată s-a dat la mine.

– Și-a ratat-o de-aici până la Paso Robles, a rânjit recepționerul.

– Știu și eu? Nu cred că tu erai pe-acolo.

– Mda, a oftat el. Dai în brânci douăzeci de ore pe zi, străduindu-te să aduni suficient cât să cumperi o casă. Și pân-o faci, alți cincisprezece tipi s-au giugiulit cu prietena ta.

– Nu-i cazul ei, am rostit. Te tachinează. Strălucește de fiecare dată când se uită la tine.

Am ieșit, lăsându-i să-și zâmbească unul celuilalt. Ca majoritatea așezărilor mici, Esmeralda avea o stradă principală; clădirile comerciale porneau din ea cam pe o distanță de un cvartal scurt în ambele direcții, după care, aproape fără să-ți dai seama, deveneau străzi rezidențiale. Dar spre deosebire de majoritatea așezărilor mici din California, aici nu existau fațade false, nici panouri publicitare țipătoare, nici localuri drive-in care să vândă hamburgeri, nici tutungerii sau săli de biliard și nici duri de cartier care să se învârtă prin fața lor. Magazinele de pe Grand Street erau fie vechi și cu fațade înguste, dar nu lipsite de bun-gust, fie moderne cu fațade din sticlă și oțel inoxidabil, și firme de neon în culori clare și contrastante. Nu toți cei din Esmeralda erau prosperi, nu toți erau fericiți, nu toți aveau un Cadillac, un Jaguar sau un Riley, însă procentajul celor cu viață evident prosperă era foarte mare și magazinele care vindeau produse de lux erau la fel de elegante și cu aspect scump precum cele din Beverly Hills, deși mult mai puțin ostentative. Mai exista și o altă mică diferență. În Esmeralda tot ce era vechi era de asemenea curat și uneori pitoresc. În alte așezări mici lucrurile vechi sunt pur și simplu ponosite.

Am oprit la jumătatea cvartalului, iar oficiul telefonic se găsea exact în fața mea. Era închis bineînțeles, dar în nișa intrării, care sacrifica în mod deliberat spațiul din care se puteau câștiga bani în favoarea stilului, se aflau două cabine telefonice verde-închis, aidoma unor gherete pentru santinele. De cealaltă parte a străzii, un taxi bej-decolorat, parcat în diagonală pe bordura trotuarului,

era între liniile vopsite cu roșu pe asfalt. Înăuntru, un bărbat cu păr sur citea ziarul. Am traversat până la el.

– Joe Harms?

A clătinat din cap.

– O să vină-n curând. Vreți un taxi?

– Nu, mulțumesc.

M-am îndepărtat de el și m-am uitat în vitrina unui magazin. O cămașă sport în carouri maro și bej dinăuntru mi-a amintit de Larry Mitchell. Pantofi castanii, tweeduri de import, două-trei cravate și cămăși asortate astfel expuse încât între ele exista spațiu suficient. Deasupra magazinului figura numele unui bărbat care fusese cândva un sportiv faimos. Numele fusese scris de mână, cioplit și vopsit în relief pe fundalul unui sequoia.

Un telefon a țârâit și taximetristul a coborât și s-a dus să răspundă. A vorbit, a închis, s-a urcat în mașină, a băgat în marșarier și a plecat. Strada a rămas complet pustie vreme de un minut. După aceea au trecut două automobile, după care a apărut un băiat de culoare, arătos și bine îmbrăcat, braț la braț cu drăguța lui, care s-au plimbat pe trotuar, privind în vitrine și flecărind. Un mexican în uniformă verde de comisionar de hotel s-a ivit la volanul unui Chrysler New Yorker al cuiva – din câte știam, putea fi chiar al lui –, a intrat în drogherie și a ieșit cu un cartuș de țigări. A plecat după aceea spre hotel.

Alt taxi bej cu numele „Compania de Taxiuri Esmeralda“ a apărut de după colț și a intrat în spațiul de parcare delimitat cu linii roșii. Din el a coborât un șofer mătăhălos, cu ochelari cu lentile groase, care a verificat telefonul de pe perete, apoi s-a întors în taxi și a scos o revistă ce fusese îndesată în spatele oglinzii retrovizoare.

M-am îndreptat fără grabă către el. Nu purta haină și avea mânecile suflecate până mai sus de coate, deși nu era nici pe departe o vreme de mers în bikini.

– Mda. Io-s Joe Harms.

Și-a îndesat un cui în bot și l-a aprins cu o brichetă Ronson.

– Lucille de la Rancho Descansado s-a gândit că s-ar putea să-mi dai o mică informație.

M-am rezemat de taxi și i-am oferit zâmbetul meu cel mare și cald. Puteam la fel de bine să fi tras un șut în bordură.

– Informație despre ce?

– În seara asta ai luat o clientă de la un bungalow de-al lor. Numărul 12C. O fată înaltă, cu păr roșcat și bine făcută. Se numește Betty Mayfield, dar probabil că nu ți-a zis asta.

– În general clienții îmi spun doar unde vor să-i duc. Ciudat, nu?

Și-a golit plămânii de fum, suflându-l spre parbriz, și l-a urmărit cum se turtește, apoi se răspândește în toată mașina.

– Care-i treaba?

– E prietena mea și m-a părăsit. Ne-am certat nițel. A fost numai vina mea. Aș vrea să-mi cer iertare.

– Prietena n-are o casă?

– E cam departe de-aici.

A scuturat scrumul, lovind țigara cu degetul mic fără s-o fi scos din gură.

– Poate că ea a aranjat lucrurile așa. Poate că ea nu vrea să se știe unde s-a dus. Poate că ești norocos în privința asta. În orașul ăsta poți să fii arestat dacă stai în aceeași cameră de hotel c-o femeie cu care nu ești însurat. Recunosc că trebuie să fii prins în flagrant.

– Poate că sunt un mincinos, am spus și am scos o carte de vizită din portofel.

El a citit-o și mi-a înapoiat-o.

– E mai bine, a spus. Ceva mai bine. Dar e-mpotriva regulilor companiei. Nu șofez taxiul ăsta doar ca să fac mușchi la brațe.

– Te-ar interesa cinci dolari? Sau și ăștia sunt împotriva regulilor?

– Proprietarul companiei e chiar taică-meu. N-ar fi deloc încântat dacă l-aș trage în piept. Nu că nu mi-ar plăcea bănișorii.

Telefonul de pe perete a țârâit. Joe Harms a ieșit din taxi și a ajuns până acolo din trei pași mari. Am rămas locului, mușcându-mi buza. El a vorbit și s-a întors, a intrat în mașină și s-a instalat la volan dintr-o singură mișcare.

– Trebuie s-o tai, a spus. Îmi pare rău. Sunt nițel cam în urmă. Tocmai m-am întors de la Del Mar. Trenul de șapte patruzeci și șapte spre L.A. face haltă acolo. Majoritatea oamenilor de-aici pleacă cu el.

A pornit motorul și s-a aplecat pe geam ca să-și arunce țigara în stradă.

– Mulțumesc, am spus eu.

– Pentru ce?

A băgat în marșarier și a plecat.

Mi-am privit din nou ceasul. Timpul și distanța se verificau. Până la Del Mar erau douăzeci de kilometri. Ar fi durat aproape o oră să duci pe cineva acolo, să-l lași la gară și să te întorci. Joe Harms mi-o zisese în felul lui. N-ar fi avut vreun rost să mi-o spună, dacă n-ar fi însemnat nimic.

L-am privit cum dispare, apoi am traversat strada până la cabinele din nișa intrării oficiului telefonic. Am ținut ușa deschisă, am băgat fisa și am format 0.

– O convorbire cu taxa inversă la West Los Angeles, vă rog. Am rostit un număr din Bradshaw. Cu domnul Clyde Umney.

Mă numesc Marlowe și sun din Esmeralda, telefonul public cu numărul 4-2673.

Centralista a făcut legătura mai repede decât a durat să-i spun toate lucrurile acelea. Vocea lui s-a auzit clar și tăios.

– Marlowe? Era și timpul să raportezi. Bun... ia zi.

– Sunt în San Diego. Am pierdut-o. A plecat pe când moțăiam.

– Credeam că am ales un băiat isteț, a spus el pe un ton neplăcut.

– Nu-i chiar atât de rău pe cât pare, domnule Umney. Am o idee aproximativă despre locul unde s-a dus.

– Ideile aproximative nu sunt suficient de bune pentru mine. Când angajez pe cineva, mă aștept din partea lui să obțină exact rezultatele pe care le-am cerut. Și ce vrei să spui prin „o idee aproximativă"?

– Domnule Umney, ar fi posibil să-mi spui câte ceva despre ce-i vorba? A trebuit să plec destul de rapid ca s-ajung la timp la tren. Secretara dumitale a venit la mine cu foarte multă personalitate, dar cu foarte puține informații. Vrei să-mi fac meseria cu tragere de inimă, nu-i așa, domnule Umney?

– Am înțeles că domnișoara Vermilyea ți-a spus tot ce era de știut, a mârâit el. Acționez la cererea unei firme importante de avocatură din Washington. Clientul lor dorește deocamdată să-și păstreze anonimatul. Tot ce trebuie să faci este să urmărești fata aceea până în locul unde se oprește, iar prin „locul unde se oprește" nu mă refer la o toaletă sau la o tarabă de hamburgeri. Mă refer la un hotel, un bloc de apartamente sau poate la casa cuiva pe care-l cunoaște. Asta-i tot. Ce vrei mai simplu?

– Eu nu cer simplitate, domnule Umney. Eu cer informații de fundal. Cine-i fata, de unde a venit, ce se pare că ar fi făcut încât să fie necesară urmărirea ei.

– „Necesar“? a lătrat el. Cine dracu’ te crezi ca să decizi ce-i „necesar“? Găsește fata, localizeaz-o și dă-mi telefon ca să-mi spui adresa. Și dacă te aștepți să fii plătit, ar fi bine să te miști iute! Te las până mâine-dimineață la ora zece. După aceea o să fac alte aranjamente.

– Bine, domnule Umney.

– Unde ești acum, exact, și ce număr de telefon ai?

– Nu stau într-un singur loc. Am fost lovit în cap cu o sticlă de whisky.

– Regretele mele, a rostit el sarcastic. Bănuiesc că o goliseși deja.

– S-ar fi putut să fi fost mai rău, domnule Umney. S-ar fi putut să fi fost capul dumitale. O să te sun la birou mâine-dimineață în jurul orei zece. Nu te teme că cineva o să piardă pe cineva. La cazul ăsta mai lucrează doi tipi. Unul este un flăcău din partea locului, pe nume Mitchell, iar celălalt, un detectiv din Kansas City, pe nume Goble. Detectivul este înarmat. Noapte bună, domnule Umney.

– Stai așa! a mugit el. Stai o clipă! Ce-nseamnă asta – alți doi investigatori?

– Dumneata mă întrebi ce-nseamnă? Eu sunt cel care te-am întrebat. Se pare că ai căpătat doar o parte din caz.

– Stai așa! Rămâi pe loc!

A urmat o pauză. După aceea a vorbit cu glas ferm, care nu mai era intimidant:

– Mâine-dimineață la prima oră o să telefonez la Washington, Marlowe. Scuză-mă dacă am strigat la dumneata. Începe să pară că aș avea dreptul la ceva mai multe informații despre proiectul acesta.

– Mda.

– Dacă găsești fata, sună-mă aici. La orice oră. Absolut la orice oră.

– Mda.

– Noapte bună atunci.

A închis.

Am pus receptorul la loc și am inspirat adânc. Capul continua să mă doară, dar amețeala dispăruse. Am tras în piept aerul răcoros al serii, întreținut cu fuioare de ceață dinspre ocean. Am ieșit din cabina telefonică și am privit peste stradă. În stația de taxiuri revenise bătrânul care fusese acolo când sosisem. M-am dus la el și l-am întrebat cum să ajung la Salonul de Sticlă, locul unde Mitchell îi promisese domnișoarei Betty Mayfield că o va duce la cină... indiferent dacă ea o dorea sau nu. Mi-a spus, i-am mulțumit, am traversat iarăși strada pustie, m-am urcat în automobilul pe care-l închiriasem și m-am întors pe drumul pe care venisem.

Era încă posibil ca domnișoara Mayfield să fi luat trenul de șapte patruzeci și șapte până la Los Angeles, ori până la o stație intermediară. Dar cel mai probabil, n-o făcuse. Un taximetrist care duce un client la gară nu așteaptă pentru a-l vedea suind în tren. N-ar fi fost chiar așa de ușor de scăpat de Larry Mitchell. Dacă știa destule despre ea ca s-o determine să vină la Esmeralda, atunci știa destule despre ea ca s-o țină acolo. El știa cine eram eu și cu ce mă ocupam. Nu știa însă motivul, fiindcă pe acela nu-l cunoșteam nici eu. Dacă avea măcar jumătate de creier, iar eu îl creditam cu mult mai mult, ar fi bănuit că puteam urmări mișcările fetei până în locul unde o adusese taxiul. Prima teorie la care lucram era că el venise la Del Mar, își parcase Buick-ul mare undeva în penumbră și așteptase să apară taxiul fetei. După ce acesta plecase, o luase pe fată și o readuse în Esmeralda. A doua teorie la care lucram era că fata nu-i va spune nimic ce el nu știa deja. Eram un detectiv particular din Los Angeles, pe care niște persoane necunoscute îl angajaseră ca s-o urmărească, dar făcusem greșeala de a încerca să mă apropii prea mult. Asta l-ar fi nemulțumit

pe Larry Mitchell, deoarece sugera că nu era singurul vânător. Însă dacă informația lui, oricare ar fi fost ea, provenea dintr-un articol de ziar, nu se putea aștepta să rămână veșnic apanajul său. Cu timpul putea fi descoperită de orice individ cu suficient interes și suficientă răbdare. Probabil că era deja cunoscută de orice individ destul de rațional ca să angajeze un detectiv particular. Iar asta însemna că indiferent ce gen de șantaj plănuia să folosească asupra lui Betty Mayfield, financiar sau amatoricesc, ori ambele, trebuia să-l aplice cât mai rapid.

După ce am străbătut cinci sute de metri prin canion, o firmă luminoasă, micuță, cu o săgeată care indica spre ocean, a anunțat cu litere de mână: *Salonul de Sticlă*. Drumul șerpuia în jos printre case construite pe stânci, cu lumini calde în ferestre, grădini impecabile, ziduri din stuc ori din pietre de râu sau cărămizi, printre care erau inserate plăcuțe de ceramică tipice tradiției mexicane.

Am parcurs ultima serpentină a ultimului deal și izul de alge proaspete mi-a umplut nările, iar luminile estompate de ceață ale Salonului de Sticlă și-au sporit strălucirea chihlimbarie, iar sunetele muzicii de dans au plutit peste parcarea pavată. Am oprit cu oceanul mormăind invizibil aproape sub picioarele mele. Nu exista niciun paznic. Îți încuiai pur și simplu automobilul și intrai.

În parcare mai erau vreo douăzeci de mașini, nu mai multe. M-am uitat la ele. O intuiție cel puțin a fost răsplătită. Buick-ul Roadmaster decapotabil purta un număr de înmatriculare pe care-l aveam în buzunar. Se afla foarte aproape de intrare, iar lângă el, chiar în locul de lângă ușă, era un Cadillac decapotabil, verde-pal și ivoriu, cu tapițerie interioară alb-stridie, covoraș împletit pus peste scaunul din față pentru a-l păstra uscat și toate gadgeturile la care se putea gândi un dealer, inclusiv două faruri enorme cu oglinzi, antenă radio aproape îndeajuns de înaltă pentru o

ambarcațiune de pescuit, rack cromat pliabil care să suplimenteze portbagajul dacă aveai de făcut călătorii lungi cu multe geamantane, apărătoare de soare, reflector prismatic care să detecteze luminile din trafic disimulate de apărătoare, radio cu suficiente butoane ca să poată fi panou de comandă, brichetă în care îți puneai țigara și o fuma pentru tine și diverse alte flecușteț care m-au făcut să mă întreb cât va mai dura până vor instala radar, echipamente de înregistrare audio, bar și baterie antiaeriană.

Toate acestea le-am văzut la lumina unei lanterne micuțe. Am mutat raza pe permisul de conducere de pe bord și am citit: Clark Brandon, Hotel Casa del Poniente, Esmeralda, California.

8

Holul de la intrare se afla pe un balcon cu vedere peste bar și un salon de mese dispuse pe două niveluri. O scară în spirală acoperită cu mochetă cobora la bar. Nimeni nu era în holul de sus, decât garderobiera și un bărbat în vârstă, aflat în nișa cu telefonul public, a cărui expresie sugera că ar fi fost bine să nu-l supere nimeni.

Am coborât scara la bar și m-am înghesuit într-un spațiu mic și curb, de unde vedeam perfect ringul de dans. O latură a sălii era o fereastră enormă din sticlă. Dincolo de ea nu se zărea decât ceața, dar într-o noapte senină, cu luna coborâtă mult deasupra apei, panorama ar fi fost senzațională. O formație mexicană alcătuită din trei bărbați cânta genul de muzică pe care-l cântă întotdeauna o formație mexicană. Indiferent ce melodie ar interpreta, toate sună la fel. Cântă întotdeauna același cântec, care are întotdeauna vocale frumoase și deschise, și o cadență sentimentală

tărăgănată, iar interpretul vocal zdrăngăne întotdeauna la o chitară și are multe de spus despre *amor, mi corazon*, o femeie pe care o cheamă „Linda“ și care este foarte greu de convins, iar el are întotdeauna păr prea lung și prea strălucitor de la briantină, și când nu spune chestiile de dragoste arată ca și cum activitățile lui cu șișul de pe o străduță dosnică ar fi eficiente și economice.

Vreo șase perechi se învârteau pe ringul de dans cu abandonul nechibzuit al unui paznic de noapte cu artrită. Cei mai mulți parteneri dansau obraz la obraz, dacă se putea folosi cuvântul „dans“. Bărbații aveau smochinguri albe, iar fetele aveau ochi strălucitori, buze rubinii și mușchi modelați de tenis sau golf. O pereche nu dansa obraz la obraz. Bărbatul era prea beat ca să audă ritmul, iar femeia era prea ocupată ca să nu se lase călcată pe pantofii cu toc cui pentru a se putea gândi la orice altceva. N-ar fi trebuit să-mi fi făcut griji că o puteam pierde pe domnișoara Betty Mayfield. Ea era acolo, și cu Mitchell, însă departe de a fi fericită. Gura lui Mitchell era deschisă, rânjea, chipul îi era roșu și strălucitor, iar ochii aveau o privire sticlos de cunoscută. Betty își ținea capul pe cât putea mai departe de el fără să-și scrântească gâtul. Era foarte evident că avusese parte de tot cât putuse accepta de la domnul Larry Mitchell.

Un chelner mexican în haină verde, scurtă și pantaloni albi cu vipușcă verde s-a apropiat de mine și am comandat un cocktail Gibson dublu. L-am întrebat dacă îmi putea aduce un sandvici-submarin.

– *Muy bien, señor*, a spus el, a zâmbit orbitor și a dispărut.

Muzica s-a oprit și s-au auzit câteva aplauze anemice. Formația a fost profund mișcată și a cântat altă piesă. Un șef de sală cu păr negru, care semăna cu un actor britanic dintr-o companie de teatru itinerantă, s-a strecurat printre mese, oferindu-și surâsul

intim și oprindu-se ici și colo ca să îl flateze pe unul sau pe altul. După aceea și-a tras un scaun și s-a așezat vizavi de un bărbat masiv și chipeș, cu trăsături irlandeze și cu destule fire sure în păr. Părea singur. Purta smoching de culoare închisă, cu o orhidee maronie la rever. Părea un tip amabil, dacă nu-l călcai pe bombeu. De la distanța aceea și în lumina aceea nu puteam spune mai multe, decât că, dacă îl călcai totuși pe bombeu, ar fi fost bine să fii voinic, rapid, dur și în formă maximă.

Șeful de sală s-a aplecat în față și a spus ceva, apoi amândoi s-au uitat la Mitchell și la Mayfield. Șeful de sală părea îngrijorat, dar bărbatului voinic nu părea să-i pese prea mult. Șeful de sală s-a ridicat și a plecat. Bărbatul voinic și-a potrivit o țigară într-un portțigaret și un chelner a întins spre el o brichetă aprinsă, de parcă așteptase ocazia aceea toată seara. Bărbatul voinic i-a mulțumit fără să ridice ochii.

Mi-a sosit cocktailul, l-am luat și am băut. Muzica s-a oprit și așa a rămas. Perechile s-au separat și au revenit la mesele lor. Larry Mitchell tot nu-i dăduse drumul lui Betty. Tot rânjea. Apoi a început s-o tragă mai aproape. Și-a pus mâna pe ceafa ei. Ea a încercat s-o scuture. El a tras și mai tare și și-a coborât chipul congestionat peste al ei. Ea s-a zbătut, însă bărbatul era prea puternic. El i-a mai mozolit fața. Betty l-a izbit cu piciorul. El a ridicat brusc capul, iritat.

– Dă-mi drumul, bețiv nenorocit, a rostit ea cu răsuflarea întretăiată, dar foarte distinct.

Pe chipul lui a apărut o expresie neplăcută. A înșfăcat-o de brațe îndeajuns de strâns ca s-o învinețească și, încet, folosindu-și forța, a lipit-o strâns de corpul lui și a ținut-o acolo. Cei din jur i-au privit încruntați, însă nimeni nu s-a clintit.

– Ce-i, fetiță, nu-l mai iubești pe tăticu'? a întrebat el cu voce tare și împleticită.

N-am văzut ce i-a făcut ea cu genunchiul, dar am putut bănui, și l-a durut. A îmbrâncit-o și fața i s-a schimonosit. Apoi a tras-o brusc înapoi și a lovit-o peste gură, cu palma, apoi cu dosul palmei. Pielea ei s-a înroșit imediat.

Ea a rămas aproape perfect nemișcată. Apoi, suficient de tare ca s-o audă tot localul, a rostit clar și răspicat:

– Data viitoare când faci asta, domnule Mitchell, ai grijă să porți vestă antiglonț.

S-a întors și s-a îndepărtat. El a rămas țintuit locului. Chipul i se albise și lucea – nu puteam spune dacă de durere ori de furie. Șeful de sală s-a apropiat încetișor și a murmurat ceva, ridicând întrebător din sprâncene.

Mitchell a coborât ochii și l-a privit. Apoi, fără un cuvânt, a trecut pur și simplu prin el, astfel încât șeful de sală a trebuit să se ferească iute. Mitchell a urmat-o pe Betty, iar pe drum s-a lovit de un bărbat așezat pe un scaun, dar nu s-a oprit să-și ceară scuze. Betty stătea acum la o masă de lângă peretele din sticlă, la masa vecină cu cea a individului voinic și oacheș în smoching. El a privit-o. După aceea l-a privit pe Mitchell. Și-a scos portțigaretul dintre buze și s-a uitat la el. Chipul îi era inexpresiv.

Mitchell a ajuns la masă.

– M-ai lovit, dulceață, a rostit el împleticit, dar sonor. Sunt rău când sunt lovit. Te-ai prins? Foarte rău. Nu vrei să-ți ceri scuze?

Ea s-a sculat, a smuls un șal de pe spătarul scaunului și s-a întors către el.

– Plătesc eu nota, domnule Mitchell... sau o plătești tu cu ce ai împrumutat de la mine?

Mâna lui s-a tras în spate pentru altă lovitură. Ea nu s-a clintit. A făcut-o bărbatul de la masa alăturată. S-a ridicat în picioare dintr-o singură mișcare fluidă și a prins încheietura lui Mitchell.

– Ușurel, Larry. Ai băut cam multicel.

Glasul îi era calm, aproape amuzat.

Mitchell și-a smucit încheietura, eliberând-o, și s-a răsucit.

– Nu te băga-n asta, Brandon.

– Nicio grijă, bătrâne. Nu-s băgat. Ar fi totuși bine să n-o mai lovești pe doamna. Aici nu se obișnuiește să-i azvârle afară pe clienți... dar se poate întâmpla.

Mitchell a râs furios.

– De ce nu-ți vezi de oala ta, domnu'?

Bărbatul voinic a rostit calm:

– Am zis „ușurel, Larry". N-o s-o repet.

Mitchell l-a fulgerat cu privirea.

– Bine, ne vedem mai târziu, a zis el pe ton morocănos.

A dat să plece și s-a oprit.

– Mult mai târziu, a adăugat răsucindu-se pe jumătate.

După aceea a ieșit – clătinându-se, însă repede, fără să se uite la cineva sau ceva.

Brandon a stat pe loc. Fata a stat pe loc. Nu părea că ar ști ce să facă în continuare.

Ea l-a privit. El a privit-o. I-a surâs, pur și simplu politicos și relaxat, fără vreun apropo. Ea nu i-a întors surâsul.

– Te pot ajuta cu ceva? a întrebat el. Să te las undeva?

A întors apoi puțin capul.

– Ăăă, Carl.

Șeful de sală s-a apropiat iute.

– Nu faci nota, a spus Brandon. Înțelegi, în circumstanțele...

– Te rog, a zis fata apăsat. Nu vreau ca alții să-mi plătească consumația.

El a clătinat din cap fără grabă.

– Ăsta-i obiceiul casei, a spus. N-are nicio legătură cu mine personal. Îți pot însă trimite un cocktail?

Ea l-a privit cu ceva mai multă atenție. Bărbatul avea într-adevăr tot ce-i trebuia.

– Să-mi „trimiți"? a întrebat.

Brandon a zâmbit politicos.

– Atunci, să-ți aduc... dacă mai dorești să iei loc.

De data aceasta el a tras scaunul de la propria sa masă. Iar ea s-a așezat. În clipa aceea, nici cu o secundă mai devreme, șeful de sală a făcut semn orchestrei, care a început să cânte altă piesă.

Domnul Clark Brandon părea genul de bărbat care căpăta ceea ce dorea fără să ridice vocea.

După un timp a sosit și sandviciul meu. Nimic remarcabil, dar comestibil. L-am mâncat. Am mai stat o jumătate de oră. Brandon și fata păreau să se înțeleagă bine. Amândoi tăceau. După o vreme au dansat. Apoi am plecat, am stat în automobil și am fumat. S-ar fi putut ca ea să mă fi văzut, deși n-o arătase. Știam că Mitchell nu mă văzuse. Urcase prea iute scara, fusese prea furios ca să mai vadă ceva în jur.

La zece și jumătate, Brandon a ieșit împreună cu ea și au urcat în Cadillacul decapotabil. L-am urmărit fără să încerc să mă feresc, pentru că drumul pe care mergeau era cel pe care s-ar fi întors oricine în centrul Esmeraldei. S-au dus la Casa del Poniente și Brandon a coborât cu mașina rampa spre garaj.

Mai rămăsese de aflat un singur lucru. Am oprit în parcarea laterală și am trecut prin recepție, până la telefoanele de uz intern.

– Cu domnișoara Mayfield, vă rog, Betty Mayfield.

– O clipă, vă rog... O pauză scurtă. Ah, da, tocmai a sosit. Vă fac legătura la cameră, domnule.

Altă pauză, mai lungă.

– Îmi pare rău, camera domnișoarei Mayfield nu răspunde.

Am mulțumit și am închis. Am plecat repede de acolo, în eventualitatea în care ea și Brandon ar fi putut apărea în recepție.

Am revenit la mașina mea închiriată și am bâjbâit prin ceața din canion până la Rancho Descansado. Bungalow-ul recepției părea încuiat și pustiu. O singură luminiță neclară, afară, indica o sonerie pentru urgențe pe timp de noapte. Am orbecăit până la 12C, am băgat mașina în garaj și am intrat în cameră căscând. Era rece, umedă și mizerabilă. Cineva fusese înăuntru, luase cuvertura dungată de pe pat și înfățase pernele.

M-am dezbrăcat, mi-am lăsat capul cârlionțat pe pernă și am adormit.

9

M-au deșteptat niște ciocănituri. Erau foarte ușoare, dar în același timp insistente. Am avut impresia că începuseră de mult și că-mi pătrunseseră treptat în somn. M-am întors pe o parte și am ascultat. Cineva a încercat ușa, după care ciocăniturile au reînceput. Mi-am privit ceasul de la mână. Fosforescența slabă a arătat că era trecut de ora trei noaptea. M-am sculat, m-am dus la valiză și am scotocit înăuntru după armă. Am mers la ușă și am întredeschis-o.

În fața ei stătea o siluetă întunecată în pantaloni. Purta și un fel de hanorac. Și un batic întunecat, înnodat în jurul capului. O femeie.

– Ce vrei?

– Dă-mi drumul... repede. Nu aprinde lumina.

Așadar era Betty Mayfield. Am deschis ușa și ea a lunecat înăuntru ca un fuior de ceață. Am închis ușa. Am întins mâna către halatul de baie și l-am îmbrăcat.

– Mai e cineva afară? am întrebat. Camera de alături nu-i ocupată.

– Nu. Sunt singură.

S-a rezemat de perete, respirând precipitat. Mi-am scos lanterna micuță din buzunarul hainei și am rotit raza în jur, până am găsit comutatorul pentru încălzire. Am îndreptat apoi raza spre fața ei. A clipit, a întors capul și a ridicat o mână. Am pus lanterna pe podea, orientată către ferestre, le-am închis pe amândouă, apoi am coborât jaluzelele. După aceea m-am întors și am aprins lampa.

Betty a icnit, dar n-a scos niciun cuvânt. Continua să stea rezemată de perete. Arăta ca și cum i-ar fi prins bine un păhărel. M-am dus în chicinetă, am turnat whisky într-un pahar și i l-am adus. A schițat din mână un gest negativ, după care s-a răzgândit, a luat paharul și l-a golit.

M-am așezat și am aprins o țigară, reacția mereu mecanică, care devine atât de plictisitoare când o face altcineva. După aceea am stat locului, am privit-o și am așteptat.

Ochii noștri s-au întâlnit peste hăuri de neant. După un timp ea a vârât mâna încetișor în buzunarul cu tăietură piezișă a hanoracului și a scos pistolul.

– Ah, nu, am rostit. Nu-ncepem iarăși.

A coborât ochii spre armă. Buza i-a zvâcnit. Nu ținteа pistolul nicăieri. S-a desprins de lângă perete și a traversat camera ca să pună pistolul jos, lângă cotul meu.

– L-am văzut, i-am zis. Suntem prieteni vechi. Când l-am văzut ultima dată, îl ținea Mitchell. Și?

– De aceea te-am lovit cu sticla. Mi-a fost teamă că te va împușca.

– Asta i-ar fi dat peste cap toate planurile... indiferent care ar fi fost ele.

– Nu puteam fi sigură. Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am lovit.

– Mulțumesc pentru cuburile de gheață, am zis.

– N-o să te uiți la pistol?

– M-am uitat la el.

– Am venit pe jos până aici tocmai de la Casa del Poniente. Acolo stau acum. Am... m-am mutat în după-amiaza asta.

– Știu. Ai mers cu taxiul până la gara Del Mar ca să prinzi un tren de seară, apoi Mitchell te-a luat de acolo și te-a adus înapoi. Ați cinat și ați dansat și au existat unele tensiuni. Un bărbat pe nume Clark Brandon te-a dus înapoi la hotel în automobilul lui decapotabil.

S-a holbat la mine.

– Nu te-am văzut acolo, a spus în cele din urmă cu un glas care arăta că se gândea la alte lucruri.

– Eram la bar. În timp ce ai fost cu Mitchell, ai fost ocupată să încasezi două palme și i-ai spus să poarte o vestă antiglonț data viitoare când mai apare. După aceea, la masa lui Brandon, ai stat cu spatele la mine. Am plecat înaintea voastră și am așteptat afară.

– Încep să cred că ești *cu adevărat* detectiv, a spus ea încet.

Ochii i-au revenit la armă.

– Nu mi-a mai restituit-o. Desigur, nu pot dovedi asta.

– Asta înseamnă că ți-ai dori s-o poți face.

– M-ar putea ajuta nițel. Probabil că nu chiar suficient. Nu după ce vor afla despre mine. Cred că știi despre ce vorbesc.

– Stai jos și încetează să mai scrâșnești din dinți.

S-a apropiat încet de un scaun, s-a așezat pe marginea lui și s-a aplecat în față. A rămas cu privirea pironită în podea.

– Știu că există ceva ce poate fi aflat, am spus. Fiindcă l-a aflat Mitchell. Așa că l-aș putea afla și eu... dacă aș încerca. Oricine ar putea s-o facă, dacă știe că există ceva de aflat. Eu n-o știu în momentul acesta. Am fost angajat doar ca să te urmăresc, să păstrez contactul și să raportez.

A ridicat scurt ochii.

– Și ai făcut toate astea?

– Am raportat, am răspuns după o pauză. La momentul respectiv pierdusem contactul. Am spus că eram în San Diego. Oricum el ar fi aflat asta de la centralistă.

– Pierduseși contactul, a repetat ea sec. Indiferent cine ar fi „el", probabil că are o părere foarte bună despre tine.

După aceea și-a mușcat buza.

– Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Încerc să iau o decizie într-o privință.

– Nu te grăbi, i-am zis. A trecut abia cu douăzeci de minute de ora trei noaptea.

– Acum ești sarcastic.

M-am uitat la radiatorul din perete. Nu vedeam nimic, dar se părea că răceala din cameră se mai diminuase, chiar dacă nu se putea vorbi despre căldură. Am decis că aveam nevoie să beau ceva, m-am dus la bucătărie și mi-am turnat în pahar. Am băut, mi-am mai turnat și m-am întors.

Ea ținea acum în mâini un carnet mic cu coperte din imitație de piele. Mi l-a arătat.

– Am aici cecuri American Express în valoare de cinci mii de dolari – de câte o sută de dolari fiecare. Cât de departe ai fi în stare să mergi pentru cinci miare, Marlowe?

Am sorbit din whisky. M-am gândit la întrebare, arborând o expresie imparțială.

– Presupunând o rată normală a cheltuielilor, suma asta mi-ar cumpăra serviciile complete pentru câteva luni. Bineînțeles, dacă se întâmplă să fiu de vânzare.

A lovit ușor cu carnetul în brațul scaunului. Vedeam că mâna cealaltă aproape că-i smulgea rotula.

– Ești de vânzare, o știu, mi-a zis. Iar banii ăștia n-ar fi decât un avans. Am mai mulți decât ai visat vreodată. Ultimul meu soț a fost jalnic de bogat. M-am ales de la el cu o jumătate de milion de dolari fără taxe.

A afișat un rânjet dur și mi-a lăsat suficient timp să mă obișnuiesc cu el.

– Înțeleg că nu va trebui să omor pe nimeni?

– Nu va trebui să omori pe nimeni.

– Nu-mi place felul în care ai spus-o.

Am privit cu coada ochiului pistolul pe care deocamdată nu-l atinsesem nici cu vârful degetului. Mersese pe jos de la Casa del Poniente, în toiul nopții, ca să mi-l aducă. Nu trebuia să-l ating. L-am privit. M-am aplecat și l-am mirosit. Tot nu trebuia să-l ating, dar am știut că aveam s-o fac.

– În cine-i glonțul? am întrebat-o.

Frigul din cameră îmi intrase în sânge. Era ca un sloi.

– Un singur glonț? De unde știi?

Am ridicat atunci pistolul. I-am scos încărcătorul, m-am uitat la el, l-am pus la loc. L-am pocnit cu podul palmei, ca să intre în pat.

– S-ar putea să fi fost două, am spus. În încărcător sunt șase gloanțe. În pistolul ăsta intră șapte. Puteai să fi băgat unul pe țeavă și apoi să mai adaugi altul în încărcător. Bineînțeles, puteai să fi tras tot încărcătorul, după care să-l umpli cu șase gloanțe.

– Vorbim ca să nu tăcem, nu-i așa? a zis ea încet. Nu vrem să spunem lucrurilor pe nume.

– Bine. Unde-i el?

– Zace pe un șezlong din balconul camerei mele. Toate camerele de pe latura aceea au balcoane. Sunt despărțite prin pereți de beton, iar pereții din capete sunt înclinați spre exterior. Probabil că un alpinist sau un constructor care lucrează la mare înălțime ar putea depăși pereții, însă nu cu o greutate în spinare. Eu sunt la etajul unsprezece. Deasupra mai este doar un singur etaj, cel cu apartamentul prezidențial.

S-a oprit și s-a încruntat, apoi a făcut un gest de neajutorare cu mâna cu care-și strângea rotula.

– O să sune nișel cam lipsit de originalitate, a spus după aceea. Ar fi putut ajunge acolo numai prin camera mea. Iar eu nu l-am lăsat în camera mea.

– Ești sigură că-i mort?

– Foarte sigură. Foarte mort. Rece ca piatra. Nu știu ce s-a întâmplat. N-am auzit niciun sunet. Ceva m-a trezit, e adevărat. Dar n-a fost un sunet de felul unei împușcături. Oricum el era deja rece. Așa că nu știu ce anume m-a trezit. Și nu m-am dat jos din pat imediat. Am rămas întinsă și m-am gândit. N-am mai adormit și după un timp am aprins lumina, m-am sculat, m-am plimbat prin cameră și am fumat. După aceea am observat că ceața se ridicase și că se vedea lumina lunii. Nu la nivelul solului, ci acolo sus, la etajul meu. Când am ieșit pe balcon, am văzut că mai jos era tot ceață. Era al naibii de frig. Stelele păreau enorme. Am stat

destul acolo, lângă perete, înainte să-l văd. Cred că și asta sună cam lipsit de originalitate... sau chiar improbabil. Nu-mi pot imagina că poliția va privi cu seriozitate declarația asta... nici chiar în primul moment. Iar după aceea... o va lua așa cum sună. N-am nici o șansă la un milion... dacă nu m-ajută cineva.

M-am ridicat, am dat peste cap whisky-ul care mai rămăsese în pahar și m-am apropiat de ea.

– Lasă-mă să-ți zic două-trei lucruri. În primul rând, nu ai reacțiile normale. Nu ești rece ca un aisberg, dar ești prea rece. Nici panică, nici isterie, nimic. Ești resemnată. În al doilea rând, am auzit toată conversația pe care ai purtat-o cu Mitchell în după-amiaza asta. Am scos tuburile alea – i-am arătat radiatorul din perete – și am utilizat un stetoscop pe placa din fund. Mitchell știa cine erai, iar dacă ar fi spus asta ziariștilor, te-ar fi putut împinge la altă schimbare de nume și la a găsi o altă ascunzătoare în alt oraș. Ai spus că erai cea mai norocoasă fată din lume pentru că trăiai. Acum un bărbat este mort în balconul tău, împușcat cu arma ta, și el este, bineînțeles, Mitchell. Nu-i așa?

A încuviințat din cap.

– Așa este, e Larry.

– Și zici că nu l-ai omorât tu. Și mai zici că polițiștii n-ar crede asta nici chiar în primul moment. Iar după aceea cu atât mai puțin. Bănuiala mea este că ai mai trecut prin așa ceva.

Continua să se uite în sus către mine. S-a sculat încet în picioare. Fețele noastre erau apropiate și ne-am fixat reciproc, pătrunzător, cu privirea. N-a însemnat nimic.

– O jumătate de milion de dolari înseamnă o grămadă de bani, Marlowe. Nu ești foarte greu de cumpărat. În lume există locuri unde tu și cu mine am putea duce o viață minunată. Într-unul

din blocurile alea înalte cu apartamente de pe faleza din Rio. Nu știu cât ar dura, însă lucrurile se pot aranja întotdeauna, nu crezi?

– Poți să fii tare multe femei diferite, i-am spus. Acum vorbești ca amanta unui gangster. Când te-am văzut prima dată, erai o domnișorică tăcută și bine-crescută. Nu-ți plăcea ca tipi chipeși, ca Mitchell, să se dea la tine. După aceea ți-ai cumpărat un pachet de țigări și ai fumat una ca și cum ai fi detestat-o. Apoi l-ai lăsat să te îmbrățișeze – după ce ai ajuns aici. După care ți-ai sfâșiat bluza cu mine, cinic, ca o întreținută din Park Avenue după ce amantul bogat îi pleacă acasă. Apoi m-ai lăsat să te îmbrățișez. După aceea mi-ai tras cu o sticlă de whisky în scăfârlie. Acum îmi vorbești despre o viață minunată în Rio. Care dintre femeile astea ar fi avut căpșorul pe perna de lângă mine, când m-aș fi trezit dimineața?

– Cinci mii de dolari, banii jos. Și mulți alții după aceea. Polițaii nu ți-ar da nici plevușcă. Dacă gândești altfel, pune mâna pe telefon.

– Ce trebuie să fac pentru cele cinci miare?

A expirat încetișor, de parcă depășise un moment de criză.

– Hotelul este construit aproape chiar pe marginea falezei. La baza zidului este doar o alee îngustă, foarte îngustă. Sub faleză sunt stâncile și oceanul. Este aproape toiul refluxului. Balconul meu se află exact deasupra.

Am încuviințat din cap.

– În afară de lifturi, hotelul are și scară?

– Da. Scara de incendiu. Pornește din garaj, chiar lângă palierul ușii liftului din subsol, care-i cu două-trei trepte mai sus decât podeaua garajului. Este însă lungă și se urcă greu.

– Pentru cinci miare aș urca-o și-n costum de scafandru. Când ai venit încoace, ai trecut pe lângă recepție?

– Pe scară. În garaj este un paznic de noapte, dar dormea într-o mașină.

– Ai zis că Mitchell zace într-un șezlong. Este mult sânge?

A făcut o grimasă.

– N-am... n-am observat. Cred că trebuie să fie.

– N-ai observat? Te-ai apropiat suficient de mult ca să vezi că era mort de-a binelea și rece ca piatra. Unde a fost împușcat?

– N-am văzut locul. Probabil că rana era sub el.

– Unde era arma?

– Pe podea... lângă mâna lui.

– Care mână?

A făcut ochii mari.

– Ce contează? Nu știu care mână. Zăcea cumva de-a curmezișul șezlongului, cu capul atârnând într-o parte și cu picioarele în partea cealaltă. Chiar trebuie să vorbim despre toate astea?

– Bun, i-am spus. Nu știu absolut nimic despre maree și curenții de-aici. Se prea poate să fie adus pe plajă mâine-dimineață, ori să nu apară decât după două săptămâni. Presupunând, desigur, c-o vom face. Dacă va trece mult, este posibil ca nici măcar să nu se afle c-a fost împușcat. Există de asemenea posibilitatea să nu mai fie descoperit niciodată. Nu-i sută la sută, dar este o posibilitate reală. Prin apele astea mișună baracude și alți pești răpitori.

– În tot cazul, te pricepi să prezinți lucrurile cât mai dezgustător cu putință.

– Beneficiez de faptul că am pornit mai devreme în viață. Mă întrebam de asemenea dacă nu există cumva posibilitatea sinuciderii. Atunci va trebui să punem arma înapoi. El era stângaci, să știi. De aceea mă interesa lângă ce mână era pistolul.

– Aha... Da, era stângaci. Ai dreptate. Nu era însă individul care să se sinucidă. Un gentleman superior și satisfăcut de sine, ca el.

– Se zice că uneori ucidem ființa la care ținem cel mai mult. Nu s-ar fi putut să fi fost el însuși?

– Nu și personajul ăsta, a spus ea scurt și pe un ton care nu mai admitea replică. Dacă suntem foarte norocoși, se va crede probabil că a căzut de la balcon. Dumnezeu știe că era suficient de beat. Iar până atunci eu voi fi în America de Sud. Pașaportul îmi este încă valabil.

– Pe ce nume ai pașaportul?

S-a întins și mi-a trecut vârfurile degetelor peste obraz.

– În curând vei afla totul despre mine. Nu fi nerăbdător. Vei ști toate amănuntele mele cele mai intime. Nu mai poți s-aștepți puțin?

– Mda. Începe intimitățile cu cecurile alea American Express. Mai dispunem de o oră-două de întuneric și de ceva mai multe ore de ceață. Joacă-te cu cecurile până mă-mbrac.

Am scotocit prin sacou și i-am dat un stilou. S-a așezat sub lumină și a început să le semneze cu a doua iscălitură. Scotea vârful limbii printre buze. Scria încet și cu atenție. Numele pe care-l scria era Elizabeth Mayfield.

Prin urmare, schimbarea numelor fusese plănuită înainte să fi plecat din Washington. În timp ce mă îmbrăcam, m-am întrebat dacă era cu adevărat atât de naivă încât să creadă c-o voi ajuta să se descotorosească de un cadavru.

Am dus paharele în chicinetă și pe drum am luat și arma. Am lăsat ușa batantă să se închidă și am strecurat pistolul și încărcătorul în tava de sub grătarul aragazului. Am clătit paharele și le-am șters. M-am întors în living și m-am îmbrăcat. Ea nici măcar nu m-a privit.

A continuat să semneze cecurile. După ce a terminat, am luat teancul de cecuri și le-am răsfoit, unul câte unul, verificând

semnăturile. Suma aceea mare de bani nu însemna nimic pentru mine. Am vârât teancul în buzunar, am stins lumina și m-am îndreptat spre ușă. Am deschis-o, iar ea era lângă mine. Era foarte aproape de mine.

– Furișează-te afară, i-am zis. O să te iau de pe autostradă, imediat deasupra locului unde se termină gardul.

M-a privit și s-a aplecat și mai aproape.

– Pot avea încredere în tine? a întrebat încetișor.

– Până la un punct.

– Măcar ești cinstit. Ce se-ntâmplă dacă nu scăpăm de el? Dacă cineva a anunțat c-a auzit o împușcătură... dacă el a fost găsit... dacă intrăm acolo și locul este plin de polițai?

Am rămas nemișcat, privind-o, și nu i-am răspuns.

– Dă-mi voie să ghicesc, a rostit ea încetișor și tărăgănat. O să mă vinzi rapid. Și n-o să câștigi nimic din ăia cinci mii de dolari. Cecurile vor fi echivalentul unor ziare vechi. N-o să-ndrăznești să-ncasezi nici măcar unul dintre ele.

Am rămas în continuare tăcut.

– Nemernicule. N-a ridicat glasul nici măcar cu un semiton. De ce naiba am venit la tine?

I-am luat fața între palme și am sărutat-o pe buze. S-a tras îndărăt.

– Nu pentru asta, a rostit ea. În niciun caz pentru asta. Și încă un mic amănunt. Știu, este teribil de mic și de lipsit de importanță. A trebuit să-nvăț asta. De la profesori experți. Lecții lungi, dure și dureroase, și ale naibii de multe. Întâmplător, realmente nu l-am ucis eu.

– Poate că te cred.

– Nu te strădui să încerci. Nimeni altul n-o va face.

S-a întors și s-a prelins în lungul verandei, apoi în jos pe trepte. A luat-o printre copaci. După zece metri ceața a înghițit-o.

Am încuiat ușa, m-am urcat în automobilul închiriat și am șofat pe aleea de acces tăcută, pe lângă recepția închisă, cu luminiță deasupra soneriei. Tot motelul era cufundat într-un somn adânc, dar camioane uruiau prin canion cu materiale de construcție, benzină, cu sau fără remorci mari acoperite cu prelate, pline de tot ce are nevoie un oraș pentru a trăi. Farurile de ceață erau aprinse și camioanele urcau încet și greoi dealul.

La cincizeci de metri după poartă, ea a ieșit din umbrele de la capătul gardului și a urcat în mașină. Am aprins farurile. Undeva pe ocean se tânguia o sirenă de ceață. O formație de avioane cu reacție din North Island a trecut pe întinderea cerului senin cu un țiuit, urmat de un șuierat, apoi de bangul undei de șoc și a dispărut în mai puțin timp de cât mi-a trebuit să scot bricheta din mufa de la bord și să aprind o țigară.

Fata stătea nemișcată lângă mine și privea drept în față fără să scoată o vorbă. Nu vedea ceața sau spatele camioanelor de care ne apropiam. Nu vedea nimic. Stătea pur și simplu locului, încremenită într-o singură poziție, înlemnită de disperare, aidoma cuiva care este dus la eșafod.

Fie asta, fie era cea mai bună actriță pe care o întâlneam după multă, multă vreme.

10

Casa del Poniente se afla pe marginea falezei, pe un domeniu de aproape trei hectare de peluză și răzoare de flori, cu un patio central pe latura protejată, cu mesele dispuse îndărătul unui panou din sticlă și cu o alee mărginită de spaliere care trecea prin mijlocul

său către o intrare. De o parte era un bar, de cealaltă o cofetărie, iar la ambele capete ale clădirii existau parcări asfaltate, parțial ascunse în spatele gardurilor vii înalte de doi metri și pline de flori. În parcări se găseau mașini. Nu toți se oboseau să folosească garajul de la subsol, deși aerul sărat și umed de aici era necruțător cu cromul.

Am parcat în apropierea rampei spre garaj; sunetul oceanului se auzea foarte aproape și puteai simți, gusta și mirosi picăturile fine de apă purtate de briză. Am coborât amândoi și am mers la intrarea în garaj. Pe o latură a rampei se afla un trotuar de acces pietonal, puțin mai înalt. Pe un indicator atârnat la mijlocul intrării scria: „Folosiți frâna de motor. Claxonați." Fata m-a prins de braț și m-a oprit.

– Eu o iau pe la recepție. Sunt prea obosită ca să urc scara.

– Bine. Nu te-oprește nimeni. Care-i numărul camerei?

– 12-24. Ce-o să ne facă dacă ne prind?

– Dacă ne prind că facem... ce anume?

– Știi tu ce. Că-l... că-l aruncăm peste zid. Sau altundeva.

– Pe mine o să mă răstignească pe un mușuroi de furnici. Nu știu ce-ți vor face ție. Depinde cu ce altceva te au la mână.

– Cum poți vorbi așa?

S-a întors și s-a îndepărtat iute. Eu am coborât rampa. Făcea un cot, ca toate rampele de felul acela, după care am văzut ghereta din sticlă în care ardea un bec. Am mai înaintat puțin și am văzut că era pustie. Am ascultat zgomotele pe care le-ar fi putut face cineva care ar fi reparat un automobil, apa curgând la un grătar de spălat, pași, fluierături, orice fel de sunete care să indice unde era și ce făcea paznicul de noapte. Într-un garaj aflat în subsol se pot într-adevăr auzi fel de fel de zgomote slabe. Eu n-am auzit nimic.

Am continuat să cobor și am ajuns aproape la nivelul superior al gheretei din sticlă. Aplecându-mă, puteam zări treptele puțin înalte ce urcau la palierul liftului care cobora în subsol. Pe o ușă scria: „Spre lift". Ușa avea ochiuri de geam și dincolo de ea se distingea lumină, dar aproape nimic altceva.

Am mai făcut trei pași și am încremenit. Paznicul de noapte se uita direct la mine. Era într-un sedan Packard mare, pe bancheta din spate. Lumina îi strălucea pe chip, el purta ochelari și lumina sclipea puternic pe lentile. Era rezemat pe spate, confortabil, în colțul mașinii. Am rămas locului și l-am așteptat să se miște. Nu s-a mișcat. Capul îi era rezemat de tetieră. Avea gura deschisă. Trebuia să știu de ce nu se mișca. Era posibil să se prefacă doar că dormea, până ieșeam din raza lui vizuală. După care avea să ajungă rapid la telefon și să anunțe recepția.

După aceea mi-am spus că era o prostie. Probabil că intrase abia seara în schimb și era imposibil să-i cunoască din vedere pe toți cei care locuiau în hotel. Trotuarul de pe marginea rampei exista tocmai pentru a intra pe aici. Era aproape patru dimineața. Peste o oră ar fi început să se lumineze. Niciun hoț n-ar fi venit atât de târziu la un hotel.

Am mers drept spre Packard și l-am privit cu atenție. Automobilul era perfect închis, toate geamurile erau complet ridicate. Bărbatul nu s-a clintit. Am pus mâna pe clanță și am încercat să deschid portiera fără zgomot. Tot nu s-a mișcat. Părea un mulatru mai deschis la culoare. De asemenea, părea să doarmă buștean și i-am auzit sforăitul chiar înainte să fi deschis portiera. Apoi m-a izbit puternic în față – mirosul pătrunzător și dulceag al marijuanei bine uscate. Individul era scos din circulație, se găsea în valea păcii tihnite, acolo unde timpul încetinește până aproape de nemișcare, unde lumea întreagă este numai culori și muzică. Iar peste două

ore din clipa aceasta, nu avea să mai aibă nici slujbă, chiar dacă poliţaii nu l-ar fi arestat şi băgat la răcoare.

Am închis portiera şi m-am îndreptat către uşa cu ochiuri de geam. Am intrat şi am ajuns într-un vestibul mic şi gol, cu podea din beton şi două uşi de lifturi, dincolo de care, înapoia unei uşi masive şi grele, era scara de incendiu. Am deschis-o şi am început să urc. Am mers încet. Douăsprezece niveluri şi un subsol înseamnă multe trepte. Am numărat uşile de la etaje pe măsură ce treceam pe lângă ele, fiindcă nu erau numerotate. Erau grele, solide şi cenuşii, ca betonul treptelor. Transpiram şi gâfâiam când am deschis uşa de la coridorul nivelului doisprezece. Am mers până la camera 1224 şi am încercat clanţa. Uşa era încuiată, însă s-a deschis aproape imediat, de parcă fata aşteptase lipită de ea. Am intrat şi m-am trântit într-un scaun, aşteptând să-mi recapăt răsuflarea. Camera era mare şi luminoasă, cu uşi cu ferestre care dădeau pe balcon. În patul dublu fie se dormise, fie fusese răvăşit pentru a da o asemenea impresie. Tot felul de obiecte de îmbrăcăminte pe scaune, articole de toaletă pe măsuţa de toaletă, bagaje. Părea o cameră single la preţul de douăzeci de dolari pe zi.

Ea a pus siguranţa la uşă.

– Ai avut probleme?

– Paznicul de noapte era drogat până peste cap. Cuminte ca un pisoiaş.

M-am ridicat din scaun şi am pornit spre uşile de la balcon.

– Stai! a rostit ea tăios.

M-am întors şi am privit-o.

– Degeaba, a zis fata. Nimeni n-ar fi putut face aşa ceva.

Am rămas locului, aşteptând.

– Mai bine aş chema poliţia, a urmat ea. Indiferent ce va-nsemna asta pentru mine.

– O idee foarte bună, am spus. De ce oare nu ne-am gândit la ea până acum?

– Mai bine pleacă. Nu-i nevoie să fii amestecat în chestia asta.

N-am zis nimic. I-am privit ochii. Abia îi mai putea ține deschiși. Era ori șoc întârziat, ori vreun fel de drog. Nu știam ce anume.

– Am înghițit două pastile pentru dormit, a spus ea citindu-mi gândurile. Nu mai pot face față altor probleme în noaptea asta. Pleacă de-aici. Te rog. Când o să mă trezesc, o să chem room-service. Când o să vină chelnerul, o să-l aduc cumva pe balcon și-o să găsească... ce naiba o să găsească. Iar eu nu voi ști naibii nimic despre asta.

Vorbea tot mai împleticit. A scuturat din cap și și-a frecat apăsat tâmplele.

– Îmi pare rău de bani. Va trebui să mi-i dai înapoi, nu?

M-am apropiat de ea.

– Fiindcă dacă n-o să fac treaba, tu le vei spune toată povestea?

– Voi fi nevoită, mi-a răspuns ca prin somn. Cum m-aș putea împotrivi? O vor scoate de la mine. Sunt... sunt prea obosită ca să mă mai lupt.

Am prins-o de braț și am scuturat-o. Capul i s-a legănat moale.

– Ești sigură că n-ai luat decât două pastile?

A strâns apăsat din ochi, apoi i-a deschis

– Da. Niciodată nu iau mai mult de două.

– Atunci ascultă-mă. O să ies pe balcon și-o să mă uit la el. După aceea mă-ntorc la Rancho. O să păstrez banii tăi. Am de asemenea pistolul tău. Poate că nu va putea fi urmărit până la mine, dar... Trezește-te! Ascultă-mă!

Capul îi căzuse din nou, moale, într-o parte. A tresărit și s-a îndreptat, iar ochii i s-au lărgit, însă păreau sticloși și goi.

– Ascultă. Dacă arma nu poate fi urmărită până la tine, atunci cu siguranță nu poate fi urmărită nici până la mine. Lucrez pentru un avocat și tu ești cazul meu. Cecurile de călătorie și pistolul vor merge acolo unde le este locul. Iar povestea pe care o să le-o spui tu polițailor nu va prețui nici cât un bănuț din lemn. Nu va face altceva decât să te-ajute s-ajungi la spânzurătoare. Ai înțeles?

– D-da, a zis ea. Și nu-mi pasă d-deloc.

– Nu ești tu cea care vorbește. Vorbesc sedativele din tine.

Picioarele i s-au înmuiat și s-a aplecat înainte, iar eu am prins-o și am îndreptat-o către pat. A căzut pur și simplu acolo. I-am scos pantofii, am pus o pătură peste ea și am acoperit-o cu grijă. A adormit instantaneu. A început să sforăie. Am intrat în baie, am privit în jur și am găsit un flacon de Nembutal pe poliță. Era aproape plin. Avea un număr de rețetă și o dată de eliberare. Data era de acum o lună, adresa farmaciei era din Baltimore. Am răsturnat în palmă capsulele galbene și le-am numărat. Erau patruzeci și șapte și aproape că umpleau flaconul. Când le iau ca să-și pună capăt zilelor, sinucigașii le înghit pe toate... mai puțin ce scapă pe jos și aproape întotdeauna scapă câte ceva. Am pus pilulele înapoi în flacon și am strecurat flaconul în buzunar.

M-am întors în cameră și m-am uitat la fată. În încăpere era frig. Am pornit radiatorul, dar nu l-am reglat la o temperatură prea mare. După care, în cele din urmă, am deschis ușile și am ieșit pe balcon. Acolo era frig ca naiba. Balconul era lat de trei metri și jumătate și lung de patru metri și jumătate, cu un parapet din zid înalt de trei sferturi de metru, peste care se ridica o balustradă scundă din fier. Puteai trece cu ușurință peste el, însă era imposibil să cazi accidental. Existau două șezlonguri de exterior, din aluminiu, cu perne, și două fotolii de același tip. Peretele despărțitor din stânga era înclinat spre exterior, așa cum îmi spu-

sese ea. Cred că nici un alpinist utilitar n-ar fi putut depăși consola aceea fără echipament special. În capătul opus, peretele se înălța drept până la marginea terasei de la apartamentul prezidențial de la ultimul etaj.

Nimeni nu era mort nici pe vreun șezlong, nici pe podeaua balconului, și, de fapt, absolut nicăieri. M-am uitat peste tot, căutând urme de sânge. N-am găsit. Pe balcon nu fusese sânge. Am cercetat de-a lungul parapetului. Nici acolo n-am găsit nimic. Nu exista nicio urmă că ceva ar fi fost aruncat peste balustradă. M-am ținut de balustrada din metal și m-am aplecat în afară cât am putut de mult. Am privit drept în jos pe lângă zid, până la sol. În apropierea zidului creșteau tufe, după care urma o fâșie îngustă de peluză, apoi o alee pavată cu dale din piatră, după care altă fâșie de peluză, și în sfârșit, un gard solid lângă care creșteau mai multe tufe. Am estimat distanța. Nu era ușor de la înălțimea aceea, dar trebuie să fi fost minimum zece metri. Dincolo de gard, oceanul se înspuma pe stânci pe jumătate acoperite de apă.

Larry Mitchell era cam cu un centimetru mai înalt ca mine, însă cântărea, probabil, cu vreo șapte kilograme mai puțin. Nu se născuse încă omul care să poată arunca un corp de optzeci de kilograme peste balustrada aceea, suficient de departe ca să cadă în ocean. Era aproape imposibil ca o fată să poată face așa ceva, zic aproape imposibil, pentru că ar fi existat totuși o probabilitate, eu știu?, de unu la mie, să fi putut reuși.

Am deschis ușile, am intrat în cameră, le-am închis și m-am apropiat de pat. Fata continua să doarmă buștean. Și să sforăie. I-am atins obrazul cu dosul palmei. Era umed. S-a foit nițel și a mormăit ceva. Apoi a suspinat și și-a îngropat capul în pernă. Nu avea respirație grea, nu era insensibilă și nici în comă, așadar nu se putea vorbi despre o supradoză.

Îmi spusese adevărul despre un lucru, și al naibii de puțin în rest.

I-am găsit poșeta în sertarul de deasupra al măsuței de toaletă. Avea în spate un buzunar cu fermoar. I-am băgat acolo carnetul cu cecurile de călătorie și am cercetat interiorul, căutând informații. În buzunarul cu fermoar existau câteva bancnote nou-nouțe împăturite, un orar al trenurilor către Santa Fe, copertele în care fusese biletul ei și cotorul biletului de tren și rezervarea la Pullman. Avusese cabina E în vagonul 19, de la Washington, D.C., la San Diego, California. Nicio scrisoare, nimic care s-o identifice. Probabil că actele respective erau închise în bagaje. În compartimentul principal al poșetei se găseau obiectele pe care le poartă de obicei femeile: un ruj, o trusă de farduri, un portofel pentru mărunțiș, niște dolari de argint și câteva chei pe un inel de care atârna un tigru micuț din bronz. Un pachet de țigări ce părea aproape plin, dar care fusese deschis. Un plic de chibrituri cu un chibrit folosit. Trei batiste fără monogramă, un pachet cu pile de unghii, o forfecuță pentru cuticule, o pensetă, un pieptene în toc din piele, un flacon mic și rotund cu ojă, o agendă mică. Am deschis-o. Era goală, complet nefolosită. În poșetă se mai aflau o pereche de ochelari de soare cu rame scânteietoare într-un etui pe care nu figura niciun nume; un stilou, un creion mic auriu și asta era tot. Am pus poșeta înapoi unde o găsisem. M-am dus la birou ca să iau o foaie de hârtie cu antetul hotelului și un plic.

Am folosit pixul hotelului ca să scriu: „Dragă Betty: Regret că n-am putut rămâne mort. O să-ți explic mâine. Larry."

Am pus biletul în plic, l-am lipit, am scris pe el „Domnișoarei Betty Mayfield" și l-am aruncat acolo unde ar fi ajuns, dacă ar fi fost împins pe sub ușă.

Am deschis ușa, am ieșit, am închis ușa și m-am dus spre scara de incendiu, apoi am rostit cu glas tare:

– Ia mai dă-o dracu'!

Am chemat liftul, sunând. N-a venit. Am sunat din nou și am continuat să sun. În cele din urmă a apărut, iar un mexican tânăr cu ochi somnoroși a deschis ușile și a căscat la mine, apoi a rânjit în semn de scuză. I-am rânjit fără un cuvânt.

La tejgheaua recepției aflată în fața lifturilor nu era nimeni. Mexicanul s-a trântit într-un scaun și s-a întors la somn înainte să fi putut face șase pași. Toți erau somnoroși, mai puțin Marlowe. El lucrează non-stop și nici măcar nu încasează bani pentru asta.

M-am întors la Rancho Descansado, n-am văzut pe nimeni treaz pe acolo, am privit cu jind la pat, dar mi-am strâns valiza – cu pistolul lui Betty la fund –, am pus doisprezece dolari într-un plic și pe drumul de ieșire am vârât plicul prin fanta din ușa recepției, cu cheia de la camera mea.

Am mers la San Diego, am predat automobilul închiriat și am luat micul dejun într-un local aflat vizavi de gară. La șapte și un sfert am luat dieselul cu două vagoane care merge non-stop la L.A. și am ajuns acolo la ora zece.

Am mers acasă cu taxiul, m-am bărbierit, am făcut duș și am mâncat un al doilea mic dejun, după care mi-am aruncat ochii prin ziarul de dimineață. Era aproape ora unsprezece, când am sunat la biroul domnului Clyde Umney, avocatul.

A răspuns el însuși. Poate că domnișoara Vermilyea încă nu se trezise.

– Sunt Marlowe. Sunt acasă. Pot să trec pe-acolo?

– Ai găsit-o?

– Da. Ai sunat la Washington?

– Unde-i ea?

– Aș prefera să-ți spun personal. Ai sunat la Washington?

– Aș vrea să aud mai întâi informația solicitată. Mă așteaptă o zi foarte încărcată.

Glasul îi era sec și lipsit de farmec.

– Voi fi acolo într-o jumătate de oră.

Am închis imediat și am sunat la garajul unde se afla bătrânul meu Oldsmobile.

11

Aproape că sunt prea multe birouri la fel ca al lui Clyde Umney. Era lambrisat cu pătrate de placaj striat, dispuse la nouăzeci de grade unul față de altul, astfel încât să realizeze un efect de eșichier. Iluminat indirect, mochetă care acoperea complet podeaua, mobilier gălbui, scaune confortabile și onorarii probabil exorbitante. Ramele metalice ale ferestrelor se deschideau către exterior, iar în spatele clădirii exista o parcare mică, dar ordonată, unde fiecare loc purta un nume scris pe o placă albă. Dintr-un motiv necunoscut, locul lui Clyde Umney era neocupat, așa că l-am folosit. Poate că avea un șofer care-l aducea la serviciu. Clădirea avea patru niveluri, aproape nouă, și era ocupată în întregime de medici și avocați.

Când am intrat, domnișoara Vermilyea tocmai se aranja pentru o zi de muncă grea, tapându-și ușor coafura blond-platinată. Mi s-a părut că arăta puțin mai uzată. A lăsat deoparte oglinjoara și a scos o țigară.

– Să vezi și să nu crezi! Domnul Duru' în persoană. Cărui fapt îi datorăm onoarea asta?

– Mă așteaptă Umney.

– Pentru tine, „domnul" Umney, amice.

– Pentru tine, pretenar, surioară.

S-a enervat instantaneu.

– Să nu-mi zici mie „surioară“, băi, detectiv ieftin!

– Atunci nu-mi spune nici tu „amice“, secretaro foarte scumpă. Ce faci diseară? Și să nu-mi zici că ieși din nou cu patru marinari.

Pielea din jurul ochilor ei a pălit foarte mult. Mâna i s-a încleștat pe un prespapier. Numai că nu l-a azvârlit în mine.

– Pui de cățea! a rostit apăsat. După aceea a acționat un comutator de pe interfonul ei și s-a adresat vocii: Domnule Umney, a sosit domnul Marlowe.

S-a lăsat apoi pe spate și m-a privit ucigător.

– Am prieteni care ți-ar putea reteza într-atât din aerele astea, încât ai avea nevoie de o scară ca să te-ncalți.

– Cineva a trudit serios să născocească asta, am remarcat. Însă truda nu poate înlocui talentul.

Brusc am izbucnit amândoi în râs. Ușa s-a deschis și Umney și-a scos capul. Printr-un gest din bărbie mi-a făcut semn să intru, dar ochii îi erau ațintiți asupra fetei platinate.

Am intrat, iar după încă un moment el a închis ușa și a trecut îndărătul enormului său birou semicircular, cu tăblia capitonată în piele verde și acoperită de o mulțime de teancuri de documente importante. Era un ins la patru ace, care se îmbrăca foarte atent, cu picioarele prea scurte, cu nasul prea mare și cu părul prea rar. Avea ochi căprui, limpezi și transparenți, ceea ce, în cazul unui avocat, transmitea foarte multă încredere.

– Îi făceai avansuri secretarei mele? m-a întrebat cu o voce nici pe departe limpede.

– Nu. Făceam pur și simplu schimb de amabilități.

M-am așezat în scaunul pentru clienți și l-am privit cu ceva apropiat de politețe.

– Mi se părea destul de furioasă.

S-a lățit în fotoliul lui de tip vicepreședinte executiv și a adoptat o expresie dură.

– Are rezervările făcute pe trei săptămâni înainte, i-am zis. Nu puteam aștepta așa mult.

– Vezi cum te comporți, Marlowe. Potolește-te. Ea este proprietate privată. Nu ți-ar da nici măcar un pic de atenție. Pe lângă faptul că este un exemplar feminin minunat, este isteață foc.

– Vrei să spui că pe lângă altele poate și dactilografia după dictare?

– Pe lângă care „altele"? Pe neașteptate s-a înroșit la față. M-am săturat de glumele dumitale. Vezi cum te comporți! Fii foarte atent. Am destulă influență în orașul ăsta ca să-ți atârn o zdrăngănea de coadă. Acum vreau să-ți aud raportul – scurt și la obiect.

– Ai telefonat la Washington?

– Nu contează ce am făcut sau ce n-am făcut eu. Vreau raportul dumitale, imediat. Restul mă privește pe mine. Unde se află în prezent domnișoara King?

S-a întins către un creion frumos și ascuțit și un blocnotes frumos și curat. După aceea a lăsat creionul și și-a umplut un pahar cu apă dintr-un termos negru-argintiu.

– Să facem schimb de informații, i-am zis. Dumneata îmi spui de ce vrei să fie găsită și eu o să-ți spun unde este.

– Ești angajatul meu! s-a răstit. Nu trebuie să-ți dau absolut nicio informație.

Continua să fie dur, dar începea să se destrame nițel pe margini.

– Sunt angajatul dumitale, dacă vreau să fiu, domnule Umney. Nu am încasat niciun cec și nu am semnat niciun contract.

– Ai acceptat cazul. Ai primit un avans.

– Domnișoara Vermilyea mi-a dat un cec pentru două sute cincizeci de dolari ca avans și încă unul de două sute de dolari pentru cheltuieli. Nu le-am încasat însă. Poftim!

Am scos cele două cecuri din portofel și le-am așezat pe birou în fața lui.

– Ar fi mai bine să le păstrezi până te hotărăști dacă vrei un detectiv sau o marionetă, și până mă hotărăsc și eu dacă mi s-a oferit un caz, ori am fost implicat într-o situație despre care nu știam nimic.

A coborât ochii spre cecuri. Nu era încântat.

– Ai avut deja cheltuieli, a rostit încet.

– Nu-i nicio problemă, domnule Umney. Aveam ceva economii... iar cheltuielile sunt deductibile. În plus, m-am distrat.

– Ești destul de încăpățânat, Marlowe.

– Cred că da, dar așa trebuie să fii în profesiunea mea. Altfel n-aș mai avea-o. Ți-am spus că fata era șantajată. Prietenii dumitale din Washington trebuie să cunoască motivul. Dacă ea este o escroacă, perfect. Însă trebuie să mi se spună. Iar eu am primit o ofertă inegalabilă.

– Pentru mai mulți bani ești gata să treci în tabăra cealaltă? a întrebat el furios. Ar fi lipsit de etică.

Am izbucnit în râs.

– Asta-nseamnă că acum sunt etic. Poate că ajungem undeva.

A scos o țigară dintr-o casetă și a aprins-o cu o brichetă masivă, asortată cu setul format din termos și creion.

– Tot nu-mi place atitudinea dumitale, a mârâit. Ieri nu știam mai multe decât dumneata. Am considerat de la sine înțeles că o reputată firmă de avocatură din Washington nu mi-ar cere să fac ceva împotriva eticii legale. Deoarece fata putea fi arestată fără dificultate, am presupus că era un scandal casnic, o fiică sau

soție care fugise de acasă, sau o martoră importantă, dar șovăitoare, care se afla deja în afara jurisdicției unde putea fi adusă cu citație în fața tribunalului. Inițial au fost simple presupuneri. În dimineața aceasta lucrurile sunt puțin diferite.

S-a ridicat, s-a apropiat de fereastra mare și a orientat jaluzelele suficient pentru a opri soarele să-i atingă biroul. A rămas acolo fumând și privind afară, după care a revenit la birou și s-a așezat din nou.

– În dimineața aceasta, a continuat el fără grabă și cu o încruntătură chibzuită, am stat de vorbă cu asociații mei din Washington și am fost informat că fata este secretara particulară a unui individ bogat și important – nu mi-a fost destăinuit numele lui – și că a dispărut cu documente importante și periculoase din dosarele lui private. Documente care i-ar putea cauza prejudicii, dacă ar fi făcute publice. Nu mi s-a spus în ce mod. Poate că și-a falsificat plata impozitelor. În ziua de azi nu poți să știi ce se-ntâmplă.

– A luat hârtiile acelea ca să-l șantajeze?

Umney a încuviințat din cap.

– Aceasta este ipoteza firească. Altfel n-ar fi avut nicio valoare pentru ea. Clientul, să-i zicem domnul A, nu și-a dat seama că fata fugise, decât după ce ea ajunsese deja în alt stat. După aceea și-a verificat dosarele și a descoperit dispariția unor materiale. A șovăit să se adreseze poliției. Se așteaptă ca fata să ajungă suficient de departe pentru ca să se simtă în siguranță și din momentul acela să înceapă negocierile cu el, pentru a-i returna documentele în schimbul unei sume considerabile. El vrea să afle unde se ascunde, fără ca ea să aibă habar, apoi să se ducă acolo și s-o surprindă, mai ales înainte de a fi putut contacta vreun avocat isteț, o specie, regret s-o spun, mult prea numeroasă, care să fi pus la punct un plan

care s-o ferească de acuzații. Acum dumneata îmi spui că cineva o șantajează. Pe ce temei?

– Dacă povestea dumitale ar sta în picioare, motivul ar fi că el se află într-o poziție din care să-i dejoace planul, am spus. Poate că el știe ceva cu care o poate acuza fără să umble la cealaltă cutie de bomboane.

– Ai zis „dacă povestea ar sta în picioare", s-a răstit. Ce vrei să spui cu asta?

– Are tot atâtea găuri ca o strecurătoare de spaghete. Ți s-a servit o minciună, domnule Umney. Unde ar ține cineva materiale de felul documentelor importante pe care le-ai menționat... asta în cazul în care ar trebui să le țină cu adevărat? Oricum nu acolo unde le-ar putea găsi o secretară. Și dacă a observat că materialele lipseau abia după plecarea ei, cum a putut s-o urmărească până la tren? Apoi, deși ea a cumpărat bilet spre California, ar fi putut coborî oriunde. Prin urmare ar fi trebuit să fi fost urmărită în tren, iar în cazul acesta, de ce mai avea nevoie de mine s-o urmăresc începând de aici? Apoi, așa cum ai spus chiar dumneata, ăsta ar fi un caz pentru o agenție mare cu conexiuni în toată țara. Ar fi stupid să riști cu un singur om. Ieri o pierdusem. Aș fi putut s-o pierd din nou. Pentru o urmărire standard în orice oraș sunt necesari minimum șase agenți, și vorbesc serios – este un minimum. Într-un oraș cu adevărat mare, ai nevoie de o duzină. Un agent trebuie să mănânce, să doarmă și să-și schimbe hainele. Dacă urmărește din automobil, trebuie să poată lăsa pe altul la filaj, în timp ce el caută un loc de parcare. Magazinele universale și hotelurile pot avea cinci-șase intrări. Însă fata asta n-a făcut altceva decât să se-nvârtă prin gara Union de aici timp de trei ore în văzul tuturor. Iar prietenii dumitale din Washington n-au făcut altceva decât

să-ți expedieze o fotografie, să-ți telefoneze și apoi să se-ntoarcă în fața televizoarelor.

– Foarte clar, a spus el. Altceva?

Chipul îi era acum complet inexpresiv.

– Puține. De ce și-ar fi schimbat ea numele – decât dacă s-ar fi așteptat să fie urmărită? Și atunci, dacă se aștepta să fie urmărită, de ce să le fi ușurat într-atât sarcina urmăritorilor? Ți-am spus că la cazul ăsta lucrează alți doi indivizi. Unul este un detectiv particular, Goble, din Kansas City. A fost ieri în Esmeralda. El știa precis unde să meargă. Cine i-a spus? Eu a trebuit să urmăresc și să mituiesc un taximetrist să-și folosească stația radio ca să afle unde mergea taxiul ei, ca să n-o pierd. Atunci de ce am fost angajat?

– Vom ajunge și la asta, a rostit Umney scurt. Cine era celălalt individ despre care spuneai că lucrează la același caz?

– Un playboy pe nume Mitchell. Locuiește acolo. A întâlnit-o pe fată în tren. I-a făcut o rezervare în Esmeralda. Ei doi sunt uite așa – am ridicat două degete lipite între ele –, atât doar că ea îl urăște. O are cu ceva la mână și ei îi este frică. Și o are la mână prin faptul că știe cine este, de unde a venit, ce s-a întâmplat cu ea acolo și de ce încearcă să se ascundă sub alt nume. Am auzit destule ca să știu asta, totuși nu suficient ca să capăt informații exacte.

– Bineînțeles că fata a fost supravegheată în tren, a zis Umney acid. Crezi că ai de-a face cu niște idioți? Dumneata n-ai fost decât o momeală, ca să se afle dacă ea avea complici. M-am bazat pe reputația dumitale – atât cât este ea – de a-i atrage atenția numai atât cât s-o lași să se creadă mai isteață. Cred că știi ce este un urmăritor vizibil.

– Da. Unul care-l lasă în mod deliberat pe urmărit să-l observe și apoi să scape de el, astfel încât alt urmăritor să-l poată prelua când urmăritul se crede scăpat.

– Ăsta ai fost dumneata, mi-a rânjit disprețuitor. Nu mi-ai spus însă unde-i fata.

Nu voiam să-i spun, dar știam că va trebui s-o fac. Acceptasem, până la un punct, cazul și faptul că-i restituisem banii nu fusese decât o mișcare pentru a-l sili să-mi ofere niște informații.

M-am întins peste birou și am luat cecul de două sute cincizeci de dolari.

– Îl voi lua pe acesta ca onorariu integral, cu cheltuielile incluse. Stă la Casa del Poniente din Esmeralda, sub numele Betty Mayfield, și este plină de bani. Însă, desigur, probabil că organizația dumitale expertă știe deja toate astea.

M-am ridicat în picioare.

– Mulțumesc pentru aventură, domnule Umney.

Am ieșit și am închis ușa. Domnișoara Vermilyea a ridicat ochii dintr-o revistă. Din biroul ei am auzit un țăcănit slab, înăbușit.

– Îmi pare rău c-am fost necioplit cu tine, i-am spus. N-am dormit destul azi-noapte.

– Las-o baltă. A fost egalitate din capul locului. Cu puțin antrenament, s-ar putea să-mi placă de tine. Ești destul de drăguț, așa, într-un fel mai grosolan.

– Mulțumesc, am zis și m-am îndreptat către ușă.

N-aș fi zis că arăta chiar tristă, dar nici nu părea la fel de greu de obținut ca un pachet de acțiuni la General Motors.

M-am întors și am închis ușa.

– Cred că nu plouă diseară, nu-i așa? Exista ceva ce am fi putut discuta la un păhărel, dacă ar fi fost o seară ploioasă. Și dacă n-ai fi fost prea ocupată.

Mi-a aruncat o privire indiferentă, totuși amuzată.

– Unde?

– Asta ar rămâne la latitudinea ta.

– Să trec pe la tine?

– Ar fi al naibii de drăguț din partea ta. Cadillacul ăla Fleetwood m-ar putea ajuta în creșterea statutului social.

– Nu mă gândeam tocmai la asta.

– Nici eu.

– Poate pe la șase și jumătate. Și o să fiu foarte atentă ce ciorapi de nailon îmi pun.

– Sperasem chestia asta.

Ne-am privit fix, ochi în ochi. Am ieșit repede.

12

La șase și jumătate, Cadillacul Fleetwood a tors la ușa din față, pe care o am ținut-o deschisă, până ce ea a urcat treptele. Nu avea pălărie. Purta o haină de culoarea pielii, cu gulerul ridicat, astfel încât îi atingea părul platinat. S-a oprit în mijlocul livingului și a privit în jur nonșalant. După aceea și-a scos haina cu o mișcare felină, a aruncat-o pe sofa și s-a așezat.

– De fapt nu crezusem c-o să vii, i-am spus.

– Nu. Ești genul sfios. Știai foarte bine c-o să vin. Scotch și sifon, dacă ai.

– Am.

Am adus băuturile și m-am așezat lângă ea, dar nu îndeajuns de aproape ca să însemne ceva. Ne-am atins paharele și am băut.

– Ai vrea să mergi la Romanoff's pentru cină?

– Și după aceea?

– Unde stai?

– În West Los Angeles. O casă pe o stradă veche și liniștită. Întâmplător este proprietatea mea. Eu te-am întrebat „și după aceea“, mai ții minte?

– Asta ar depinde de tine, evident.

– Te crezusem un tip dur. Vrei să zici că nu trebuie să-mi plătesc cina?

– Ar trebui să-ți trag o palmă pentru gluma asta.

A râs brusc și m-a privit peste marginea paharului.

– Consideră că ai tras-o. Ne-am citit puțintel greșit unul pe celălalt. Romanoff's ar mai putea să aștepte, nu?

– Am putea încerca mai întâi la West Los Angeles.

– De ce nu aici?

– Cred că asta te va face să mă părăsești. Am avut un vis aici, cândva, acum un an și jumătate. A mai rămas un crâmpei din el. Aș vrea să păstrez controlul.

S-a ridicat repede și și-a luat haina. Am izbutit s-o ajut să se îmbrace.

– Îmi pare rău, i-am zis. Ar fi trebuit să-ți fi spus înainte.

S-a întors iute, cu fața apropiată de a mea, însă n-am atins-o.

– Îți pare rău c-ai avut un vis și că l-ai păstrat viu? Și eu am avut visuri, dar ale mele au murit. N-am avut curajul să le păstrez vii.

– Nu-i tocmai așa. A fost o femeie. Era bogată. Credea că vrea să se mărite cu mine. N-ar fi mers. Probabil că n-o s-o mai revăd niciodată. Dar îmi amintesc.

– Haidem, a spus ea încetișor. Și să lăsăm amintirile să păstreze controlul. Regret doar că n-am și eu una care să merite să fie reamintită.

N-am atins-o nici cât am coborât la Cadillac. Șofa frumos. Când o femeie este cu adevărat un șofer bun, se apropie de perfecțiune.

13

Casa se afla pe o stradă curbă și tăcută dintre San Vincente și Sunset Boulevard. Era mai ferită și avea un drum de acces lung, iar intrarea se făcea prin spate, unde exista și un patio mic. A descuiat ușa și a aprins luminile în toată casa, după care a dispărut fără un cuvânt. Livingul avea mobilier amestecat, de diverse stiluri, însă plăcut, și degaja confort. Am rămas în picioare, așteptând, până s-a întors cu două pahare înalte. Își scosese haina.

– Ai fost, bineînțeles, măritată, am spus.

– N-a ținut. De pe urma căsătoriei m-am ales cu casa și cu niște bani, dar nu asta îmi fusese intenția. Era un tip drăguț, dar nu eram buni unul pentru celălalt. A murit – un accident de avion –, era pilot de jet. Se-ntâmplă mereu. Știu un loc între Los Angeles și San Diego care-i plin cu fete care s-au măritat cu piloți de jeturi, care au murit între timp.

Am sorbit doar o dată din pahar și l-am pus jos.

I-am luat paharul din mână și l-am pus de asemenea jos.

– Ții minte ieri-dimineață când mi-ai spus să nu mă mai holbez la picioarele tale?

– S-ar părea că țin minte.

– Încearcă să m-oprești acum.

Am apucat-o și a venit în brațele mele fără un cuvânt. Am ridicat-o, am purtat-o și, cumva, am găsit dormitorul. Am așezat-o pe pat. I-am ridicat fusta până când am putut vedea coapsele albe deasupra picioarelor lungi și frumoase, cu ciorapi de nailon. Brusc, s-a întins și mi-a tras capul în jos, lipindu-l de pieptul ei.

– Animalule! Nu putem avea mai puțină lumină?

M-am dus la ușă și am stins lustra din cameră. Mai pătrundea numai puțină lumină de pe hol. Când m-am întors, ea stătea în

picioare lângă pat, goală ca Afrodita abia ieșită din spuma Mării Egee. Era mândră, nici sfioasă, nici seducătoare.

– La naiba, am rostit, pe când eram tânăr, puteai să dezbraci o fată încetișor. Acum ele sunt în pat, în vreme ce tu încă te chinuiești cu nasturele de la guler.

– Haide-atunci, chinuiește-te cu nasturele tău nenorocit de la guler.

A tras cuvertura la o parte și s-a întins pe pat, în pielea goală, fără pudoare. Era pur și simplu o femeie frumoasă și dezbrăcată, lipsită de rușine față de ceea ce era.

– Mulțumit de picioarele mele? a întrebat.

N-am răspuns.

– Ieri-dimineață, a urmat ea pe jumătate visătoare, am spus că există un lucru care-mi place la tine – că nu pui laba – și unul care nu-mi place. Știi care-i ăla? Că nu m-ai împins să fac asta atunci.

– Stilul tău n-o prea încuraja.

– Tu ar fi trebuit să descoperi, doar ești detectiv. Te rog, stinge acum toate luminile.

Apoi, foarte curând, în întuneric, a rostit „scumpule, scumpule, scumpule", cu tonul foarte special al vocii pe care o femeie îl folosește numai în momentele acelea speciale. Apoi o relaxare lentă și blândă, pace, liniște.

– Mai ești mulțumit de picioarele mele? a întrebat visătoare.

– Niciun bărbat n-ar putea fi vreodată. L-ar obseda, indiferent de câte ori ar face dragoste cu tine.

– Ticălosule. Ești un ticălos absolut. Vino mai aproape.

Și-a pus capul pe umărul meu și acum eram foarte aproape.

– Nu te iubesc, a spus.

– De ce m-ai iubi? Haide totuși să nu fim cinici în privința asta. Există momente sublime... chiar dacă sunt doar momente.

Am simțit-o fermă și caldă, lipită de mine. Corpul îi pulsa de vitalitate. Brațele ei frumoase mă țineau strâns.

Și după aceea, din nou, în întuneric, strigătul mut, după care, din nou, pacea lentă și tăcută.

– Te urăsc, a spus cu gura lângă a mea. Nu pentru asta, ci pentru că perfecțiunea nu se repetă niciodată, iar pentru noi a venit prea devreme. Și nu te voi mai revedea niciodată și n-o doresc. Ar fi trebuit să fie pe vecie, sau deloc. Și te-ai purtat ca un detectiv dur, care a văzut prea multe din partea întunecată a vieții.

– La fel ai procedat și tu. Și amândoi ne-am înșelat. Și este inutil. Sărută-mă mai tare.

Aproape fără zgomot sau mișcare a dispărut pe neașteptate din pat.

După puțin timp lumina s-a aprins în hol, iar ea a apărut în ușă, purtând un halat lung.

– La revedere, a spus calm. Îți chem un taxi. Așteaptă-l în față. N-o să mă mai revezi.

– Ce-i cu Umney?

– Un lăbar amărât și sperios. Are nevoie de cineva să-i încurajeze personalitatea, să-i dea sentimentul de putere și cucerire. Eu i-l dau. Trupul unei femei nu-i chiar atât de sacru încât să nu poată fi utilizat... mai ales când ea a eșuat deja în dragoste.

A dispărut. M-am ridicat și m-am îmbrăcat, și am ascultat atent înainte de a ieși. N-am auzit nimic. Am strigat, însă n-am primit niciun răspuns. Când am ajuns pe trotuarul din fața casei, tocmai oprea un taxi. Am privit înapoi. Casa părea complet întunecată.

Nimeni nu locuia acolo. Totul fusese un vis. Atât numai că cineva chemase taxiul. Am urcat în el și m-a dus acasă.

14

Am plecat din Los Angeles și am pornit pe autostrada care trecea acum pe lângă Oceanside. Aveam timp să mă gândesc.

De la Los Angeles la Oceanside erau douăzeci și nouă de kilometri de autostradă cu câte trei benzi pe sens, presărate la intervale de caroseriile mașinilor care avuseseră accidente, fuseseră demontate și abandonate, aruncate să ruginească pe taluzul înalt, până aveau să fie remorcate de acolo. Așa că am început să mă gândesc la motivul pentru care mă întorceam în Esmeralda. Cazul era absolut anapoda și oricum nu era cazul meu. De obicei, un detectiv are un client care dorește prea multe informații în schimbul a prea puțini bani. Le obții sau nu, în funcție de circumstanțe. Același lucru era valabil și pentru onorariu. La răstimpuri însă obții informațiile și prea multe chestii suplimentare, printre care o poveste despre un cadavru pe un balcon care nu era acolo când te-ai dus să te uiți. Simțul practic spune du-te acasă și dă cazul uitării, nu câștigi niciun ban. Simțul practic vorbește întotdeauna prea târziu. Simțul practic este tipul care-ți spune că ar fi trebuit să-ți fi verificat plăcuțele de frână săptămâna trecută înainte să-ți fi bușit mașina săptămâna asta. Simțul practic este atacantul invocat luni dimineață, care ar fi putut câștiga meciul dacă ar fi jucat în meciul de duminică. Dar el nu joacă niciodată. El stă sus în tribună, cu o sticluță în buzunar. Simțul practic este omulețul în costum cenușiu care nu greșește niciodată la adunări. Întotdeauna însă el adună banii altora.

La ieșirea de pe autostradă am coborât în canion și am ajuns la Rancho Descansado. Jack și Lucille erau în pozițiile lor obișnuite. Am lăsat valiza din mână și m-am rezemat de tejghea.

– Am pus suma corectă?

– Da, mulțumesc, a zis Jack. Și acum bănuiesc că doriți camera înapoi.

– Dacă este posibil.

– De ce nu ne-ați spus că sunteți detectiv?

– Asta a fost o întrebare bună, i-am surâs. Un detectiv spune vreodată că-i detectiv? Te uiți la televizor, nu?

– Când am ocazia. Nu prea des aici.

– La televizor îl poți recunoaște întotdeauna pe un detectiv. Nu-și scoate niciodată pălăria. Ce știi despre Larry Mitchell?

– Nimic, a răspuns Jack rigid. Este prieten cu domnul Brandon. Domnul Brandon este proprietarul locului acesta.

Lucille a intervenit cu glas vioi:

– L-ați găsit pe Joe Harms?

– Da, mulțumesc.

– Și ați...?

– Nu-nu, gura mică, fetiță, a rostit Jack încordat. Mi-a făcut cu ochiul și a împins cheia peste tejghea. Lucille duce o viață searbădă, domnule Marlowe. Este împotmolită aici cu mine și cu o centrală telefonică. Și cu un inel cu un diamant mititel – atât de mic, încât mi-a fost rușine să i-l dăruiesc. Ce poate face însă un bărbat? Dacă iubește o fată, i-ar face plăcere să-și arate iubirea pe degetul ei.

Lucille și-a ridicat mâna stângă și a mișcat-o puțin, ca să obțină o sclipire din partea pietricelei.

– Îl urăsc, a rostit. Îl urăsc așa cum urăsc razele de soare, și vara, și stelele strălucitoare, și luna plină. Uite-așa de mult o urăsc.

Am luat cheia și valiza și i-am lăsat. Încă puțin și ajungeam să mă îndrăgostesc de propria mea persoană. Ba chiar aș fi putut să-mi dăruiesc un inel cu diamant mic și fără pretenții.

15

Telefonul cu circuit intern din Casa del Poniente n-a căpătat niciun răspuns de la camera 1224. M-am apropiat de tejgheaua recepției. Un recepționer cu aer înghețat sorta scrisori. Recepționerii par a sorta mereu scrisori.

– Domnișoara Mayfield stă aici, nu-i așa? am întrebat.

A pus o scrisoare într-o boxă înainte de a-mi răspunde.

– Da, domnule. Ce nume să-i anunț?

– Îi cunosc numărul camerei. Nu răspunde. Ai văzut-o azi?

Mi-a acordat încă un pic din atenția lui, dar nu-l clintisem.

– Nu cred. A privit peste umăr. Cheia nu este aici. Doriți să lăsați un mesaj?

– Sunt ușor îngrijorat. Aseară nu se simțea bine. Ar putea să fie înăuntru, să-i fie rău și să nu poată răspunde la telefon. Sunt un prieten. Marlowe mă numesc.

M-a privit atent. Ochii lui erau înțelepți. A trecut îndărătul unui paravan în direcția casieriei și a vorbit cu cineva. A revenit destul de repede. Zâmbea.

– Nu cred că domnișoara Mayfield nu se simte bine, domnule Marlowe. A comandat în cameră un mic dejun destul de copios. Și prânzul. A purtat câteva convorbiri telefonice.

– Mulțumesc foarte mult, am spus. O să las atunci un mesaj. Doar numele meu și că-i voi telefona mai târziu.

– S-ar putea să fie prin grădini sau pe plajă, a zis el. Avem o plajă călduroasă, bine protejată de un dig sparge-val. A privit ceasul dinapoia sa. Dacă așa stau lucrurile, nu va mai sta mult pe acolo. De acum a început să se răcorească.

– Mulțumesc. O să mă-ntorc.

În partea principală a recepției se ajungea după ce urcai trei trepte și treceai pe sub o arcadă. Acolo erau mai multe persoane, care stăteau pur și simplu, eternii ocupanți ai holurilor din hoteluri, de obicei vârstnici, de obicei bogați, de obicei nefăcând nimic altceva decât să se uite cu ochi flămânzi. Așa își petreceau viețile. Două doamne bătrâne cu chipuri severe și păr purpuriu, coafat permanent se chinuiau cu un puzzle enorm, instalat pe o măsuță specială pentru cărți de joc. Ceva mai departe se derula un joc de canastă: două femei, doi bărbați. Una dintre femei afișa destulă răceală ca să răcorești deșertul Mojave și destul fard ca să vopsești un iaht de lux. Ambele femei fumau din portțigarete lungi. Bărbații care le însoțeau arătau cenușii și obosiți, probabil de la semnatul cecurilor. Apoi, mai departe, stând într-un loc de unde puteau privi afară prin geam, doi tineri se țineau de mâini. Fata avea un inel cu smarald și diamante și o verighetă pe care o atingea întruna cu vârfurile degetelor. Părea ușor ametită.

Am trecut prin bar și am privit prin grădină. Am mers pe cărarea ce zigzaga pe coama falezei și n-am avut greutăți în a identifica punctul din care noaptea trecută privisem în jos de pe balconul lui Betty Mayfield. L-am putut identifica grație unghiului pieziș.

Plaja și micul dig curb se aflau la o sută de metri mai departe. La ele se ajungea pe o scară ce cobora de pe faleză. Oameni erau tolăniți pe nisip. Unii în costume de baie, alții complet îmbrăcați, care stăteau pur și simplu pe rogojini. Copii alergau, țipând. Betty Mayfield nu era pe plajă.

M-am întors în hotel și m-am așezat în hol.

Am stat și am fumat. M-am dus la standul de ziare și am cumpărat un ziar de seară, l-am răsfoit și l-am aruncat. Am trecut pe lângă recepție. Biletul meu era tot în boxa 1224. Am mers la telefoanele

cu circuit intern și l-am sunat pe domnul Mitchell. Niciun răspuns. Îmi pare rău. Domnul Mitchell nu răspunde la telefon.

Un glas de femeie a vorbit în spatele meu:

– Recepționerul a spus că doriți să mă vedeți. Domnul Marlowe.... Sunteți domnul Marlowe?

Arăta proaspătă ca un trandafir dimineața. Purta pantaloni verde-închis, pantofi din piele de două culori și o jachetă verde peste cămașă albă, cu o eșarfă colorată, largă, în jurul gâtului. Bentița din păr simula un efect plăcut de ciufulire cauzată de vânt.

Băiatul de la recepție, care se ocupa cu apelarea oaspeților hotelului, își lungea urechile spre noi la vreo doi metri mai încolo.

– Domnișoara Mayfield? am rostit.

– Da, eu sunt domnișoara Mayfield.

– Am mașina afară. Aveți timp să vizitați proprietatea?

Și-a privit ceasul de la mână.

– Mmm-da, cred că da, a spus. În curând ar trebui să mă schimb, dar... fie, haide.

– Pe-aici, domnișoară Mayfield.

A mers alături de mine. Am traversat împreună recepția. Începusem să mă simt aproape ca acasă. Betty Mayfield s-a uitat cu răutate la cele două bătrâne care rezolvau puzzle-ul.

– Urăsc hotelurile, a zis ea. Dacă te-ai întoarce aici peste cincisprezece ani, ai găsi aceiași oameni stând în aceleași scaune.

– Da, domnișoară Mayfield. Știi pe cineva pe nume Clyde Umney?

A clătinat din cap.

– Ar trebui?

– Helen Vermilyea? Ross Goble?

A clătinat iarăși din cap.

– Vrei să bei ceva?

– Nu acum, mulțumesc.

Am ieșit din bar, am mers pe alee și am deschis portiera Oldsmobileului pentru ea. Am ieșit cu spatele din parcare și am pornit drept în sus pe Grand Street, către dealuri. Ea și-a pus pe nas ochelarii negri cu rame scânteietoare.

– Am găsit cecurile de călătorie, a rostit. Ești un detectiv straniu.

Am vârât mâna în buzunar și i-am întins flaconul cu sedative.

– Am fost cam speriat azi-noapte, i-am spus. Le-am numărat, dar n-am știut câte fuseseră din capul locului. Ai spus că ai luat două. Nu puteam fi sigur că n-o să te scoli, ca să-nghiți un pumn întreg.

A luat flaconul și l-a îndesat în jachetă.

– Băusem cam mult. Alcoolul și barbituricele nu sunt o combinație grozavă. Am căzut ca bușteanul. N-a fost nimic altceva.

– Nu eram sigur. Pentru ca medicamentul ăla să omoare sunt necesare minimum treizeci și cinci de granule. Și chiar așa durează câteva ore. Eram într-o situație dificilă. Pulsul și răsuflarea îți păreau în regulă, însă poate că mai târziu n-aveau să fie tot așa. Dacă aș fi chemat un medic, puteam fi nevoit să spun prea multe. În cazul unei supradoze, băieții de la criminalistică ar fi fost anunțați, chiar dacă ți-ai fi revenit. Ei investighează toate tentativele de sinucidere. Dar dacă apreciam greșit, n-ai mai fi mers acum cu mine. Și unde aș fi fost eu atunci?

– Este o idee, a zis Betty, însă nu pot spune că-mi voi face multe griji despre ea. Cine sunt oamenii aceia pe care i-ai amintit?

– Clyde Umney este avocatul care m-a angajat să te urmăresc – în urma instrucțiunilor primite de la o firmă de avocatură din Washington. Helen Vermilyea este secretara lui. Ross Goble este un detectiv din Kansas City, care susține că-ncearcă să-l găsească pe Mitchell.

I l-am descris.

Chipul i-a împietrit.

– Mitchell? De ce ar trebui să fie interesat de Larry?

M-am oprit la colțul dintre Fourth și Grand, ca să las un bătrân excentric în scaun cu rotile motorizat să facă la stânga cu viteza de șapte kilometri pe oră. Esmeralda este plină de asemenea mașinării.

– De ce ar trebui să-l caute pe Larry Mitchell? a întrebat amar. Chiar nu se poate ca oamenii să se lase în pace unii pe alții?

– Nu-mi spune nimic, i-am zis. Continuă doar să-mi pui întrebări la care nu știu răspunsurile. Este bine pentru complexul meu de inferioritate. Ți-am spus că pentru mine cazul tău s-a încheiat. Atunci ce mai caut aici? Asta-i simplu. Încerc să pun iarăși mâna pe alea cinci miare în cecuri de călătorie.

– Fă la stânga la colțul următor, mi-a spus, și putem urca pe dealuri. De acolo, de sus, este o priveliște minunată. Și sunt multe case frumoase.

– Dă-le dracu', am zis.

– În plus, este un loc foarte liniștit.

A scos o țigară din pachetul prins de torpedou și și-a aprins-o.

– Asta-i a doua în două zile, am spus. Le sudezi, nu alta. Azi-noapte ți-am numărat și țigările. Și chibriturile. Ți-am inventariat poșeta. Sunt destul de indiscret de când am fost amăgit să mă înglodesc într-o minciună ca aia. Mai ales când clienta își pierde cunoștința și mă lasă pe mine să scot castanele din foc.

A întors capul și m-a privit fix.

– Trebuie să fi fost combinația dintre sedative și alcool, a zis. Cred că mă amețisem binișor.

– La Rancho Descansado erai în formă. Erai tare ca piatra. Urma să plecăm la Rio și să trăim în huzur. De asemenea, se pare că și

în păcat. Tot ce trebuia să fac era să scap de cadavru. Ce dezamăgire! Niciun cadavru.

A continuat să mă fixeze cu privirea, dar trebuia să fiu atent la șofat. M-am oprit la un semafor, apoi am cotit la stânga. Am intrat pe altă stradă care se înfunda, cu șine de tramvai încă nedemontate din asfalt.

– Cotește la stânga și urcă pe deal, la indicatorul de acolo. Ăla de jos este liceul.

– Cine a tras cu arma și în ce?

Și-a strâns tâmplele între podurile palmelor.

– Cred că *eu* trebuie s-o fi făcut. Cred c-o luasem razna. Unde este?

– Arma? În siguranță. În eventualitatea în care visul ți se împlinește, pot fi silit s-o predau.

Urcam acum. Am fixat acul indicator să țină Oldsmobile-ul în viteza a treia. Ea a privit cu interes. După aceea s-a uitat în jur la capitonajele din piele deschisă la culoare și la gadgeturi.

– Cum îți poți permite o mașină scumpă ca asta? Nu câștigi prea mult, nu-i așa?

– Toate sunt scumpe astăzi, până și cele ieftine. Mai bine să-ți cumperi una care să nu te lase-n drum. Am citit undeva că un detectiv ar trebui să aibă întotdeauna un automobil banal, simplu, de culoare închisă, pe care nimeni să nu-l bage în seamă. Autorul ăla nu fusese niciodată în L.A. Ca să atragi atenția în L.A. ar trebui să conduci un Mercedes-Benz roz țipător, cu o platformă de plajă pe capotă și trei fete drăguțe bronzându-se.

A chicotit.

– De asemenea, am continuat pe același subiect, mașina poate fi o reclamă bună. Poate c-am visat c-o să merg la Rio. Acolo aș

putea s-o vând pentru mai mulți bani decât m-a costat de nouă. Transportul pe un cargobot n-ar fi cine știe ce.

A oftat.

– Nu mă mai tachina despre chestia aia. Azi n-am chef de glume.

– L-ai văzut pe prietenul tău prin preajmă?

A rămas perfect nemișcată.

– Pe Larry?

– Ai și alții?

– Păi... te-ai fi putut referi la Clark Brandon, deși abia îl cunosc. Larry a fost destul de amețit aseară. Nu... nu l-am văzut. Poate că nu s-a trezit din beție.

– Nu răspunde la telefon.

Drumul se bifurca. O linie albă se curba la stânga. Am ținut-o drept înainte, fără să fi avut vreun motiv anume. Am trecut pe lângă niște case spaniole vechi, construite sus pe pantă și pe lângă niște case foarte moderne construite la poale, de cealaltă parte. După ele, șoseaua cotea larg la dreapta. Asfaltul de aici părea nou. Șoseaua continua până la un promontoriu și o buclă de întoarcere. De o parte și cealaltă a buclei se aflau două case mari. Abundau în cărămizi din sticlă, iar ferestrele care dădeau spre ocean erau din sticlă verde. Priveliștea era magnifică. M-am uitat la ea pentru trei secunde întregi. M-am oprit în capătul cel mai îndepărtat, lângă bordură, am oprit motorul și am rămas locului. Ne aflam la trei sute de metri înălțime și întregul oraș se întindea în fața noastră ca o fotografie aeriană.

– S-ar putea să-i fie rău, am spus. S-ar putea să fi ieșit. S-ar putea chiar să fie mort.

– Ți-am spus...

A început să tremure. I-am luat chiștocul dintre degete și l-am pus în scrumieră. Am ridicat geamul mașinii, am cuprins-o cu un

braț după umeri și i-am tras capul pe umărul meu. Era moale, nu opunea rezistență, dar continua să tremure.

– Ești un bărbat care mă destinde, a spus. Dar nu mă grăbi.

– În torpedou este o sticlă de jumătate. Vrei un gât?

– Da.

Am scos-o și am izbutit să rup banda metalică cu o singură mână și cu dinții. Am ținut sticla între genunchi și am desfăcut capacul. I-am ținut-o la buze. A sorbit puțin și s-a cutremurat. Am astupat sticla și am pus-o deoparte.

– Detest să beau din sticlă, a zis ea.

– Mda. Nu-i stilat. Nu fac dragoste cu tine, Betty. Sunt îngrijorat. Vrei să fac ceva pentru tine?

A tăcut pentru o clipă. Apoi a rostit cu glas ferm:

– Ce adică? Poți lua înapoi cecurile acelea. Erau ale tale. Ți le-am dat.

– Nimeni nu dă nimănui cinci miare pur și simplu. Este ilogic. De aceea m-am întors din L.A. Am fost acolo azi-dimineață, devreme. Nimeni nu se topește după un individ ca mine și nu vorbește despre o jumătate de milion de dolari pe care ar avea-o și nu oferă o călătorie la Rio și o casă frumoasă cu toate luxurile. Nimeni, indiferent dacă ar fi beat sau treaz, nu face asta fiindcă a visat că un mort zăcea în balcon și n-aș vrea eu să vin repede și să-l arunc în ocean. Ce te așteptai din partea mea să fac după ce ajungeam acolo – să te țin de mână în timp ce visai?

S-a tras de lângă mine și s-a rezemat în colțul îndepărtat al mașinii.

– Perfect, sunt o mincinoasă. Dintotdeauna am fost o mincinoasă.

Am privit în oglinda retrovizoare. O mașină neagră și micuță apăruse în spate pe drum și acum se oprise. Nu puteam să disting cine sau ce era înăuntru. După aceea a virat strâns la dreapta până

în bordură, a dat cu spatele și s-a întors pe unde venise. Cineva apucase pe drumul greșit și văzuse că era o fundătură.

– În timp ce eu urcam pe scara aia blestemată, am spus, ți-ai înghițit capsulele, apoi ai simulat că ți-era teribil de somn, iar după un timp chiar ai adormit... cred. Perfect! Eu am ieșit pe balcon. Nici urmă de sânge. Niciun cadavru. Dacă ar fi fost vreunul, poate c-aș fi reușit să-l trec peste parapet. Ar fi fost greu, dar nu imposibil, dacă știi cum să ridici. Totuși nici șase elefanți antrenați nu l-ar fi putut azvârli suficient de departe ca să ajungă-n ocean. Sunt zece metri până la gard și ar fi trebuit să-l fi aruncat atât de departe, încât să treacă peste gard. Un obiect cu greutatea corpului uman ar trebui aruncat probabil cu peste cincisprezece metri în afară, ca să treacă de gard.

– Ți-am spus că sunt o mincinoasă.

– Dar nu mi-ai spus motivul. Haide să fim serioși. Să presupunem că pe balconul tău existase un mort. Ce te-ai fi așteptat să fac eu? Să-l cobor pe scara de incendiu și să-l bag în mașina mea, apoi să-l duc undeva în pădure și să-l îngrop?

– Mi-ai luat banii, a rostit ea inexpresiv. Mi-ai cântat în strună.

– Așa puteam afla cine era nebun.

– Ai aflat. Ar trebui să fii mulțumit.

– N-am aflat nimic – nici măcar cine ești tu.

S-a enervat.

– Ți-am spus că-mi ieșisem din minți, a rostit cu glas grăbit. Griji, temeri, alcool, pilule – de ce nu mă poți lăsa în pace? Ți-am spus c-o să-ți dau înapoi banii ăia. Ce altceva mai vrei?

– Ce trebuie să fac pentru ei?

– Doar să-i iei. Acum vorbea răstit. Asta-i tot. Ia-i și du-te! Hăt-departe.

– Cred că ai nevoie de un avocat bun.

– Asta-i o contradicție fundamentală, a pufnit ea. Dacă ar fi bun, n-ar fi avocat.

– Mda. Prin urmare ai avut o experiență dureroasă în direcția asta. Cu timpul o s-o aflu, fie de la tine, fie în alt mod. Vorbesc însă serios. Ai necazuri. Pe lângă ceea ce i s-a întâmplat lui Mitchell, dacă i s-a întâmplat într-adevăr ceva, ai necazuri suficiente ca să justifice angajarea unui avocat. Ți-ai schimbat numele. Așadar aveai motive. Mitchell te șantaja. Așadar avea motive. O firmă de avocatură din Washington te caută. Așadar are motive. Iar clientul lor are motive s-o pună să te caute.

M-am oprit și am privit-o, pe cât de bine o puteam distinge în întunericul serii. Mult dedesubt, oceanul căpăta o nuanță de un albastru-lapislazuli care, cumva, nu izbutea să-mi amintească de ochii domnișoarei Vermilyea. Un stol de pescărușisi a zburat destul de compact spre sud, dar nu era genul de formație strânsă, obișnuită în North Island. Avionul de seară din L.A. a coborât deasupra coastei, arătându-și luminile de poziție, apoi s-a aprins lumina intermitentă de sub fuzelaj și avionul a cotit către largul oceanului, pentru un viraj lung și leneș spre aeroportul Lindbergh.

– Prin urmare nu ești decât marioneta unui avocat corupt, a spus ea pe un ton răutăcios și s-a întins spre încă una dintre țigările mele.

– Nu cred că-i foarte corupt. Se străduiește pur și simplu prea tare. Dar nu asta-i important. Poți să pierzi câțiva dolari în fața lui fără să țipi. Important este ceva numit „prerogative“. Detectivii particulari nu au prerogative. Avocații au, cu condiția ca preocuparea lor să fie interesul clientului care i-a angajat. Dacă avocații angajează un detectiv care să lucreze pentru interesul respectiv, atunci detectivul are prerogative. Acela este unicul mod în care le poate obține.

– Știi bine ce poți face cu prerogativele tale, a zis ea. Mai ales că un avocat te-a angajat ca să mă spionezi.

I-am luat țigara, am pufăit de două ori și i-am restituit-o.

– E-n regulă, Betty. Nu-ți sunt de niciun folos. Uită c-am încercat.

– Frumoase cuvinte, însă numai fiindcă crezi c-o să te plătesc mai mult ca să-mi fii de folos. Nu ești decât unul dintre ei. Nu vreau nici porcăria ta de țigară. A aruncat-o pe geam. Du-mă înapoi la hotel.

Am coborât din mașină și am stins țigara cu talpa.

– Nu faci așa ceva în dealurile Californiei, i-am spus. Nici măcar în extrasezon.

Am revenit în mașină, am răsucit cheia și am apăsat starterul. Am băgat în marșarier, am întors și am parcurs curba până în locul unde se bifurca drumul. Pe nivelul superior, acolo unde linia albă și compactă vira, îndepărtându-se, staționa un automobil mic. Toate luminile lui erau stinse. Putea să fi fost neocupat.

Am cotit brusc Oldsmobile-ul în direcția opusă celei din care venisem și am trecut farurile pe faza lungă. Au măturat mașinile, când am descris curba. O pălărie a coborât peste un chip, dar nu suficient de repede pentru a ascunde ochelarii, fața lată de grăsan și urechile mult ieșite în afară ale domnului Ross Goble din Kansas City.

Am trecut mai departe și am coborât un deal lung, cu serpentine lenețe. Nu știam unde ducea, atât doar că toate drumurile de aici ajungeau la ocean, mai devreme sau mai târziu. La poalele dealului era o ramificație în „T“. Am cotit la dreapta și după câteva cvartale de stradă îngustă am ajuns la bulevard și am cotit iar la dreapta. Mergeam acum către partea principală din Esmeralda.

Ea n-a mai vorbit până am ajuns la hotel. Când am oprit, a coborât repede.

– Dacă aștepți aici, îți aduc banii.

– Am fost urmăriți, i-am spus.

– Poftim...?

A încremenit, cu capul întors pe jumătate.

– O mașină mică. N-ai putut observa șoferul, decât dacă mi-ai văzut farurile trecând peste el, când am virat în vârful dealului.

– Cine era?

Glasul îi era încordat.

– De unde să știu? Probabil că ne-a găsit aici, prin urmare va reveni aici. Ar putea fi un polițist?

M-a privit din nou, nemișcată, împietrită. A făcut un pas încetișor, apoi s-a repezit la mine, de parcă ar fi vrut să mă zgârie pe obraji cu unghiile. M-a prins de brațe și a încercat să mă zgâlțâie. Răsuflarea i se auzea șuierată.

– Scoate-mă de-aici! Scoate-mă de-aici, pentru numele lui Dumnezeu! Oriunde! Ascunde-mă! Asigură-mi puțină tihnă. Undeva unde să nu pot fi urmărită, hăituită, amenințată. El a jurat c-o să mi-o facă. O să mă urmărească până la capătul pământului, până la cea mai îndepărtată insulă din Pacific...

– Pe creasta celui mai înalt munte, în inima celui mai pustiu deșert, am spus. Cineva a citit o carte cam de modă veche.

A coborât brațele și le-a lăsat să atârne inerte pe lângă corp.

– Ai tot atâta afecțiune cât un cămătar.

– N-o să te duc nicăieri, i-am zis. Indiferent ce anume te roade, o să stai locului și o să confrunți realitatea.

M-am răsucit și am urcat în mașină. Când am privit înapoi, ea se afla deja la jumătatea distanței spre intrarea barului și mergea cu pași iuți.

16

Dacă aș fi avut cât de cât minte, mi-aș fi luat valiza, aș fi plecat acasă și aș fi uitat de tot de ea. Până se decidea ce rol juca, în care act al cărei piese, probabil că avea să fie prea târziu pentru mine să mai fac ceva în privința respectivă, decât poate să fiu arestat pentru că mă-nvârteam prin oficiul poștal.

Am așteptat și am fumat o țigară. Goble și rabla lui micuță și murdară ar fi trebuit să apară dintr-o clipă în alta și să ocupe un loc din parcare. N-ar fi putut începe să ne urmărească de altundeva și fiindcă știa asta, singurul motiv pentru care ne-ar fi urmărit era cel de-a afla unde ne duceam.

N-a apărut. Am terminat țigara, am aruncat-o afară și am pornit motorul. Când am ieșit din parcare către oraș, i-am zărit automobilul pe cealaltă parte a străzii, staționat pe stânga, lângă bordură. Nu m-am oprit, am virat la dreapta pe bulevard și am mers încetișor, ca nu cumva să-i sară vreo garnitură încercând să țină pasul. La nici doi kilometri exista un restaurant, Epicureul. Avea acoperiș scund și un zid de cărămidă roșie care să-l protejeze de stradă, și avea un bar. Intrarea se făcea din lateral. Am oprit și am intrat. Încă nu începuse activitatea. Barmanul flecărea cu șeful de sală, care nici măcar nu purta smoching. Avea una dintre măsuțele acelea înalte pe care se țin registrele pentru rezervări. Registrul era deschis la lista de nume pentru seara aceasta. Acum însă era devreme. Puteam să mă așez la o masă.

Salonul de mese era iluminat cu lumânări și împărțit în două printr-un perete scund. Cu treizeci de clienți ar fi arătat ticsit. Șeful de sală m-a dus într-un colț și mi-a aprins lumânarea de pe masă. Am comandat un Gibson dublu. Un chelner a apărut ca să ia tacâmurile și paharul din cealaltă parte a mesei. I-am spus

să le lase, fiindcă era posibil să mi se alăture un prieten. Am studiat meniul, care era aproape la fel de mare ca salonul. Dacă aș fi fost curios, ar fi trebuit să utilizez o lanternă ca să-l citesc. Era probabil localul cel mai întunecos în care fusesem vreodată. Propria ta mamă ar fi putut sta la masa alăturată, fără s-o recunoști.

A sosit Gibsonul. Am putut distinge forma paharului în care părea să se găsească ceva. Am gustat și nu era prea rău. În momentul acela, Goble a lunecat pe scaunul din fața mea. În măsura în care puteam deslușI ceva din el, arăta la fel cum arătase cu o zi în urmă. Am continuat să mă zgâiesc la meniu. Ar fi trebuit să-l fi tipărit în alfabetul Braille.

Goble s-a întins spre paharul meu cu apă și gheață și a băut.

– Cum te descurci cu fata? a întrebat nepăsător.

– N-ajung nicăieri. De ce?

– Pentru ce-ați urcat pe deal?

– M-am gândit că poate ne-am putea împrieteni nițel. Ea n-avea chef. De ce te interesează? Crezusem că te interesa un tip pe nume Mitchell.

– Foarte amuzant, ce să zic! Un tip pe nume Mitchell... Mi se pare c-ai zis că n-ai auzit niciodată de el.

– De atunci am auzit de el. L-am și văzut. Era beat. Foarte beat. A fost cât pe-aici să fie dat afară dintr-un local.

– Foarte amuzant! a pufnit Goble. Și de unde i-ai știut numele?

– Fiindcă l-a strigat cineva. Asta ar fi și mai amuzant, nu-i așa?

A pufnit din nou.

– Ți-am spus să nu-mi stai în drum. Acum știu cine ești. M-am interesat.

Am aprins o țigară și i-am suflat fumul în față.

– Plimbă ursul.

– Ești dur, ai? a pufnit el. Am rupt mâini și picioare la tipi mai voinici ca tine.

– Numește-mi doi.

S-a aplecat peste masă, dar atunci s-a apropiat chelnerul.

– Bourbon cu apă simplă, i-a spus Goble. Să fie din ăla-mbătrânit în butoiaș. Nu vreau whisky-uri de bar. Și să nu-ncerci să mă fraierești. O să-mi dau seama. Și apa să fie îmbuteliată. Apa potabilă din orașul ăsta-i groaznică.

Chelnerul s-a mulțumit să-l privească.

– Eu mai vreau unul, am rostit împingându-i paharul.

– Ce-i bun în seara asta? a vrut Goble să știe. Nu m-obosesc niciodată cu cartonașele astea.

A arătat cu un deget disprețuitor către meniu.

– *Plat du jour* este budinca de carne, a rostit chelnerul pe un ton neplăcut.

– Tocătură cu ștaif, a spus Goble. Bine, budincă de carne.

Chelnerul m-a privit. Am spus că budinca de carne era perfectă pentru mine. Chelnerul a plecat. Goble s-a aplecat din nou peste masă, după ce, mai întâi, privise iute în spatele lui și într-o parte și cealaltă.

– N-ai noroc, prietene, a zis el vesel. N-ai scăpat.

– Păcat, am spus. N-am scăpat... cu ce?

– Pot zice chiar c-ai ghinion, prietene. Ghinion mare. Fluxul a fost slab sau cine știe ce-altceva. Pescuitorul de perle – unul din tipii ăia cu labe în picioare și mască de cauciuc – s-a-nțepenit sub un bolovan.

– Pescuitorul de perle s-a înțepenit sub un bolovan?

O furnicătură rece mi-a suit pe spinare. Când chelnerul a venit cu băuturile, a trebuit să mă lupt realmente cu mine însumi ca să nu înhaț paharul.

– Foarte amuzant, prietene.

– Mai zi o dată chestia asta și-ți fac cioburi blestemații ăia de ochelari, am mârâit.

Și-a luat paharul și a sorbit, a degustat, a reflectat și a încuviințat din cap.

– Am venit aici după bani, a cugetat cu glas tare. În niciun caz n-am venit după necazuri. Nu poți face bani, dacă faci necazuri. Poți face bani, dacă nu-ți bagi nasu-n chestii murdare. Ai înțeles?

– Probabil că-i o experiență nouă pentru tine, am spus. Din ambele puncte de vedere. Ce era chestia aia cu pescuitorul de perle?

Mi-am ținut glasul sub control, dar cu efort.

S-a lăsat pe spate. Ochii mi se acomodaseră de acum cu penumbra. Puteam să văd că fața lui de grăsan era amuzată.

– Glumeam, a spus. Nu cunosc niciun pescuitor de perle. Abia aseară am auzit de meseria asta. Și tot nu știu exact cu ce anume se ocupă. Altceva este însă amuzant. Nu-l pot găsi pe Mitchell.

– Locuiește la hotel.

Am mai băut din pahar, nu prea mult. Nu era tocmai momentul pentru așa ceva.

– Știu că locuiește la hotel, prietene. Nu știu însă unde-i în momentul ăsta. Nu-i în camera lui. Ăia de la hotel nu l-a văzut. M-am gândit că poate tu și fata aveați niște idei despre asta.

– Fata-i țăcănită, am spus. Scoate-o din ecuație. Iar în Esmeralda nu se spune „ăia nu l-a văzut“. Gramatica folosită în Kansas City este considerată aici o ofensă la adresa moralei publice.

– Sifon, amice! Când o să vreau să mi se spună cum să vorbesc gramatical, n-o să mă duc la un detectiv amărâștean din California. A întors capul și a răcnit: chelner!

Câteva chipuri l-au privit dezaprobator. Chelnerul a apărut după o vreme și a rămas locului cu aceeași expresie ca și clienții.

– Mai bagă unu', a pocnit Goble din degete spre pahar.

– Nu este necesar să strigați după mine, a rostit chelnerul.

A luat paharul și s-a îndepărtat.

– Când vreau servire, a zbierat Goble după el, atunci vreau servire!

– Sper că-ți place gustul metanolului, i-am spus.

– Noi doi am putea coopera, a zis el indiferent, dacă ai avea un dram de creier.

– Și dacă tu ai fi cu cincisprezece centimetri mai înalt, ai avea maniere și altă față, și alt nume, și dacă nu te-ai comporta ca și cum ai crede că poți ucide șapte muște dintr-o lovitură.

– Lasă vrăjelile și-ntoarce-te la Mitchell, a spus el energic. Și la gagicuța pe care-ncercai s-o mozolești pe deal.

– Ea l-a cunoscut pe Mitchell în tren. A avut asupra ei același efect pe care îl ai tu asupra mea. I-a trezit dorința arzătoare de a călători în direcția opusă.

Pierdeam timpul. Individul era la fel de invulnerabil ca stră-stră-bunicul meu.

– Deci, a pufnit el, Mitchell este pentru ea pur și simplu un tip pe care l-a întâlnit în tren și care nu i-a plăcut când a ajuns să-l cunoască. Și-atunci l-a șutuit pentru tine. Convenabil că te-ai nimerit să fii-n preajmă.

Chelnerul a sosit cu mâncarea. A așezat-o cu gesturi largi. Legume, salată, chifle fierbinți într-un șervet.

– Cafea?

Am zis că aș prefera-o pe a mea mai târziu. Goble a spus că da și a vrut să știe unde-i era whisky-ul. Chelnerul a zis că era pe drum – tonul lui a sugerat că venea pe jos. Goble și-a gustat budinca și a părut surprins.

– La dracu', da-i bună, a spus. Cu-așa puțini clienți am crezut că localu-i o bombă.

– Privește-ți ceasul, am zis. Lucrurile nu-ncep să se miște decât mult mai târziu. E genul ăla de oraș. În plus suntem în extrasezon.

– Mult mai târziu, așa-i, a încuviințat el molfăind. Mult, mult mai târziu. Uneori la ora două-trei noaptea. Oamenii se duc să-și cheme prietenii. Te-ai întors la Rancho, prietene?

L-am privit în tăcere.

– Trebuie să-ți fac un desen, prietene? Am program prelungit când lucrez la un caz.

N-am spus nimic.

S-a șters la gură.

– Te-ai cam încordat când am spus despre tipu ăla înțepenit sub un bolovan. Sau poate m-am înșelat?

Nu i-am răspuns.

– Bine, stai mut, a pufnit Goble. Crezusem c-am putea pune de-o afacere împreună. Tu ești cu fizicul și știi să-ncasezi. Da' nu știi nimic despre nimic. N-ai ceea ce-ți trebuie-n meseria mea. Acolo de unde vin eu trebuie să ai creier ca să te descurci. Aici ajunge să te bronzezi și să uiți să te-nchei la guler.

– Fă-mi o propunere, am rostit printre dinți.

Mânca rapid, chiar și când vorbea prea mult. A împins farfuria, îndepărtând-o, a sorbit din cafea și a scos o scobitoare din buzunarul de la vestă.

– Ăsta-i un oraș bogat, prietene, a spus fără grabă. L-am studiat. L-am citit eu. Am vorbit cu fel de fel. Mi-au spus că-i unul din puținele locuri rămase-n țara noastră verde și frumoasă unde n-ajunge să ai mălai. În Esmeralda trebuie să fii unul de-al lor, altfel ești un zero. Dacă vrei să fii unul de-al lor, să fii invitat și să te-mprietenești cu oamenii corespunzători, trebuie să ai clasă. Un individ

de-aici a făcut cinci milioane de dolari cu Mafia în Kansas City. A cumpărat terenuri, le-a parcelat, a ridicat case, a construit unele dintre cele mai scumpe reședințe din oraș. Dar n-aparține Clubului Beach, fiindcă n-a fost invitat. Așa că și-a cumpărat calitatea de membru. Ei știu cine este, îl mulg zdravăn când colectează fonduri, este servit, își plătește facturile, este un cetățean solid și de treabă. Dă petreceri barosane, dar invitații vin din afara orașului, dacă nu sunt umblă-creanga, milogi, gunoaiele obișnuite pe care le găsești mereu învârtindu-se acolo unde există bani. Pentru tipii de clasă din oraș însă el nu-i decât un negrotei.

A fost un discurs lung și în timp ce a vorbit m-a privit la răstimpuri nepăsător, s-a uitat prin salonul de mese, s-a lăsat confortabil pe spate în scaun și s-a scobit în dinți.

– Cred că i se rupe inima, am zis. Cum au aflat ei de unde-i provenea mălaiul?

Goble s-a aplecat peste masa mică.

– Un șmecher barosan de la Departamentul Trezoreriei vine-n fiecare primăvară aici, în vacanță. Întâmplător l-a zărit pe domnul Bani-groși și știa totul despre el. A dus vorba. Crezi că nu i se rupe inima? Nu-i știi pe golanii ăștia care-au dat lovitura și-au devenit respectabili. Sângerează pe dinăuntru, prietene. A găsit ceva ce nu poate cumpăra cu teancurile de bani și-asta-l roade pe dinăuntru.

– Cum ai aflat toate astea?

– Sunt deștept. Mă mișc de colo-colo. Aflu chestii.

– Toate, mai puțin una, am spus.

– Care-i aia?

– N-ai și, nici dacă ți-aș spune.

Chelnerul a venit cu băutura întârziată a lui Goble și a luat farfuriile. A oferit meniul.

– Nu mănânc niciodată desert, a spus Goble. Frige-o!

Chelnerul s-a uitat la scobitoare. S-a întins și i-a cules-o cu dexteritate dintre degete.

– Avem o toaletă pentru bărbați, amice, a rostit.

A aruncat scobitoarea în scrumieră și a luat scrumiera.

– Vezi ce vreau să-ți spun? mi s-a adresat Goble. Clasă!

Am anunțat chelnerul că voi lua o cremă de ciocolată și cafea.

– Și adu-i nota de plată domnului acesta, am adăugat.

– Cu plăcere, a zis chelnerul.

Goble a părut dezgustat. Chelnerul s-a îndepărtat. M-am aplecat peste masă și am vorbit cu glas scăzut:

– Ești cel mai mare mincinos pe care l-am întâlnit în două zile. Și am întâlnit ceva talente. Nu cred că te interesează Mitchell. Nu cred că l-ai văzut, ori că ai auzit vreodată despre el, până ieri, când ți-a venit ideea să-l folosești ca poveste de acoperire. Ai fost trimis aici să fii cu ochii pe o fată și știu cine te-a trimis – nu cine te-a angajat, dar cine te-a trimis. Știu de ce este urmărită și știu cum să aranjez astfel încât să nu fie urmărită. Dacă ai vreun atu, ar fi bine să-l decartezi imediat, rapid. Mâine ar putea fi prea târziu.

Și-a împins scaunul înapoi și s-a ridicat. A aruncat pe masă o bancnotă îndoită și mototolită. M-a examinat cu răceală.

– Gură mare, creier mic, a spus. Păstrează-te pentru joi, când se scot pubelele pentru gunoieri. Ești pe dinafară, prietene. Părerea mea este că nu câștigi niciodată.

A plecat cu bărbia scoasă în afară, beligerant.

M-am întins către bancnota îndoită și mototolită pe care o aruncase pe masă. Așa cum mă așteptasem, era numai un dolar. Toți indivizii care șofează rable care pot coborî un deal cu șaptezeci la oră mănâncă în bombe în care cinele de optzeci și cinci de cenți sunt rezervate pentru serile dezmățate de sâmbătă.

Chelnerul s-a apropiat neauzit și mi-a adus nota de plată. Am plătit și am lăsat dolarul lui Goble în farfuria lui.

– Mulțumesc, a zis chelnerul. Individul acela vă este un prieten cu adevărat apropiat, nu?

– Cuvântul-cheie este „apropiat“, am spus.

– Poate că este sărac, a rostit chelnerul tolerant. Una dintre chestiile cele mai bune din orașul acesta este faptul că oamenii care muncesc aici nu-și pot permite să locuiască aici.

Când am plecat, în restaurant erau douăzeci de oameni și glasurile începuseră să ricoșeze din plafonul scund.

17

Rampa de coborâre în garaj arăta cam la fel cum arătase la ora patru dimineața, dar când am dat cotul s-a auzit clar un jet de apă. Cușca de sticlă a gheretei paznicului era goală. Undeva, cineva spăla o mașină, însă nu era paznicul. Am traversat spre ușa care ducea în vestibulul liftului și am ținut-o deschisă. Soneria a răsunat înapoia mea în gheretă. Am lăsat ușa să se închidă și am stat în afara ei, așteptând, iar un bărbat zvelt într-un halat alb, lung a apărut de după colț. Purta ochelari, avea pielea de culoarea terciului de ovăz rece și ochii obosiți, afundați în orbite. Chipul lui avea ceva de mongol, ceva din sudul graniței, ceva indian și ceva mai întunecat decât toate astea. Părul negru era lipit de țeasta îngustă.

– Mașina dumneavoastră, domnule? Ce nume, vă rog?

– Mașina domnului Mitchell este aici? Buick-ul decapotabil în două culori.

N-a răspuns imediat. Ochii i-au devenit precauți. I se mai pusese întrebarea aceasta.

– Domnul Mitchell a plecat cu mașina de dimineață.

– Cât de dimineață?

A ridicat mâna la pixul pe care-l purta în buzunarul brodat cu numele hotelului scris cu caligrafie stacojie. L-a scos și l-a privit.

– Imediat înaintea orei șapte. Eu am plecat la șapte.

– Lucrezi douăsprezece ore? Abia este trecut de ora șapte seara.

A pus pixul înapoi în buzunar.

– Lucrez în schimburi de opt ore, dar ne rotim.

– Aha. Ieri ai lucrat de la unsprezece seara la șapte dimineața.

– Exact. Privea peste umărul meu, către ceva foarte îndepărtat. Acum trebuie să plec.

Am scos un pachet de țigări și i-am oferit una.

A clătinat din cap.

– Am voie să fumez doar în gheretă.

– Sau pe bancheta din spate a unui sedan Packard.

Mâna dreaptă i s-a curbat, parcă în jurul mânerului unui cuțit.

– Cum merge cu aprovizionarea? Ai nevoie de ceva?

S-a zgâit la mine.

– Ar fi trebuit să fi întrebat „aprovizionarea cu ce?“, i-am spus.

N-a răspuns.

– Iar eu aș fi spus că nu mă referem la tutun, am continuat voios. Ci la ceva tratat cu miere.

Ochii ni s-au întâlnit și s-au fixat reciproc. În cele din urmă a întrebat încet:

– Ești dealer?

– Ți-ai revenit frumușel, dacă erai la treabă la șapte dimineața. Mie mi se păruse că o să fii scos din circulație pentru niște ore bune. Probabil că ai un ceasornic în cap... ca Eddie Arcaro.

– Eddie Arcaro, a repetat el. Ah da, jocheul. El are un ceasornic în cap?

– Așa se zice.

– Am putea cădea la o înțelegere, a spus el pe un ton îndepărtat. Care ți-e prețul?

Soneria a sunat în gheretă. Undeva în subconștient percepusem coborârea liftului. Ușa s-a deschis și au apărut tinerii pe care-i văzusem ținându-se de mână în recepție. Fata era îmbrăcată în rochie de seară, iar băiatul purta smoching. Stăteau unul lângă celălalt și arătau ca doi copii care fuseseră surprinși sărutându-se. Paznicul s-a uitat la ei, apoi a plecat; s-a auzit motorul unei mașini și el s-a întors la volanul unui Chrysler nou, frumos, decapotabil. Băiatul a condus fata cu grijă, de parcă era deja însărcinată. Paznicul a rămas în picioare, ținând portiera deschisă. Flăcăul a ocolit mașina, i-a mulțumit și a urcat la volan.

– Salonul de Sticlă este foarte departe? a întrebat el sfios.

– Nu, domnule.

Paznicul le-a explicat cum să ajungă acolo.

Tânărul a zâmbit, i-a mulțumit, a căutat în buzunar și i-a dat o bancnotă de un dolar.

– Mașina vă poate fi adusă la intrare, domnule Preston. Nu trebuie decât să sunați aici.

– Mulțumesc, mulțumesc, este foarte bine, a zis tânărul grăbit.

A început să urce rampa cu atenție. Chryslerul a dispărut cu motorul torcând.

– În luna de miere, am rostit. Sunt dulci. Nu le place să te holbezi la ei.

Paznicul stătea iar în fața mea, cu aceeași privire inexpresivă.

– Dar în privința noastră nu există nimic dulce, am adăugat.

– Dacă ești gabor, să-ți văd legitimația.

– Crezi că-s gabor?

– Ești un nemernic băgăcios.

Nimic din spusele lui nu-i schimba în vreun fel tonul vocii. Era încremenit în si bemol. Johnny mono-notă.

– Sunt toate astea, am încuviințat. Sunt detectiv particular. Azi-noapte am urmărit pe cineva aici. Tu erai într-un Packard acolo – am arătat cu mâna – și când am deschis portiera, am simțit mirosul de iarbă. Aș fi putut scoate patru Cadillacuri și nici măcar nu te-ai fi întors pe partea cealaltă. Dar asta-i treaba ta.

– Prețul de azi, a spus el. Nu discut despre ce-a fost azi-noapte.

– Mitchell a plecat singur?

A încuviințat din cap.

– Fără bagaje?

– A avut nouă valize. L-am ajutat să le urce. A plecat definitiv de-aici. Mulțumit?

– Ai întrebat la recepție?

– Avea nota de plată la el. Facturată și achitată.

– Sigur că da. În mod firesc, cu atâtea bagaje a venit și cu un hamal.

– Numai liftierul. Hamalii vin abia la șapte și jumătate. Asta se întâmpla pe la unu noaptea.

– Care liftier?

– Un puști mexican, căruia îi zicem Chico.

– Tu nu ești mexican?

– Sunt parțial chinez, parțial hawaiian, parțial filipinez și parțial negrotei. Nu ți-ar plăcea deloc să fii-n pielea mea.

– O ultimă întrebare. Cum dracu' scapi să nu te prindă? La marijuana mă refer.

A privit în jur.

– Fumez doar când mă simt foarte, foarte abătut. Da' ce te doare pe tine? De fapt, ce doare pe cineva? Poate c-o să fiu prins și-o să pierd o slujbă de rahat. Poate c-o să fiu băgat la mititica. Poate c-am fost toată viața într-o celulă, poate c-o port peste tot cu mine. Mulțumit?

Vorbea prea mult. Așa sunt persoanele instabile psihic. O țin numai în monosilabe, pentru ca după o clipă să reverse un torent. Vocea joasă, monotonă și obosită, a continuat:

– Nu-s șucărit pe nimeni. Trăiesc. Mănânc. Uneori dorm. Vino să mă vizitezi cândva. Stau cu chirie într-un loc puchinos, într-o casă veche de pe Polton's Lane, care-i de fapt o fundătură. Chiar în spatele magazinului de articole de menaj Esmeralda. Closetul e-n curte. Mă spăl în bucătărie, într-o chiuvetă din tablă. Dorm pe un divan cu arcurile rupte. Totul de acolo este vechi de cel puțin douăzeci de ani. Ăsta-i un oraș pentru bogătași. Vino să mă vezi. Locuiesc pe proprietatea unui bogătaș.

– Din povestea ta despre Mitchell lipsește o bucată, am spus.

– Care-anume?

– Adevărul.

– O să-l caut sub divan. S-ar putea să fie nițel cam praf.

S-a auzit zgomotul puternic al unui automobil care cobora pe rampă. El s-a întors, iar eu am intrat pe ușă și am chemat liftul. Paznicul era un tip ciudat, foarte ciudat. Deși destul de interesant. Și destul de trist în același timp. Unul dintre cei triști, unul dintre cei pierduți.

A durat mult până a sosit liftul și când a apărut nu-l mai așteptam singur. Eram alături de un bărbat chipeș și sănătos, înalt de un metru nouăzeci, pe nume Clark Brandon. Avea o geacă din piele, un pulover albastru, gros, cu gât întors pe dedesubt, pantaloni trei sferturi uzați, din velur, și genul de bocanci înalți cu

șireturi pe care-i poartă topografii și inginerii de teren în zonele cu relief accidentat. Semăna cu șeful unei echipe de sondori. Peste vreo oră, eram sigur în privința asta, urma să fie în Salonul de Sticlă într-un costum de seară, arătând ca patronul localului aceluia, ceea ce poate că și era. Mulți bani, multă sănătate și mult timp pentru a te bucura de ambele, și oriunde ar fi mers el ar fi fost proprietarul.

M-a privit și m-a așteptat să urc în lift, când ușa cabinei s-a deschis. Liftierul l-a salutat respectuos. El a încuviințat din cap. Amândoi am coborât la recepție. Brandon s-a apropiat de tejghea și a căpătat un surâs larg din partea recepționerului – unul pe care nu-l mai văzusem până atunci –, care i-a înmânat un teanc de plicuri. Brandon s-a rezemat de capătul tejghelei și a rupt plicurile, deschizându-le unul câte unul, după care le-a aruncat în coșul de hârtii aflat chiar lângă el. Majoritatea scrisorilor au avut aceeași soartă. În apropiere era un stativ cu pliante de turism. Am luat unul, mi-am aprins o țigară și l-am examinat.

Brandon avea o scrisoare care l-a interesat. A citit-o de câteva ori. Am văzut că era scurtă și scrisă de mână pe o foaie cu antetul hotelului, dar, fără a mă uita peste umărul lui, nu puteam distinge și altceva. A rămas locului cu scrisoarea în mână. După aceea s-a aplecat spre coșul de gunoi și a recuperat plicul. L-a studiat. A pus scrisoarea în buzunar și i-a dat plicul recepționerului.

– N-a sosit prin poștă, ci a fost predată personal. Ai văzut din întâmplare cine a adus-o? Expeditorul nu mi se pare cunoscut.

Recepționerul s-a uitat la plic și a încuviințat.

– Da, domnule Brandon, un bărbat a adus-o aproape imediat după ce intrasem în tură. Era de vârstă mijlocie, gras, cu ochelari. Costum gri, pardesiu și pălărie de fetru gri. Nu era din partea locului. Destul de ponosit. Un nimeni.

– A întrebat de mine?

– Nu. M-a rugat doar să pun scrisoarea în căsuța dumneavoastră poștală. S-a întâmplat ceva, domnule Brandon?

– Arăta ca un prostănac?

Recepționerul a clătinat din cap.

– Arăta pur și simplu cum v-am spus. Ca un nimeni.

Brandon a chicotit.

– Îmi cere cincizeci de dolari ca să mă facă episcop al mormonilor. E clar că nu-i cu mintea întreagă.

A luat plicul de pe tejghea și l-a pus în buzunar. A dat să plece, apoi a întrebat:

– L-ai văzut cumva pe Larry Mitchell pe-aici?

– Nu l-am văzut de când am intrat în tură, domnule Brandon. Însă asta înseamnă numai două ore.

– Mulțumesc.

Brandon s-a îndreptat către lift și a intrat. Era alt ascensor. Liftierul i-a zâmbit cu toată fața și i-a spus ceva. Brandon nici nu i-a răspuns, nici nu l-a privit. Puștiul a părut rănit când a închis ușile, care s-au lipit cu un fâșâit. Brandon se strâmba. Era mai puțin arătos când se strâmba.

Am pus pliantul de turism înapoi în stativ și m-am apropiat de tejghea. Recepționerul m-a privit fără interes. Privirea lui spunea că nu locuiam acolo.

– Da, domnule?

Era un bărbat cu păr grizonant care se ținea bine.

– Tocmai voiam să mă interesez de domnul Mitchell, dar te-am auzit ce ai spus.

– Telefoanele cu circuit intern sunt acolo, a arătat el cu bărbia. Centralista vă va face legătura.

– Mă îndoiesc.

– Ce vreți să spuneți?

Mi-am deschis sacoul ca să scot portmoneul cu cărțile de vizită. Am văzut cum ochii recepționerului au înghețat pe patul rotunjit al pistolului de sub braț. Am scos portmoneul și am extras o carte de vizită.

– Ar fi posibil să-l văd pe șeful pazei voastre? Dacă aveți așa ceva.

A luat cartea de vizită și a citit-o. A ridicat ochii.

– Luați loc în recepția principală, domnule Marlowe.

– Mulțumesc.

A început să vorbească la telefon înainte să mă fi întors complet cu spatele. Am trecut pe sub arcadă și m-am așezat lângă perete, într-un loc de unde puteam vedea tejgheaua. N-a trebuit să aștept prea mult.

Bărbatul avea spatele drept și rigid și chipul drept și rigid, cu genul de piele care nu se bronzează niciodată, ci doar se înroșește și apoi pălește din nou. Părul îi era pieptănat pe spate cu o buclă mare deasupra frunții, în stil *pompadour*, și era în majoritate blond-roșcat. A rămas sub arcadă și a examinat fără grabă holul. Nu s-a uitat la mine mai mult decât la altcineva. Apoi s-a apropiat și s-a așezat pe scaunul de lângă mine. Purta costum maro și papion maro cu galben. Hainele îl îmbrăcau elegant. În partea de sus a obrajilor se zărea un puf fin, blond. În păr exista o notă discretă de gri.

– Mă numesc Javonen, a rostit fără să mă privească. Știu cum te numești. Am cartea dumitale de vizită în buzunar. Ce problemă ai?

– Îl caut pe un anume Mitchell. Larry Mitchell.

– Pentru ce-l cauți?

– Afaceri. Ar exista vreun motiv pentru care n-ar trebui să-l caut?

– Absolut niciunul. Lipsește din oraș. A plecat azi-dimineață devreme.

– Așa am auzit. M-a nedumerit cumva. A sosit abia ieri. Cu trenul Super Chief. În L.A. și-a luat mașina și a șofat până aici. În plus, era falit. A trebuit să tapeze pe cineva ca să aibă bani de cină. A cinat la Salonul de Sticlă cu o fată. Era destul de beat... sau se prefăcea. Așa a reușit să achite nota.

– Își poate semna cecurile și aici, a rostit Javonen indiferent.

Ochii i se plimbau întruna prin recepție, ca și cum s-ar fi așteptat ca unul dintre jucătorii de canastă să scoată brusc o armă și să-și împuște partenerul, sau ca una dintre doamnele bătrâne de la puzzle-ul mare să înceapă să-și smulgă părul din cap. Avea două expresii – dur și foarte dur.

– Domnul Mitchell este bine-cunoscut în Esmeralda.

– Însă nu favorabil, am spus.

A întors capul și m-a privit mohorât.

– Domnule Marlowe, lucrez aici ca manager-adjunct. În plus sunt șeful pazei. Nu pot discuta cu dumneata reputația unui oaspete al hotelului.

– Nici nu trebuie s-o discuți. O cunosc. Din surse variate. L-am observat în acțiune. Azi-noapte a cerut cuiva bani și a căpătat destui ca să părăsească orașul. Potrivit informației mele, și-a luat și toate bagajele.

– Cine ți-a dat informația asta?

A părut foarte dur când a întrebat.

Am încercat să par dur, nerăspunzându-i.

– În plus, îți mai dau trei bănuieli, am spus. Prima: patul lui a rămas neatins azi-noapte. A doua: cineva a anunțat azi recepția că în camera lui nu mai există niciun bagaj. A treia: cineva dintre

cei care au lucrat azi-noapte nu va mai veni azi la muncă. Mitchell nu-și putea scoate toate bagajele fără ajutor.

Javonen m-a privit, apoi a cercetat iarăși recepția din ochi.

– Ai ceva care să dovedească faptul că ești ceea ce scrie pe cartea de vizită? Oricine poate tipări niște cartonașe.

Am scos portofelul, am extras din el o fotocopie micșorată după licența mea de detectiv particular și i-am întins-o. S-a uitat la ea și mi-a restituit-o. Am pus-o la loc.

– Avem propria noastră organizație care se ocupă de cei care o șterg fără să achite cazarea, a zis. Asemenea cazuri se întâmplă – în orice hotel. Nu avem nevoie de ajutorul dumitale. Și nu ne plac armele în recepție. Recepționerul ți-a văzut pistolul. L-ar fi putut vedea și altcineva. Acum nouă luni aici a avut loc o tentativă de jaf armat. Unul dintre tâlhari a murit. Eu l-am împușcat.

– Am citit despre asta în ziar, am spus. Am dârdâit zile la rând.

– Ai citit doar o parte. În săptămâna următoare am pierdut afaceri de patru-cinci mii de dolari. Ne-au plecat zeci de clienți. Ai înțeles ideea?

– În mod deliberat l-am lăsat pe recepționer să-mi vadă patul pistolului. Întrebasem de Mitchell toată ziua și nu mă alesesem decât cu răspunsuri false. Dacă plecase, de ce nu mi s-a zis, pur și simplu? Nimeni nu era obligat să-mi spună că nu achitase nota de plată.

– Nimeni n-a zis că nu și-a achitat nota de plată. Nota lui, domnule Marlowe, a fost achitată integral. Ce te mai frământă acum?

– Mă întrebam de ce a fost un secret faptul că plecase.

M-a privit cu dispreț.

– Nimeni n-a spus nici asta. Nu asculți cu atenție. Am spus că a plecat din oraș într-o călătorie. Am spus că nota lui de plată a fost achitată integral. N-am spus câte bagaje a luat. N-am spus

că a predat cheia camerei. N-am spus că ceea ce a luat ar fi fost tot ce avea. Ce încerci să deduci din toate astea?

– Cine i-a achitat nota de plată?

Fața i s-a înroșit nițel.

– Ascultă, amice, ți-am spus c-a achitat-o el. Personal, aseară, și în plus pe o săptămână în avans. Am fost destul de răbdător cu dumneata. Acum spune-mi ceva. Ce teorie ai?

– Niciuna. M-ai convins să renunț la ea. Mă întreb de ce a achitat pe o săptămână în avans.

Javonen a surâs... abia perceptibil. Putea fi numit un avans pe un surâs.

– Uite care-i treaba, Marlowe, am lucrat cinci ani în Agenția de Informații a Armatei. Pot evalua un individ – de pildă, cel despre care vorbim. El achită în avans, fiindcă noi ne simțim mai fericiți în felul ăsta. Are o influență stabilizatoare.

– Până acum a mai achitat vreodată în avans?

– La dracu'...!

– Controlează-te, am intervenit. Bătrânul acela cu baston este interesat de reacțiile dumitale.

A privit la jumătatea distanței până la recepție, spre locul unde un bărbat în vârstă slab și atât de palid încât părea lipsit de sânge stătea într-un scaun capitonat foarte jos, cu spătar rotund, cu bărbia sprijinită de mâinile înmănușate care se odihneau pe partea curbată a unui baston. Privea fără să clipească în direcția noastră.

– Ah, el, a spus Javonen. Nici măcar nu vede atât de departe. Are optzeci de ani.

S-a ridicat și s-a uitat la mine.

– Bun, vrei să stai mut, a rostit încet. Ești detectiv particular, ai un client și instrucțiuni. Pe mine mă interesează doar să protejez

hotelul. Data viitoare, lasă arma acasă. Dacă ai întrebări, vino la mine. Nu pune întrebări personalului. Se aud vorbe și nu ne place. Dacă aș sugera că faci necazuri, n-o să-i găsești prietenoși pe polițiștii locali.

– Pot să beau ceva la bar înainte de plecare?

– Ține-ți sacoul încheiat.

– Cinci ani în Agenția de Informații a Armatei înseamnă multă experiență, am rostit privindu-l cu admirație.

– Ar trebui să fie îndeajuns.

A încuviințat scurt din cap și s-a îndepărtat pe sub arcadă, spate drept, umeri trași înapoi, bărbie neclintită, un adevărat bărbat dur, numai fibră și forță. Un agent plin de abilitate. Mă mulsese de toate informațiile... de tot ce era tipărit pe cartea mea de vizită.

Apoi am observat că bătrânul din scaunul scund ridicase o mână înmănușată de pe partea curbată a bastonului și îndoia un deget către mine. Mi-am indicat pieptul cu un deget și am privit întrebător. A aprobat din cap, așa că m-am dus.

Era bătrân, de acord, însă departe de neputință, și departe de senilitate. Părul alb avea cărare îngrijită, nasul îi era lung, ascuțit și presărat de vinișoare, ochii albastru-decolorat erau încă ageri, totuși pleoapele îi coborau obosite peste ei. Într-o ureche se vedea butonul din plastic al unei proteze auditive, roz-cenușiu ca urechea lui. Mănușile din piele de căprioară aveau manșetele răsfrânte. Purta ghetre cenușii peste pantofi negri, lustruiți.

– Trage-ți un scaun, tinere.

Glasul subțire și uscat foșnea ca frunzele de bambus.

M-am așezat lângă el. M-a privit fix și gura i-a zâmbit.

– Ești așadar curios cum anume și-a achitat domnul Mitchell nota de plată?

L-am fixat cu privirea. M-am uitat la proteza auditivă. El și-a ciocănit buzunarul de la piept.

– Am fost surd cu mult înainte ca ei să fi inventat chestiile astea. Din cauza unui cal de vânătoare care a șovăit înaintea unui gard. A fost vina mea. L-am îndemnat prea devreme. Eram încă tânăr. Nu mă puteam vedea utilizând un cornet acustic, așa că am învățat să citesc pe buze. Ai nevoie de ceva exerciții.

– Ce este cu Mitchell, domnule?

– O să ajungem și la el. Nu te grăbi.

A ridicat capul și a încuviințat.

Un glas a rostit:

– Bună seara, domnule Clarendon.

Un băiat de serviciu a trecut pe lângă noi, îndreptându-se spre bar. Clarendon l-a urmărit cu privirea.

– Nu te sinchisi de Mitchell, a spus. Este un proxenet. Am petrecut mulți, mulți ani în recepții, în holuri și baruri, pe terase și grădini ornamentale din hoteluri din toată lumea. Am trăit mai mult ca oricine din familia mea. Voi continua să fiu inutil și iscoditor, până va veni ziua în care targa mă va transporta în colțul luminos și frumos al unei rezerve de spital. Zgripțuroaice în halate albe, scrobite vor avea grijă de mine. Patul va fi coborât și ridicat. Vor sosi tăvi cu mâncarea aceea de spital groaznică și neiubită de nimeni. Pulsul și temperatura îmi vor fi măsurate frecvent și în mod invariabil tocmai când voi fi adormit. Voi zăcea acolo și voi auzi foșnetul fustelor scrobite, sunetele moi ale tălpilor de cauciuc ale pantofilor pe podeaua aseptică și voi vedea oroarea tăcută a zâmbetelor medicilor. După un timp vor monta camera de oxigen în jurul meu și vor trage paravanele în jurul pătucului alb, iar eu, fără măcar s-o știu, voi face singurul lucru din lume pe care niciun om nu trebuie să-l facă de două ori.

A întors încet capul și m-a privit.

– În mod evident, vorbesc prea mult. Cum te numești, domnule?

– Philip Marlowe.

– Eu sunt Henry Clarendon IV. Aparțin clasei care, cândva, era numită „de sus". Groton, Harvard, Heidelberg, Sorbona... Am petrecut un an chiar și la Uppsala. Nu-mi pot aminti clar motivul. Ca să mă pregătească pentru o viață de huzur, fără îndoială. Așadar ești detectiv particular. Vezi, în cele din urmă ajung să vorbesc și cu alții decât cei asemenea mie.

– Da, domnule.

– Ar fi trebuit să fi venit la mine pentru informații. Desigur însă că nu aveai de unde să fi știut asta.

Am clătinat din cap. Mi-am aprins o țigară, oferindu-i mai întâi una domnului Henry Clarendon IV. A refuzat cu un gest vag din cap.

– Cu toate acestea, domnule Marlowe, ar fi trebuit cu siguranță să fi știut un lucru. În toate hotelurile de lux din lume vor exista șase-șapte pierde-vară bătrâni de ambele sexe care stau prin recepții și se uită aidoma unor ulii. Ei privesc, ascultă, compară observații, află tot despre toți. N-au nimic altceva de făcut, fiindcă viața în hoteluri este cea mai letală dintre toate formele de plictiseală. Și neîndoios și eu te plictisesc la fel de mult.

– Aș prefera să aud despre Mitchell, domnule Clarendon. Cel puțin în seara aceasta.

– Sigur că da. Sunt egocentric, și absurd, și trăncănesc ca o școlăriță. O vezi pe femeia aceea frumoasă cu păr negru, care joacă acolo canastă? Cea cu prea multe bijuterii și cu ramele ochelarilor excesiv de aurite?

N-a arătat cu degetul, ba nici măcar nu s-a uitat într-acolo. Dar am identificat-o. Se comporta pretențios și arăta nițel prea dură. Era cea care degaja răceală, tabloul.

– Se numește Margo West. A divorțat de șapte ori. Are mormane de bani și arată rezonabil, dar nu poate să păstreze un bărbat. Se străduiește prea tare. Nu este totuși naivă. Ar avea o relație cu un bărbat ca Mitchell, i-ar da bani și i-ar achita facturile, dar nu s-ar mărita niciodată cu el. Aseară s-au certat. Cred însă că este posibil ca ea să-i fi achitat nota de plată. A mai făcut-o și până acum.

– Crezusem că primește lunar un cec de la tatăl lui din Toronto. Nu-i ajung banii aceia, nu?

Henry Clarendon IV mi-a surâs sardonic.

– Dragul meu, Mitchell nu are niciun tată în Toronto. Nu primește niciun cec lunar. El trăiește de pe urma femeilor. De aceea locuiește într-un hotel ca acesta. Într-un hotel de lux există întotdeauna femei bogate și singure. Poate că nu sunt frumoase sau foarte tinere, dar au alte farmece. În sezonul mort din Esmeralda, care se întinde de la sfârșitul cursei de la Del Mar cam până la jumătatea lunii ianuarie, pot fi agățate foarte puține femei. Atunci Mitchell are timp să călătorească – în Majorca sau Elveția, dacă poate, în Florida sau pe o insulă din Marea Caraibilor, dacă nu-i în bani. Anul acesta n-a avut noroc. Înțeleg că n-a ajuns mai departe de Washington.

Mi-a aruncat o privire scurtă. Am rămas inexpresiv de politicos, ca un tânăr (după standardele lui) care era amabil și bine-crescut cu un gentleman bătrân căruia îi plăcea să vorbească.

– Bun, am rostit. Ea i-a achitat nota de la hotel, poate. Dar de ce pe o săptămână în avans?

Și-a pus o mână înmănușată peste cealaltă. A înclinat bastonul și l-a urmat cu tot corpul. A fixat cu privirea desenul mochetei.

În cele din urmă a plescăit din limbă. Soluționase problema. S-a îndreptat iarăși.

– Aceea ar fi compensația pentru concediere, a rostit sec. Sfârșitul definitiv și irevocabil al idilei. Domnișoarei West, așa cum zic englezii, i-a ajuns. În plus, Mitchell a apărut ieri în compania unei nou-venite, o fată cu părul roșu-închis. Roșu-castaniu, nu roșu ca focul, ori precum căpșunile. Puținul pe care l-am văzut din relația lor mi s-a părut cam neobișnuit. Amândoi păreau destul de încordați.

– Mitchell ar fi în stare să șantajeze o femeie?

A chicotit.

– Ar șantaja și un prunc în leagăn. Un bărbat care trăiește de pe urma femeilor le șantajează întotdeauna, deși este posibil să nu fie folosit termenul respectiv. De asemenea, fură de la ele, când își poate pune mâinile pe banii lor. Mitchell a falsificat două cecuri cu numele lui Margo West și asta a pus capăt relației. Fără îndoială ea are cecurile. Nu va face însă nimic în privința lor, decât să le păstreze.

– Cu tot respectul, domnule Clarendon, de unde dracu' știți toate chestiile astea?

– Ea mi-a spus. Mi-a plâns pe umăr. A privit spre femeia frumoasă cu păr negru. După cum arată ea în clipa de față, nu pare ca și cum aș putea spune adevărul. Totuși acesta este adevărul.

– Și de ce mi-l spuneți mie?

Trăsăturile chipului i s-au rearanjat într-un rânjet mai degrabă sinistru.

– Nu am tact. Ar fi trebuit să mă fi însurat eu însumi cu Margo West. S-ar fi inversat șablonul. Lucrurile foarte mici îi amuză pe bărbații de vârsta mea. O pasăre colibri... felul extraordinar în care îmbobocește o floare ca Strellitzia... De ce la un anumit

moment din creșterea sa, bobocul se răsucește la nouăzeci de grade? De ce se deschide atât de gradat și de ce florile se ivesc întotdeauna într-o anumită ordine exactă, astfel încât capătul ascuțit și nedeschis al bobocului seamănă cu pliscul unei păsări, iar petalele albastre și portocalii fac din ea o pasăre a paradisului? Ce divinitate ciudată a creat o lume atât de complicată, când ar fi putut face una simplă? Este divinitatea aceea omnipotentă? Cum ar putea fi? Există atât de multă suferință și aproape întotdeauna nevinovații sunt cei care suferă. De ce o mamă iepuroaică încolțită într-o vizuină de către dihor își adăpostește puii îndărătul ei și acceptă să-i fie sfâșiată beregata? De ce? Peste alte două săptămâni nici măcar nu și-ar mai fi recunoscut puii. Crezi în Dumnezeu, tinere?

Era un drum lung și ocolit, dar se părea că trebuia să-l străbat.

– Dacă vă referiți la un Dumnezeu omniscient și omnipotent care a intenționat ca totul să fie exact așa cum îl vedem că este, atunci – nu.

– Ar trebui totuși, domnule Marlowe. Este o mare mângâiere. Până la urmă toți ajungem acolo, fiindcă murim și devenim țărână. Poate că pentru individ asta-i tot, sau poate că nu. Conceptul vieții de apoi ridică dificultăți majore. Nu cred că mi-ar face realmente plăcere un paradis pe care să-l împart cu un pigmeu congolez, cu un culi chinez, cu vreun negustor de covoare levantin, ori chiar cu un producător de la Hollywood. Bănuiesc că sunt snob și că remarca este de prost-gust. De asemenea nu-mi pot imagina un Paradis prezidat de un personaj mărinimos cu barbă lungă și albă, cunoscut pe plan local ca Dumnezeu. Acestea sunt concepțiile stupide ale minților foarte imature. Nu poți însă pune sub semnul îndoielii convingerile religioase ale unui om, oricât de stupide ar fi. Desigur nu am niciun drept să presupun că voi merge în Paradis. Să fiu sincer, pare mai degrabă monoton. Pe de altă parte,

cum mi-aș putea imagina un iad în care un prunc care a murit înainte să fi fost botezat ocupă aceeași poziție infamă cu un asasin plătit, cu un comandant al unui lagăr nazist de exterminare sau cu un membru al Politburo? Mi se pare curios faptul că aspirațiile cele mai nobile ale omului, așa animal murdar și neînsemnat cum este el, și de asemenea acțiunile lui cele mai nobile, eroismul măreț și altruist, curajul zilnic într-o lume aspră – mi se pare curios așadar că toate astea sunt mult mai înălțătoare decât soarta omului pe Pământ. Cumva, chestia asta trebuie făcută mai înțeleaptă. Să nu-mi spui că onoarea nu-i decât o reacție chimică sau că un om care-și sacrifică în mod deliberat viața pentru altul nu face altceva decât să urmeze un șablon comportamental. Este Dumnezeu fericit de pisica otrăvită care moare singură în convulsii îndărătul unui panou publicitar? Este Dumnezeu fericit de faptul că viața este crudă și că supraviețuiesc doar cei mai adaptați? Adaptați pentru ce? Nu, nu, departe de așa ceva! Dacă ar fi omniscient și omnipotent în orice sens literal al cuvintelor acestora, Dumnezeu nu s-ar fi sinchisit defel să creeze Pământul. Nu există succes acolo unde nu există posibilitatea eșecului, nu există artă fără împotrivirea mediului. Este o blasfemie să sugerez că Dumnezeu are și zile proaste, când nimic nu merge bine, și că zilele Lui sunt foarte, foarte lungi?

– Sunteți un om înțelept, domnule Clarendon. Ați spus ceva despre inversarea șablonului.

A surâs ușor.

– Ai crezut că mi-am pierdut semnul în cartea prea lungă a cuvintelor mele? Nu, domnule, nu l-am pierdut. O femeie ca domnișoara West sfârșește aproape întotdeauna măritându-se cu o serie de vânători de zestre pseudoeleganți, dansatori de tangou cu perciuni arătoși, instructori de schi blonzi, musculoși și minunați,

aristocrați francezi și italieni fanați, emiri din Orientul Mijlociu, fiecare sub nivelul celui dinainte. Ea ar putea chiar, în cazul extrem, să se mărite cu un bărbat ca Mitchell. Dacă s-ar fi măritat cu mine, s-ar fi măritat cu un bătrân plicticos, dar cel puțin s-ar fi măritat cu un gentleman.

– Da.

A chicotit.

– Monosilaba indică un exces de Henry Clarendon IV. Nu te învinovățesc. Perfect, domnule Marlowe, de ce te interesează Mitchell? Deși bănuiesc că nu-mi poți spune.

– Nu, domnule, nu pot. Mă interesează să știu de ce el a plecat atât de repede după ce s-a întors, cine i-a achitat nota de plată și de ce, dacă domnișoara West sau, să zicem, alt prieten avut precum Clark Brandon a achitat-o pentru el, a fost necesar să plătească cu o săptămână în avans?

Sprâncenele subțiri și rare s-au curbat în sus.

– Brandon ar fi putut cu ușurință garanta contul lui Mitchell, ridicând pur și simplu telefonul. Domnișoara West poate că ar fi preferat să-i dea banii, astfel încât el să-și achite singur nota de plată. Însă pe o săptămână în avans? De ce ți-ar fi spus Javonen al nostru asta? Ce-ți sugerează?

– Că în legătură cu Mitchell există ceva ce hotelul nu vrea să se afle. Ceva care ar putea cauza genul de publicitate detestat de un hotel.

– De pildă?

– Mă refer la sinucidere și crimă. Astea nu-s decât niște exemple. Ați observat că numele unui hotel mare aproape că nu-i menționat atunci când unul dintre oaspeți se aruncă pe fereastră? Este aproape întotdeauna „un hotel central“ sau „semicentral“ sau „un bine cunoscut hotel exclusivist“ – ceva de felul ăsta. Iar dacă este

un stabiliment de clasă, nu vei vedea niciodată un polițist în recepție, indiferent ce s-ar fi întâmplat la etaj.

Ochii i s-au îndreptat în lateral și ai mei i-au urmat. Jucătorii de canastă se despărțeau. Femeia elegantă și cu aer înghețat, pe care o chema Margo West, s-a îndreptat spre bar în tovărășia unuia dintre bărbați, cu portțigaretul întins înainte ca bompresul unei corăbii.

– Și?

– Ei bine, am spus și mă gândeam realmente intens, dacă Mitchell și-a păstrat camera ocupată, indiferent care ar fi fost ea...

– Patru sute optsprezece, a intervenit Clarendon calm. Cu vedere la ocean. Paisprezece dolari pe zi în extrasezon, optsprezece în timpul sezonului.

– Nu tocmai ieftin pentru cineva lefter. Totuși, el și-a păstrat-o, să zicem. Deci indiferent ce s-ar fi întâmplat, o să lipsească doar câteva zile. Și-a scos mașina și a încărcat bagajele pe la ora șapte azi-dimineață. O oră a naibii de curioasă pentru plecare, când el era beat criță târziu azi-noapte.

Clarendon s-a lăsat pe spate; mâinile înmănușate îi atârnau inerte. Îmi dădeam seama că începuse să obosească.

– Dacă s-ar fi întâmplat așa, n-ar fi preferat hotelul să te facă să crezi că a plecat pentru totdeauna? Atunci ai fi fost nevoit să-l cauți altundeva. Asta în ideea că într-adevăr îl cauți pe el.

I-am privit în tăcere ochii spălăciți. A zâmbit.

– Domnule Marlowe, nu te înțeleg foarte-foarte clar. Eu vorbesc și vorbesc, dar n-o fac numai pentru a-mi auzi sunetul vocii. Oricum nu-l aud, așa cum sună în mod natural. Vorbitul îmi oferă ocazia de a-i studia pe oameni fără să par grosolan. Te-am studiat și pe tine. Intuiția mea, dacă acesta este termenul corect, îmi spune că interesul tău față de Mitchell este mai degrabă tangențial. Altfel n-ai fi atât de deschis în privința asta.

– Mda, s-ar putea, am spus.

Era un moment bun pentru un paragraf de proză lucidă. Lui Henry Clarendon IV i-ar fi făcut plăcere. Nu aveam însă naibii nimic de spus.

– Dă-i drumul acum, a zis. Sunt obosit. O să urc în cameră și-o să mă-ntind puțin. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Marlowe.

S-a sculat încetișor și s-a echilibrat cu bastonul. A fost un efort. M-am ridicat lângă el.

– Nu dau niciodată mâna, mi-a spus. Mâinile mele sunt urâte și mă dor. De aceea port mănuși. Noapte bună. Dacă nu te mai revăd, mult noroc.

A plecat, mergând încet și ținând capul drept. Puteam vedea că mersul nu era deloc amuzant pentru el. Cele două trepte de la recepția principală până la arcadă au fost urcate una câte una, cu o pauză intermediară. Întotdeauna pășea mai întâi cu piciorul drept. Bastonul cobora apăsat, puternic, lângă piciorul stâng. A trecut pe sub arcadă și l-am privit înaintând către lift. Am decis că domnul Henry Clarendon IV avea o personalitate deosebită. Am pornit spre bar. Domnișoara Margo West stătea în penumbrele chihlimbarii cu unul dintre jucătorii de canastă. Chelnerul tocmai le punea băuturile în față. Nu le-am acordat prea multă atenție, fiindcă ceva mai departe, într-un separeu de lângă perete, era o persoană pe care o cunoșteam mai bine. Și care era singură.

Purta aceleași haine, atât doar că-și coborâse bentița de pe păr, care acum îi atârna în jurul gâtului.

M-am așezat. Chelnerul s-a apropiat și am comandat. A plecat. Muzica dinspre difuzoarele invizibile era discretă și insinuantă.

Ea a zâmbit.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, a zis. Am fost foarte grosolană.

– Nu-i nimic. Am meritat-o.

– Ai venit aici ca să mă cauți?

– Nu neapărat.

– Ai... ah, am uitat.

S-a întins după poșetă și a luat-o în poală. A scotocit prin ea, apoi a întins peste masă ceva destul de mic, totuși nu îndeajuns de mic pentru ca mâna ei să ascundă că era un carnet cu cecuri de călătorie.

– Ți-am promis astea.

– Nu.

– Ia-le, prostule! Nu vreau să vadă chelnerul.

Am luat carnetul și l-am vârât în buzunar. Am căutat în buzunarul meu interior și am scos un chitanțier mic. Am pus indigoul și am scris: „Primit de la domnișoara Betty Mayfield, hotelul Casa del Poniente, Esmeralda, California, suma de cinci mii de dolari în cecuri de călătorie American Express, de câte o sută de dolari fiecare, contrasemnate de proprietară, și rămânând proprietatea ei, putând fi solicitate oricând până la plata unui onorariu, și cu o angajare acceptată de mine, subsemnatul."

Am semnat aiureala aceea și i-am întins chitanțierul, să-l vadă.

– Citește și semnează-te în colțul din stânga jos.

L-a luat și l-a apropiat de lumină.

– Mă obosești, a spus. Ce vrei să spui?

– Că sunt cinstit și tu crezi asta.

A luat pixul pe care i l-am întins, a semnat și mi-a restituit chitanțierul. Am rupt originalul și i l-am dat. Am băgat chitanțierul în buzunar.

Chelnerul a venit și mi-a pus paharul în față. N-a așteptat să plătesc. Betty a făcut spre el un gest din cap și bărbatul s-a îndepărtat.

– De ce nu mă-ntrebi dacă l-am găsit pe Larry?

– Bine. L-ai găsit pe Larry, domnule Marlowe?

– Nu, a șters-o din hotel. Are o cameră la etajul patru, pe aceeași parte cu a ta. Trebuie să fie aproximativ sub ea. A luat nouă valize și a întins-o cu Buick-ul. Detectivul hotelului, pe care-l cheamă Javonen – se autointitulează manager-adjunct și șef al securității – este mulțumit că Mitchell și-a achitat nota de plată, ba chiar pe o săptămână în avans pentru cameră. Nu-și face griji. Bineînțeles, nu mă place.

– Te place cineva?

– Tu – în valoare de cinci mii de dolari.

– Ești un idiot. Crezi că Mitchell se va întoarce?

– Ți-am spus că a achitat pe o săptămână în avans.

A sorbit tăcută din pahar.

– Așa-i. Dar asta ar putea însemna și altceva.

– Sigur că da. Ca simplă ipoteză, de pildă, aș fi putut spune că ar putea însemna că nu el și-a achitat nota de plată, ci că a făcut-o altcineva. Și că acel altcineva dorea timp pentru a face ceva – de exemplu să scape de corpul de pe balconul tău, azi-noapte. Asta dacă a existat într-adevăr un corp.

– Haide, încetează!

Și-a terminat băutura, a stins țigara, s-a ridicat și m-a lăsat pe mine cu nota de plată. Am achitat-o și m-am întors prin recepție, fără vreun motiv la care să mă pot gândi. Poate din pur instinct. Și l-am văzut pe Goble intrând în ascensor. Părea să aibă o expresie destul de încordată. Când s-a întors, m-a zărit, sau mi s-a părut că m-a zărit, dar nu a schițat vreun semn că m-ar fi cunoscut. Ascensorul a început să urce.

M-am dus la mașină și m-am întors la Rancho Descansado. M-am întins pe pat și m-am culcat. Poate că dacă mă odihneam și mi se limpezea creierul, aș fi putut avea o idee vagă despre ceea ce făceam.

18

Peste o oră staționam cu automobilul în fața magazinului de articole de menaj. Nu era singurul de felul acela din Esmeralda, însă singurul cu spatele la fundătura Polton's Lane. Am mers pe jos spre est și am numărat magazinele. Erau șapte până la colț, toate strălucind de sticlă și ornamente din crom. Pe colț era unul de îmbrăcăminte, cu manechine în vitrine, eșarfe, mănuși și bijuterii expuse sub spoturi. Niciun obiect nu avea prețul afișat. Am dat colțul și am continuat către sud. Eucalipți groși se ridicau pe trotuare. Ramurile le atârnau mult și trunchiurile păreau dure și solide, deosebindu-se destul de mult de arborii înalți și fragili care cresc în împrejurimile Los Angelesului. În colțul îndepărtat al lui Polton's Lane se afla un dealer de automobile. Am mers pe lângă peretele ei înalt fără ferestre, uitându-mă la lăzile sparte, maldărele de cutii din carton, pubelele pentru gunoi, locurile pentru parcare prăfuite, fața nevăzută a eleganței. Am numărat clădirile. Era ușor. Nu trebuia să pun întrebări. O lumină ardea în ferestruica unei căsuțe cu schelet din lemn, care cu mult timp în urmă fusese căminul simplu al cuiva. Căsuța avea o verandă din lemn cu balustrada ruptă. Fusese vopsită cândva, dar asta se întâmplase în trecutul îndepărtat, înainte ca magazinele s-o fi înghițit. Cândva poate să fi avut chiar și o grădină. Șindrila de pe acoperiș era deformată. Ușa din față era galben-mușchi murdar. Ferestrele erau ferm închise și ar fi trebuit spălate de mult. În spatele uneia atârnau resturile unei jaluzele vechi care se rulează. Până la verandă erau două trepte, însă numai una mai avea scândură pe care să calci. Înapoia căsuței și la jumătatea distanței până la platforma de încărcare a magazinului de articole de menaj se găsea probabil closetul. Se vedea clar conducta de apă care intra printr-un perete lăsat pe

o parte. Îmbunătățirile aduse de un bogătaș pe proprietatea unui bogătaș. O favelă cu o singură cocioabă.

Am pășit peste locul gol unde ar fi trebuit să fi fost o treaptă și am ciocănit la ușă. Nu exista buton de sonerie. N-a răspuns nimeni. Am încercat clanța. Nimeni nu încuiase ușa. Am împins-o, am deschis-o și am intrat. Am încercat senzația aceea anume. Aveam să găsesc ceva neplăcut înăuntru.

Un bec ardea într-un lampadar ponosit, cu piciorul strâmb și abajurul de hârtie despicat. Pe o canapea era o pătură murdară. În cameră se mai aflau un scaun vechi din trestie, un balansoar și o masă acoperită cu mușama pătată. Pe masă, întins lângă o ceașcă de cafea, erau un exemplar din *El Diario*, un ziar de limba spaniolă, o farfurioară ticsită cu mucuri de țigări, un platou murdar, un aparat micuț de radio din care se auzea muzică. Muzica s-a oprit și un bărbat a început să îndruge o reclamă în spaniolă. L-am oprit. Tăcerea a pogorât ca un sac plin cu fulgi. După aceea s-a auzit ticăitul unui ceas deșteptător, dindărătul unei uși pe jumătate deschise. Apoi zornăitul unui lănțișor, un sunet ca un fâlfâit și un glas spart care a întrebat repede:

– *Quién es? Quién es? Quién es?*

După care a urmat o trăncăneală furioasă de maimuțe. Apoi iarăși tăcere.

Dintr-o colivie mare din colț, m-a privit ochiul rotund și mânios al unui papagal. A lunecat pe stinghia lui, îndepărtându-se cât putea de mine.

– *Amigo*, am rostit.

Papagalul a slobozit un țipăt scrâșnit de râs dement.

– Ia vezi cum vorbești, frățioare, am spus.

Papagalul s-a deplasat pe celălalt capăt al stinghiei, a ciugulit dintr-o ceașcă albă și a scuturat cu dispreț câțiva fulgi de ovăz din plisc. În altă ceașcă avea apă. Era murdară de fulgi de ovăz.

– Pun prinsoare că te găinățezi pe unde-ți vine, i-am zis.

Papagalul m-a privit și s-a foit. A întors capul și m-a privit cu celălalt ochi. După aceea s-a aplecat înainte, și-a agitat penele cozii și mi-a dovedit că avusesem dreptate.

– *Necio!* a zbierat. *Fuera!*

Undeva picura apă dintr-un robinet defect. Ceasul ticăia. Papagalul a imitat ticăitul, amplificat.

– Cine-i papagal frumos? am spus.

– *Hijo de la chingada*, a zis pasărea.

M-am strâmbat la el și am împins ușa pe jumătate deschisă, intrând în așa-zisa bucătărie. În fața chiuvetei, linoleumul de pe podea era tocit până la scânduri. În încăpere se aflau un aragaz ruginit cu trei ochiuri, o poliță deschisă cu câteva farfurii și ceasul deșteptător, un rezervor nituit pentru apă caldă pe un suport în colț, modelul străvechi care explodează fiindcă nu are supapă de siguranță. O ușiță îngustă, închisă, cu o cheie în broască, dădea probabil în spatele casei; fereastra era încuiată. Din tavan atârna un bec gol. Tavanul era crăpat și pătat de la infiltrațiile apei prin acoperiș. În spatele meu papagalul se fâțâia înainte și înapoi pe stinghie, croncănind plictisit la răstimpuri.

Pe scurgătorul de vase din zinc se afla un garou scurt din cauciuc negru, lângă care era o seringă hipodermică din sticlă, cu pistonul apăsat până la capăt. În chiuvetă zăceau trei fiole de sticlă lungi și subțiri, cu dopuri micuțe alături. Mai văzusem fiole ca acelea.

Am deschis ușa din spate, am coborât pe pământ și m-am dus la closetul improvizat. Acoperișul era înclinat, înalt de doi metri și jumătate în față și de nici un metru și optzeci în spate. Ușa se

deschidea în afară, deoarece interiorul era prea mic pentru ea. Era încuiată, dar încuietoarea era veche. Nu mi-a rezistat mult.

Vârfurile uzate ale pantofilor bărbatului aproape că atingeau podeaua. Capul i se găsea sus în semiîntuneric, la numai câțiva centimetri de grinda solidă care susținea acoperișul. Atârna de o sârmă neagră, probabil un cablu electric. Vârfurile picioarelor îi erau îndreptate în jos, ca și cum s-ar fi ridicat pe poante. Manșetele scâlciate ale pantalonilor din dril kaki îi coborau mai jos de călcâie. L-am atins doar atât cât să știu că era îndeajuns de rece ca să nu mai aibă rost să tai cablul și să-l cobor.

Se asigurase foarte bine în privința respectivă. Stătuse lângă chiuveta din bucătărie și înnodase garoul în jurul brațului, apoi încleștase pumnul pentru ca vena să-i iasă în relief, după care își injectase o seringă plină cu sulfat de morfină. Fiindcă toate cele trei fiole erau goale, puteam bănui în mod corect că una dintre ele fusese plină. Nu-și îngăduise să bage mai puțin decât era necesar. După aceea lăsase seringa și desfăcuse garoul. N-avea să mai dureze mult, la urma urmelor trimisese morfina direct în sânge. Mersese apoi la closet, se urcase cu picioarele pe scaun și-și înnodase cablul în jurul gâtului. În momentul acela trebuie să fi fost deja amețit. Putea să stea locului și să aștepte până ce genunchii i se înmuiau și greutatea corpului se ocupa de rest. N-ar fi știut nimic. Ar fi fost deja adormit.

Am închis ușa. Nu m-am întors în casă. Pe când treceam pe lângă ea spre Polton's Lane, strada aceea rezidențială, frumoasă, papagalul din coșmelie m-a auzit și a zbierat:

– *Quién es? Quién es? Quién es?*

Cine este? Nimeni, prietene. Doar pași în noapte.

Am pășit încetișor, îndepărtându-mă.

19

Am păşit încetişor, fără să mă îndrept în vreo direcţie anume, dar ştiam unde voi ajunge până la urmă. Acolo unde ajungeam mereu. La Casa del Poniente. Am urcat în maşina pe care o lăsasem pe Grand şi am dat câteva ture pe străzi, fără ţintă, după care am oprit ca de obicei lângă intrarea barului. Când am coborât, m-am uitat la automobilul de alături. Era rabla mică şi închisă la culoare a lui Goble. Individul era la fel de greu de dezlipit ca un plasture medicinal.

Altă dată probabil că mi-aş fi stors creierii, străduindu-mă să-mi imaginez ce avea de gând, dar acum aveam o problemă mai gravă. Trebuia să mă duc la poliţie şi să anunţ sinuciderea. Însă nu aveam habar ce să le spun poliţiştilor. De ce mă dusesem acolo? Întrucât, dacă spusese adevărul, bărbatul acela îl văzuse pe Mitchell plecând dis-de-dimineaţă. Şi de ce era important asta? Pentru că eu însumi îl căutam pe Mitchell. Doream să port cu el o discuţie între patru ochi. Despre ce? Din punctul acesta nu mai aveam răspunsuri care să nu ducă la Betty Mayfield, cine era ea, de unde venea, de ce-şi schimbase numele, ce se întâmplase în Washington, sau în Virginia, sau unde fusese locul de unde fugise.

Aveam în buzunar cecurile ei de călătorie în valoare de cinci mii de dolari şi nici măcar nu-mi era clientă în mod oficial. Mă împotmolisem rău de tot.

M-am apropiat de marginea falezei şi am ascultat sunetele surfului. Nu puteam să disting nimic, doar sclipirea ocazională a unui val care se spărgea dincolo de golfuleţ. În golfuri valurile nu se sparg, ci pătrund lunecând politicos, aidoma supraveghetorilor din magazinele universale. Mai târziu avea să fie o lună strălucitoare, dar deocamdată nu semnase condica de prezenţă.

Cineva stătea nu departe de mine, făcând ceea ce făceam și eu. O femeie. Am așteptat să se miște. Când avea să se miște, aveam să știu dacă o cunoșteam. Nu există doi oameni care să se miște absolut la fel, tot așa cum nu există două seturi de amprente care să se potrivească perfect.

Am aprins o țigară și am lăsat flacăra brichetei să-mi lumineze fața și ea a venit lângă mine.

– N-ar fi timpul să-ncetezi să mă mai urmărești?

– Ești clienta mea. Încerc să te protejez. Poate că la a șaptezecea mea aniversare, cineva o să-mi spună și motivul.

– Nu te-am rugat să mă protejezi. Nu sunt clienta ta. De ce nu pleci acasă – dacă ai o casă – și-ncetezi să-i mai sâcâi pe oameni?

– Ba ești clienta mea – în valoare de cinci mii de dolari. Trebuie să fac ceva pentru banii ăia... chiar dacă nimic altceva decât să-mi las mustață.

– Ești imposibil! Ți-am dat banii ca să mă lași în pace. Ești imposibil. Ești cel mai imposibil om pe care l-am cunoscut vreodată. Și-am întâlnit destui ciudați.

– Ce s-a întâmplat cu blocul înalt cu apartamente din Rio? Unde urma să zac tolănit în pijama de mătase și să mă joc lasciv cu părul tău lung, în vreme ce majordomul așeza porțelanurile Wedgwood și argintăria georgiană, cu surâs ușor neonest și cu gesturi delicate, aidoma unui coafez poponar care se-nvârte în jurul unei vedete de cinema?

– Haide, termină!

– N-a fost o ofertă fermă, este? Numai o toană trecătoare sau nici măcar aia. Numai o șmecherie care să mă facă să renunț la orele de somn și să tropăi, căutând cadavre care nu existau.

– Ți-a tras vreodată cineva una-n nas?

– Frecvent, dar uneori îi fac să dea greș.

Am prins-o. A încercat să se împotrivească, totuși fără să-și folosească unghiile. Am sărutat-o pe creștetul capului. Brusc m-a cuprins în brațe și și-a ridicat fața spre mine.

– Bine. Sărută-mă, dacă asta-i ceea ce te satisface. Bănuiesc că ai fi preferat să se fi întâmplat undeva unde ar fi existat un pat.

– Sunt și eu om.

– Nu te mai amăgi singur. Ești un detectiv mizerabil și josnic. Sărută-mă.

Am sărutat-o. Cu gura aproape de a ei, am spus:

– S-a spânzurat în seara asta.

A tresărit violent, desprinzându-se de mine.

– Cine? a întrebat cu glas care abia se auzea.

– Paznicul garajului de aici. Este posibil să nu-l fi văzut niciodată. Era băgat tare pe mescalină, droguri proaste, marijuana... Dar în seara asta s-a umplut cu morfină și s-a spânzurat în latrina din spatele cocioabei lui de pe Polton's Lane. Asta-i o fundătură din Grand Street.

Acum tremura. S-a agățat de mine, de parcă s-ar fi străduit să nu cadă. A încercat să rostească ceva, însă vocea îi era doar un croncănit.

– El mi-a spus că l-a văzut pe Mitchell plecând cu nouă geamantane azi-dimineață devreme. N-am fost sigur dacă să-l cred. Mi-a spus unde locuiește și m-am dus în seara asta acolo, ca să mai stăm nițel de vorbă. Acum însă va trebui să merg la poliție, să anunț ce-am găsit. Și ce-o să pot spune, fără să pomenesc de Mitchell și după aceea, în continuare, despre tine?

– Te rog... te rog... te rog, a șoptit, nu mă băga pe mine-n asta. O să-ți mai dau bani. O să-ți dau toți banii pe care-i vrei.

– Pentru Dumnezeu! Mi-ai dat deja mai mult decât aș păstra. Nu banii îi vreau, ci să-nțeleg ce mama dracului fac și de ce. Poate

c-ai auzit de expresia „etică profesională". Niște fărâme din ea mai sunt încă lipite de mine. Ești clienta mea?

– Da. Cedez. Toate îți cedează în cele din urmă, nu-i așa?

– Nici pe departe. Sunt destul de manipulat.

Am scos din buzunar carnețelul cu cecurile de călătorie, l-am luminat cu o lanternă și am rupt cinci cecuri dinăuntru. După aceea l-am închis și i l-am întins.

– Am păstrat cinci sute de dolari. În felul ăsta acționez legal. Acum spune-mi despre ce-i vorba.

– Nu. Nu trebuie să zici nimănui despre bărbatul acela.

– Ba da, trebuie. Trebuie să mă duc chiar acum la poliție. Trebuie. Și n-am pregătită nicio povestioară pe care să n-o poată demonta în trei minute. Poftim, ia-ți afurisitele de cecuri... și dacă mi le mai vâri vreodată pe gât, o să te bat la fundul gol.

A înhățat carnetul și a dispărut în întuneric în direcția hotelului. Am rămas locului, simțindu-mă ca un idiot și jumătate. Nu știu cât am stat așa, dar în cele din urmă am îndesat cele cinci cecuri în buzunar, m-am întors obosit la mașină și am pornit spre locul unde știam că trebuie să mă duc.

20

Un bărbat pe nume Fred Pope, care administra un motel micuț, îmi spusese cândva părerile lui despre Esmeralda. Era în vârstă și vorbăreț, și întotdeauna merită să asculți. Oamenii cei mai neașteptați spun uneori vreo chestie sau două care pot însemna multe în meseria mea.

– Sunt aici de treizeci de ani, îmi povestise el. Când am venit, sufeream de astm din cauza prafului. Acum sufăr de astm din pricina umezelii. Îmi amintesc perioada în care orașul ăsta era atât de amorțit, încât câinii dormeau în mijlocul bulevardului și trebuia să oprești mașina, dacă aveai mașină, să cobori și să-i împingi la o parte. Nenorociții rânjeau pur și simplu la tine. În zilele de duminică era de parcă fuseseși deja îngropat. Totul era ferecat mai ceva ca tezaurul unei bănci. Puteai să mergi pe Grand Street și să te distrezi tot atât cât un mort țeapăn din morgă. Nu puteai nici măcar să cumperi un pachet de țigări. Era așa liniște că puteai auzi un șoarece pieptănându-și mustățile. Eu și bătrânica mea – a murit acum vreo cincisprezece ani – obișnuiam să jucăm cribbage într-un locșor pe care-l aveam pe strada care urmează faleza și ciuleam urechile când se întâmpla ceva interesant – de pildă vreun boșorog care se plimba și bocănea cu bastonul. Nu știu dacă Hellwigii doriseră să fie așa sau dacă moș Hellwig o făcuse de-al naibii. Pe-atunci el nu locuia aici. Era mare mahăr în domeniul echipamentelor agricole.

– Mai probabil, îi spusesem, că era îndeajuns de isteț ca să știe că un loc ca Esmeralda va deveni cu timpul o investiție valoroasă.

– Poate, zisese Fred Pope. Oricum, practic el a creat orașul ăsta. Și după o vreme a venit să locuiască aici – sus pe deal, în una din casele-alea mari cu stucaturi și acoperiș din țigle. Destul de extravagantă. Avea grădini cu terase și peluze verzi, mari, și răzoare de flori și porți din fier forjat – importate din Italia, așa am auzit, și alei cu prundiș din Arizona, și nu doar o grădină, ci vreo cinci-șase. Și un domeniu îndeajuns de mare ca să se țină la depărtare de vecini. Bea câte două sticle de trăscău pe zi și-am auzit că era un bărbat destul de dur. Avea o fiică, domnișoara Patricia Hellwig. Ea era adevăratul caimac și încă este.

Esmeralda începuse deja să se umple. La-nceput au fost o grămadă de babe și soții lor și-ți zic că pompele funebre făceau afaceri frumușele cu bătrâni obosiți care mureau și erau înmormântați de văduvele lor iubitoare. Afurisitele de femei trăiesc prea mult. A mea n-a trăit.

Se oprise și întorsese capul pentru un moment înainte de a continua:

– Pe atunci exista un tramvai de la San Diego, totuși orașul continua să fie liniștit... prea liniștit. Aproape nimeni nu se năștea aici. O sarcină era considerată cumva prea sexy. Însă războiul a schimbat totul. Acum ne-am ales cu indivizi care asudă, cu pușți de școală în Levis și cămăși jegoase, cu artiști și beți în cluburi mondene, și cu prăvălioarele alea de cadouri care-ți vând cu opt dolari jumătate un păhărel pentru cocktailuri. Avem restaurante și magazine de băuturi, dar tot n-avem reclame pe fațadele clădirilor, nici săli de biliard, nici localuri drive-in. Anul trecut au încercat să pună în parc un telescop cu fise. Să fi auzit ce-a mai țipat primăria... N-a aprobat, bineînțeles, dar locul nu mai este de-acum un refugiu pentru păsări. Ne-am ales cu magazine la fel de șmechere ca Beverly Hills. Iar domnișoara Patricia și-a petrecut toată viața muncind ca o albinuță ca să ofere orașului fel de fel. Hellwig a murit acum cinci ani. Doctorii i-au spus că dacă nu reduce băutura, nu apucă să mai trăiască încă un an. I-a dat afară și a zis că dacă nu poate să bea un păhărel atunci când dorește, dimineață, amiază sau seară, atunci să-l ia naiba dac-o să mai bea vreunul, vreodată. N-a mai pus gura pe băutură... și a murit după un an.

Doctorii i-au spus cumva bolii lui – ei au întotdeauna câte un nume, pentru orice – și cred că și domnișoara Hellwig le-a spus cumva lor. În tot cazul, au fost zburați din spital și-n felul ăla au plecat și din Esmeralda. N-a contat câtuși de puțin. Tot am mai

rămas cu vreo șaizeci de doctori pe-aici. Orașul e plin de Hellwigi; unii au alte nume, însă toți fac parte din familie, într-un fel sau altul. Unii sunt bogați și unii muncesc. Cred că domnișoara Hellwig muncește mai din greu decât cei mai mulți. Are optzeci și șase de ani acum, dar e rezistentă ca un catâr. Nu mestecă tutun, nu bea, nu fumează, nu-njură și nici nu se machiază. A dăruit orașului spitalul, o școală privată, o bibliotecă publică, un centru de arte plastice, terenuri de tenis publice și Dumnezeu mai știe ce. Continuă să fie purtată într-un Rolls-Royce vechi de treizeci de ani care nu scoate mai mult zgomot decât un ceas elvețian. Primarul de-aici este la două trepte de un Hellwig, dar amândouă mai jos pe scară. Cred că tot ea a construit și clădirea primăriei și a vândut-o orașului în schimbul unui dolar. I-o femeie strașnică. Sigur că acum avem și evrei pe-aici, totuși lasă-mă să-ți spun ceva. Se zice că evreii sunt dați naibii de șmecheri și că-ți fură și nasul dacă nu ești atent. Rahat! Evreilor le place comerțul; le plac afacerile, dar sunt duri numai la suprafață. Dedesubtul ei, un businessman evreu este de obicei un tip cât se poate de drăguț. Este uman. Dacă vrei însă jupuire cu sânge rece, avem chiar acum în orașul ăsta tipi gata să te taie până la os și să ceară și decontarea deplasării. O să-ți smulgă ultimul dolar dintre dinți și-o să se-ncrunte la tine ca și când tu l-ai fi furat de la ei.

21

Secția de poliție ocupa o parte dintr-o clădire lungă și modernistă, situată la colțul dintre Hellwig și Orcutt. Am parcat mașina

și am intrat, continuând să mă întreb cum să-mi spun povestea și știind totuși că trebuia neapărat s-o spun.

Camera de gardă era mică, dar foarte curată, iar ofițerul de serviciu avea cămașa scrobită și uniforma părea călcată acum zece minute. Un mănunchi de șase difuzoare montat pe perete aduceau rapoartele polițiștilor și șerifilor din comitat. O plăcuță ușor înclinată de pe birou anunța că numele ofițerului de serviciu era Griddell. M-a privit în felul în care privesc toți, așteptând.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Avea glas calm și plăcut și uitătura aceea de autocontrol pe care o găsești la cei mai buni.

– Am venit să anunț un deces. Într-o cocioabă dinapoia magazinului de articole de menaj, pe Grand, într-o fundătură numită Polton's Lane, este un bărbat spânzurat într-o latrină. Este mort. Nicio șansă de a mai fi salvat.

– Cum vă numiți, vă rog?

Apăsa deja butoane.

– Philip Marlowe. Sunt detectiv particular din Los Angeles.

– Ați observat cumva numărul casei?

– Nu am putut vedea vreun număr. Se găsește însă imediat înapoia magazinului de articole de menaj Esmeralda.

– Apel de ambulanță, urgent, a rostit el în microfon. Posibilă sinucidere într-o căsuță din spatele magazinului de articole de menaj Esmeralda. Un bărbat spânzurat într-o latrină în spatele casei.

A ridicat ochii spre mine.

– Îi cunoașteți cumva numele?

Am clătinat din cap.

– Știu că era paznic de noapte în garajul de la Casa del Poniente.

A răsfoit câteva pagini dintr-un registru.

– Îl cunoaștem. Are cazier pentru marijuana. Nu-mi dau seama cum a reușit să-și păstreze slujba, dar este posibil să fi renunțat la droguri, iar genul lui de meserie nu este prea răspândit pe-aici.

Un sergent înalt cu chip de granit a intrat în camera de gardă, mi-a aruncat o privire scurtă și a ieșit. O mașină a pornit motorul.

Ofițerul de serviciu a acționat un comutator de pe o centrală telefonică micuță.

– Domnule căpitan, sunt Griddell, de la camera de gardă. Un domn Philip Marlowe a anunțat un deces în Polton's Lane. Ambulanța a plecat. Sergentul Green este pe drum. Am două echipaje în zonă.

A ascultat un moment, după care m-a privit.

– Domnul căpitan Alessandro vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, domnule Marlowe. Pe coridor, ultima ușă pe partea dreaptă, vă rog.

A revenit la microfon înainte ca eu să fi ieșit pe ușa batantă.

Pe ultima ușă pe partea dreaptă existau două nume. „Căpitanul Alessandro", pe o plăcuță prinsă cu șuruburi în lemn, și „Sergentul Green", pe o placă amovibilă. Ușa era pe jumătate deschisă, așa că am ciocănit și am intrat.

Bărbatul de la birou era la fel de imaculat ca ofițerul din camera de gardă. Studia o carte de vizită printr-o lupă, iar magnetofonul de lângă el relata o poveste sumbră cu glas stins, nefericit. Căpitanul era înalt de un metru nouăzeci, avea păr negru și des și piele măsliniu-deschisă. Chipiul se găsea pe birou, în apropiere. A ridicat ochii, a oprit magnetofonul și a lăsat jos lupa și cartea de vizită.

– Ia loc, domnule Marlowe.

M-am așezat. S-a uitat la mine pentru o clipă fără să vorbească. Avea ochi căprui destul de blânzi, dar gura nu-i era blândă.

– Înțeleg că-l cunoști pe maiorul Javonen, de la Casa del Poniente.

– Am făcut cunoștință, domnule căpitan. Nu suntem prieteni apropiați.

A surâs ușor.

– Ar fi fost greu să m-aștept la așa ceva. Nu i-ar plăcea ca detectivi particulari să pună întrebări prin hotel. A fost în CCA. Noi îi spunem și acum „maiorul". Ăsta-i cel mai al naibii de politicos oraș în care-am fost vreodată. Suntem niște tipi tare curtenitori pe-aici, însă în același timp suntem polițiști. Și-acum despre acest Ceferino Chang...

– Deci așa-l cheamă. N-am știut.

– Da. Îl cunoaștem. Pot să întreb ce faci în Esmeralda?

– Am fost angajat de un avocat din Los Angeles, pe nume Clyde Umney, să aștept trenul Super Chief și să urmăresc o persoană până se caza undeva. Nu mi s-a spus motivul, dar domnul Umney a zis că acționa în numele unei firme de avocatură din Washington și că nici el nu știa motivul. Am acceptat cazul fiindcă nu este nimic ilegal în a urmări o persoană, dacă nu intervii în acțiunile ei. Persoana s-a cazat în Esmeralda. Am revenit în Los Angeles și am încercat să aflu despre ce era vorba. N-am putut, așa că am acceptat un onorariu care mi s-a părut rezonabil, două sute cincizeci de dolari, din care mi-am scăzut cheltuielile. Domnul Umney n-a fost foarte încântat de mine.

Căpitanul a încuviințat.

– Asta nu explică motivul pentru care te afli aici sau ce legătură ai avut cu Ceferino Chang. Și deoarece acum nu mai lucrezi cu domnul Umney, nu mai ai prerogative, decât dacă nu lucrezi pentru alt avocat.

– Dă-mi voie să termin, domnule căpitan. Am aflat că persoana pe care o urmăream era șantajată, sau că existase o tentativă de șantaj, de către un bărbat pe nume Larry Mitchell. El locuiește,

sau a locuit, la Casa del Poniente. Am încercat să-l contactez, însă unica informație pe care o am provine de la Javonen și acest Ceferino Chang. Javonen a spus că Mitchell a părăsit hotelul, după ce a achitat nota de plată și un avans pentru o săptămână pentru cameră. Chang mi-a zis că plecase la ora șapte azi-dimineață, cu nouă valize. Ceva din purtarea lui mi s-a părut dubios, așa că am vrut să mai discut cu el.

– De unde știai unde locuia?

– Mi-a spus chiar el. Era un individ cinic. A spus că locuia pe proprietatea unui bogătaș și părea furios că locul nu era amenajat.

– Cam subțire, Marlowe.

– Da, așa am gândit și eu. Era sub efectul ierbii. M-am dat drept dealer. Uneori în meseria mea trebuie să simulezi tot felul de lucruri.

– Așa mai vii de-acasă. Lipsește totuși ceva. Numele clientului dumitale... dacă ai așa ceva.

– Nu-l pot păstra confidențial?

– Depinde. Nu dezvăluim niciodată numele victimelor unor șantaje, decât dacă se ajunge la tribunal. Dar dacă femeia respectivă a comis un delict sau a fost acuzată de comiterea unui delict, ori dacă a venit din alt stat pentru a evita să fie condamnată acolo, atunci datoria mea ca apărător al legii este să raportez locul unde se află în prezent și numele pe care-l folosește.

– „Femeia"? Deci știi deja. Atunci de ce mă mai întrebi? Nu știu de ce a fugit. N-a vrut să-mi spună. Știu doar că are necazuri, că-i speriată și că, cumva, Mitchell știa suficient de multe ca s-o facă să stea sluj.

A făcut un gest lin din mână și a pescuit o țigară dintr-un sertar. A vârât-o în gură, însă n-a aprins-o.

M-a fixat iarăși cu privirea.

– Bine, Marlowe. Deocamdată o las așa. Dar dacă afli ceva, aici este locul unde te prezinți să anunți.

M-am ridicat. S-a ridicat și el și a întins mâna.

– Nu suntem duri. Avem însă o meserie de făcut. Nu fii prea ostil cu Javonen. Proprietarul hotelului trage multe sfori pe-aici.

– Mulțumesc, domnule căpitan. O să-ncerc să fiu băiat de treabă... chiar și cu Javonen.

M-am întors pe coridor. În camera de gardă era același ofițer de serviciu. M-a salutat din cap, iar eu am ieșit afară, în seară și am urcat în mașină. Am rămas cu mâinile strânse pe volan. Nu eram prea obișnuit cu polițiști care să mă trateze ca și cum aș fi avut dreptul să trăiesc. Stăteam acolo nemișcat, când ofițerul de serviciu a scos capul pe ușă și mi-a strigat că mă așteptă din nou căpitanul Alessandro.

Când am ajuns la biroul căpitanului, acesta vorbea la telefon. Mi-a indicat din cap scaunul pe care stătusem mai devreme și a continuat să asculte la receptor și să facă însemnări iuți într-un soi de stenografie. După un timp a spus:

– Mulțumesc foarte mult. Ținem legătura.

S-a lăsat pe spate, a răpăit cu degetele pe tăblia biroului și s-a încruntat.

– Tocmai am primit un raport de la subsecția șerifului de la Escondido. A fost găsită mașina lui Mitchell – aparent abandonată. M-am gândit că te-ar interesa să știi.

– Mulțumesc. Unde-i locul acela?

– La vreo treizeci de kilometri de aici, pe un drum de țară care duce la autostrada 395, dar care nu-i deloc genul de drum pe care cineva ar merge ca să ajungă la autostradă. Se numește canionul Los Penasquitos. Acolo nu există absolut nimic, decât stâncărie, pământ sterp și o albie secată. Știu locul. Azi-dimineață un fermier

pe nume Gates s-a dus cu o camionetă ca să caute bolovani cu care să construiască un zid. A trecut pe lângă un Buick decapotabil de două tone, care staționa pe marginea drumului. Nu i-a acordat prea multă atenție, ci a observat doar că nu fusese implicat în vreun accident, așadar cineva îl oprise pur și simplu acolo.

Ceva mai târziu, pe la ora patru după-amiaza, Gates a revenit ca să mai încarce bolovani. Buick-ul era tot acolo. De data asta s-a oprit și l-a examinat. Nu existau chei în contact, însă mașina nu era încuiată. Nicio urmă de accident sau avarie. Gates și-a notat totuși numărul de înmatriculare, numele și adresa de pe certificatul de înregistrare. Când a ajuns înapoi la ranch-ul lui, a telefonat la subsecția de la Escondido. Bineînțeles, adjuncții de șerif știau canionul Los Penasquitos. Unul dintre ei s-a dus acolo și s-a uitat la automobil. Curat ca lacrima. A izbutit să deschidă și portbagajul. Era gol – numai o roată de rezervă și niște scule. S-a întors la Escondido și a sunat aici. Tocmai am vorbit cu el.

Mi-am aprins o țigară și i-am oferit una. Căpitanul Alessandro a clătinat din cap.

– Ai ceva idei, Marlowe?

– Nu mai multe decât dumneata.

– Să le aud totuși.

– Dacă Mitchell ar fi avut vreun motiv serios să-și facă urma pierdută și ar fi avut vreun prieten care să-l poată lua cu mașina – un prieten despre care nimeni dintre cei de-aici nu știa nimic –, și-ar fi lăsat automobilul în vreun garaj. În felul ăsta n-ar fi trezit curiozitatea nimănui. Nici celor de la garajul respectiv. Ei ar fi păstrat pur și simplu un automobil contra cost. Valizele lui Mitchell ar fi fost deja în mașina prietenului său.

– Așadar?

– Așadar n-a existat niciun prieten. Așadar Mitchell a dispărut ca prin miracol – cu cele nouă valize – pe un drum foarte singuratic care aproape că nu era folosit.

– De-aici mă interesează să continui.

Glasul îi era aspru acum. Avea și un ton tăios. M-am ridicat de pe scaun.

– Domnule căpitan, nu începe cu intimidările. N-am făcut nimic ilegal. Te-ai comportat foarte omenos până acum. Te rog, nu insinua că aș avea vreo legătură cu dispariția lui Mitchell. N-am știut – și nu știu nici acum – cu ce o are la mână pe clienta mea. Știu doar că ea este o fată singură, speriată și nefericită. Când voi afla motivul, dacă voi reuși să-l aflu, te voi anunța sau nu. Dacă n-o să te anunț, va trebui să mă pedepsești pentru nerespectarea regulilor. N-ar fi pentru prima dată când mi s-ar întâmpla. Nu sunt vânzător... nici chiar pentru polițiștii omenoși.

– Să sperăm că lucrurile nu vor lua o asemenea turnură, Marlowe. Să sperăm.

– Sper alături de dumneata, domnule căpitan. Și mulțumesc pentru felul în care m-ai tratat.

M-am întors pe coridor, l-am salutat din cap pe ofițerul de serviciu din camera de gardă și am urcat iarăși în mașină. Mă simțeam cu douăzeci de ani mai bătrân.

Știam – și eram al naibii de sigur că o știa și căpitanul Alessandro – că Mitchell nu era în viață, că nu el își șofase mașina la canionul Los Penasquitos, ci că altcineva o dusese acolo, cu Mitchell zăcând mort pe podeaua din spate.

Nu exista alt mod posibil în care să privești situația. Există lucruri care sunt realități, din punct de vedere statistic, consemnate pe hârtie, pe bandă de magnetofon, care sunt dovezi. Și există

lucruri care sunt realități, fiindcă trebuie să fie realități, fiindcă altfel nimic nu este logic.

22

Este aidoma unui țipăt brusc în noapte, însă nu se aude niciun sunet. Aproape întotdeauna noaptea, fiindcă orele de întuneric sunt cele de pericol. Însă mi s-a întâmplat și în toiul zilei – momentul acela straniu de limpezire, când, deodată, știu ceva ce n-aș fi avut niciun motiv să-l știu. Decât numai din anii mulți și din încordările multe și, în cazul de față, din certitudinea instantanee că „momentul adevărului", așa cum îl numesc toreadorii, se află aici.

Nu exista alt motiv, nu exista absolut niciun motiv rațional. Am parcat totuși vizavi de intrarea la Rancho Descansado, am stins farurile și am oprit motorul, apoi am rulat cincizeci de metri în jos pe pantă și am tras tare frâna de mână.

Am mers pe jos până la recepție. Deasupra soneriei pentru urgențe strălucea obișnuita luminiță, însă recepția era închisă. Era abia zece și jumătate. Am luat-o prin spatele bungalow-urilor și m-am strecurat printre arbori. Am ajuns la două automobile. Unul era închiriat de la Hertz, o mașină la fel de anonimă ca o monedă într-un aparat de parcare, dar, aplecându-mă, am putut citi plăcuțele de înmatriculare. Automobilul de alături era rabla mică și neagră a lui Goble. Mi se părea că trecuse foarte puțin timp de când o văzusem pe lângă Casa del Poniente. Acum era aici.

Am continuat printre copaci, până am ajuns lângă camera mea. Era întunecată și nu se auzea niciun zgomot. Am urcat treptele, foarte încet, și am lipit urechea de ușă. O vreme n-am distins nimic.

După aceea am auzit un suspin înăbușit – de bărbat, nu de femeie. A fost urmat de un râset subțire, înfundat. După aceea de o lovitură care a părut dură. Apoi tăcere.

Am coborât treptele și am revenit la mașina mea, mergând tot printre copaci. Am deschis portbagajul și am scos un levier. M-am întors la cameră la fel de precaut ca înainte... ba chiar mai precaut. Am ascultat din nou. Tăcere. Nimic. Tăcerea nopții. Mi-am scos lanterna de buzunar și am aprins-o scurt, ațintind-o asupra ferestrei, după care m-am îndepărtat de ușă. Vreme de câteva minute nu s-a întâmplat nimic. După aceea ușa s-a întredeschis foarte puțin.

Am lovit-o puternic cu umărul și am deschis-o larg, în forță. Bărbatul a dat înapoi împleticindu-se și după aceea a râs. I-am întrezărit scânteierea armei în lumina slabă. I-am zdrobit încheietura mâinii cu levierul. A urlat. I-am zdrobit și cealaltă încheietură. Am auzit pistolul căzând pe podea.

Am întins mâna îndărăt și am aprins lumina. Am trântit ușa cu piciorul, închizând-o.

Era un roșcovan alb la față, cu ochi inexpresivi. Chipul îi era contorsionat de durere, însă ochii continuau să-i fie ca morți. Deși rănit, rămânea un tip dur.

– N-o să trăiești mult, băiete, a rostit.

– Tu n-o să trăiești deloc. Dispari din fața mea.

A izbutit să râdă.

– Ți-au mai rămas picioarele, i-am spus. Îndoaie-le din genunchi și întinde-te – cu fața în jos... dacă vrei să mai ai față.

A încercat să mă scuipe, dar s-a înecat. S-a lăsat în genunchi, întinzând brațele în lateral. Acum gemea. Brusc s-a năruit. Sunt al naibii de duri când țin pachetul cu cărți măsluite. Și nu cunosc niciodată alt fel de pachet.

Goble zăcea în pat. Fața îi era acoperită de vânătăi și tăieturi. Avea nasul spart. Era inconștient și respira de parcă ar fi fost pe jumătate strangulat.

Roșcovanul continua să fie leșinat, iar pistolul se afla pe podea lângă el. I-am scos cureaua de la pantaloni și i-am legat gleznele. După aceea l-am întors cu fața în sus și i-am scotocit buzunarele. Avea un portofel cu șase sute șaptezeci de dolari, un permis de conducere pe numele Richard Harvest și adresa unui hotel micuț din San Diego. Mai avea un portmoneu cu cecuri numerotate emise de vreo douăzeci de bănci, câteva carduri de credit, dar nicio autorizație pentru armă.

L-am lăsat întins acolo și m-am dus la recepție. Am apăsat butonul soneriei pentru urgențe și l-am ținut apăsat. După o vreme o siluetă a apărut prin noapte. Era Jack, în pijama și halat de baie. Încă nu lăsasem levierul din mână.

A părut surprins.

– S-a întâmplat ceva, domnule Marlowe?

– Ah, nu, nimic. Doar un mardeiaș, care mă aștepta în cameră, ca să m-omoare. Doar alt bărbat bătut în ultimul hal pe patul meu. Nu s-a-ntâmplat absolut nimic. Chestii destul de normale pe aici, poate.

– O să anunț poliția.

– Asta ar fi al naibii de drăguț din partea ta, Jack. După cum poți vedea, sunt încă în viață. Știi ce-ar trebui să faci cu locul ăsta? Să-l transformi într-un spital pentru animale de companie.

A descuiat ușa și a intrat în recepție. După ce l-am auzit vorbind cu poliția, m-am întors în camera mea. Roșcovanul avea sânge în el, nu glumă. Izbutise să se ridice în capul oaselor și să se rezeme de perete. Ochii continuau să-i fie inexpresivi, iar gura îi era strâmbată într-un rânjet. M-am apropiat de pat. Goble deschisese ochii.

– N-am reușit, a șoptit el. N-am fost pe-atât de bun pe cât mă crezusem. Asta-i altă ligă.

– Poliția e pe drum. Cum s-a-ntâmplat?

– Am intrat singur în cursă. N-am de ce să mă plâng. Individu-i un ucigaș. Am avut noroc. Încă mai respir. M-a silit să șofez pân-aici. M-a amețit, m-a legat, apoi a lipsit o vreme.

– Cineva trebuie să-l fi luat cu mașina, Goble. Lângă automobilul tău mai este unul, de închiriat. Dacă el l-a avut la Casa del Poniente, cum s-a întors acolo ca să-l recupereze?

Goble și-a întors încet capul și m-a privit.

– Crezusem că eram un șmecher isteț. Am aflat altceva. Nu vreau decât să mă-ntorc la Kansas City. Ăia mici nu pot să-i înfrângă pe-ăia mari – niciodată. Bănuiesc că mi-ai salvat viața.

Atunci au sosit polițiștii.

Mai întâi doi dintr-un echipaj de patrulare, bărbați serioși, amabili, siguri pe ei, în uniformele mereu imaculate și cu fețele mereu lipsite de expresivitate. Apoi un sergent voinic și dur, care a anunțat că se numea Holzminder și că era sergentul de serviciu pentru patrulări. S-a uitat la roșcovan și s-a apropiat de pat.

– Sunați la spital, a rostit scurt peste umăr.

Un polițist a ieșit la mașina lor. Sergentul s-a aplecat peste Goble.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Individul cu părul roșu m-a bătut. Mi-a luat banii. M-a amenințat cu o armă la Casa del Poniente. M-a silit să-l aduc aici cu mașina. După aceea m-a bătut.

– De ce?

Goble a scos un suspin și capul i-a coborât moale pe pernă. Fie că leșinase din nou, fie că se prefăcea. Sergentul s-a îndreptat și s-a întors la mine.

– Care-i povestea dumitale?

– N-am nicio poveste, domnule sergent. Bărbatul de pe pat a cinat cu mine în seara asta. Ne întâlnisem deja de vreo două ori. Spunea că este detectiv particular în Kansas City. Nu mi-a zis cu ce se ocupă pe aici.

– Și ăsta?

A schițat un gest indiferent spre roșcat, care continua să rânjească într-un fel care părea nenatural, epileptic.

– Nu l-am mai văzut niciodată. Nu știu nimic despre el, decât că mă aștepta cu un pistol.

– Ăsta-i levierul dumitale?

– Da, domnule sergent.

Polițistul care ieșise a revenit în cameră și a încuviințat din cap către sergent.

– Sunt pe drum.

– Carevasăzică aveai în mână un levier, a rostit rece sergentul. Carevasăzică, de ce?

– Să zicem c-am avut o suspiciune că cineva mă aștepta aici.

– Haide să-ncerci să zici că n-ai avut o suspiciune, ci c-o știai deja. Și că știai mult mai multe.

– Haide să-ncerci să nu mă faci mincinos, până nu știi despre ce vorbești. Și haide să-ncerci să nu te mai dai atât de dur, numai pentru că ești sergent. Și haide să mai încerci ceva. Poate că individul ăsta o fi un mardeiaș, însă are ambele încheieturi rupte, și știi ce-nseamnă asta, domnule sergent? Că n-o să mai poată folosi niciodată o armă.

– Carevasăzică te arestăm pentru vătămare corporală.

– Cum zici dumneata, domnule sergent.

Apoi a sosit ambulanța. L-au luat întâi pe Goble, după care au pus atele temporare pe încheieturile roșcovanului. I-au desfăcut legătura din jurul gleznelor. El m-a privit și a râs.

– Data viitoare, amice, o să mă gândesc la ceva original – dar te-ai descurcat bine. Realmente bine.

A ieșit. Ușile ambulanței s-au închis cu un zăngănit, iar torsul motorului nu s-a mai auzit. Sergentul se așezase acum, cu chipiul scos. Își ștergea fruntea.

– Haide să mai încercăm o dată, a spus cu glas egal. De la-nceput. Ca și cum nu ne-am urî unul pe celălalt și am încerca pur și simplu să înțelegem. Am putea?

– Da, domnule sergent. Am putea. Mulțumesc că-mi oferi șansa asta.

23

În cele din urmă am aterizat înapoi la secția de poliție. Căpitanul Alessandro plecase. A trebuit să semnez o declarație pentru sergentul Holzminder.

– Un levier, da? a rostit el, gânditor. Domnule, ți-ai asumat un risc enorm. Te-ar fi putut împușca de patru ori până ridicai brațul să-l lovești.

– Nu cred, domnule sergent. Îl izbisem destul de zdravăn cu ușa. Și n-am ridicat brațul deasupra umărului. În același timp poate că nu primise instrucțiuni să mă împuște. Bănuiesc că lucra pentru altcineva.

După alte câteva întrebări m-au lăsat să plec. Era prea târziu pentru a face altceva decât să mă duc la culcare, era prea târziu pentru a vorbi cu cineva. Am mers totuși la oficiul companiei telefonice, m-am închis în una dintre cele două cabine elegante de afară și am sunat la Casa del Poniente.

– Cu domnișoara Mayfield, te rog. Domnișoara Betty Mayfield, camera 1224.

– Nu pot deranja pe nimeni la ora aceasta.

– De ce? Ai încheietura ruptă? În noaptea asta eram un băiat cu-adevărat dur. Crezi c-aș telefona, dacă n-ar fi o urgență?

Mi-a făcut legătura și ea a răspuns cu glas somnoros.

– Sunt Marlowe. Necazuri. Vin acolo sau vii tu la mine?

– Ce? Ce fel de necazuri?

– Măcar de data asta, crede-mă când îți spun ceva. Te-aștept în parcare?

– Să mă-mbrac. Lasă-mă un pic.

M-am dus la mașină și am pornit spre Casa del Poniente. Fumam a treia țigară și mă gândeam cu jind la un păhărel, când ea a apărut iute și fără zgomot lângă mașină și a urcat.

– Nu știu despre ce-i vorba..., a început, dar am întrerupt-o.

– Ești singura care știe. Iar în noaptea asta o să-mi spui. Și nu te mai obosi să te arăți indignată. N-o să mai țină.

Am pornit mașina și am șofat rapid pe străzi tăcute, apoi am coborât dealul, am intrat în Rancho Descansado și am oprit sub copaci. Ea a coborât fără un cuvânt, iar eu am descuiat ușa camerei mele și am aprins lumina.

– Bei ceva?

– Da.

– Ești pe droguri?

– Nu în noaptea asta... dacă te referi la pastile pentru dormit. Am fost la restaurant cu Clark și am băut destul de multă șampanie. Șampania mă adoarme întotdeauna.

Am umplut două pahare și i-am dat unul. M-am așezat și am dat capul pe spate.

– Scuză-mă, i-am zis. Sunt puțin obosit. O dată la două-trei zile, trebuie să stau jos. Este o slăbiciune pe care am încercat să mi-o înving, însă nu mai sunt tânăr. Mitchell este mort.

Răsuflarea i s-a oprit în gât și mâna i-a tremurat. Este posibil să fi pălit. Nu mi-am dat seama.

– Mort? a șoptit. Mort?

– Haide, încetează. Așa cum a spus Lincoln, îi poți prosti pe toți detectivii uneori și pe unii detectivi tot timpul, dar nu poți...

– Taci! Taci imediat! Cine dracu' te crezi?

– Pur și simplu un individ care s-a străduit din greu să facă ceva bun pentru tine. Un individ cu destulă experiență și destulă înțelegere ca să știe că erai într-un fel de bucluc. Și care-a vrut să te ajute să ieși din belea, fără niciun ajutor din partea ta.

– Mitchell este mort, a repetat ea cu glas stins și sufocat. N-am vrut să fiu rea. Unde?

– Mașina i-a fost abandonată într-un loc pe care n-ai cum să-l cunoști. La vreo treizeci de kilometri spre interior, pe un drum aproape nefolosit. Canionul Los Penasquitos. Numai pământ arid. Mașina îi era goală, nu exista niciun geamantan. Un automobil tras pe dreapta unui drum pe care abia dacă-l mai folosește cineva.

Și-a coborât ochii la pahar și a luat o înghițitură mare.

– Tu ai zis că-i mort. Deși pare că au trecut săptămâni de atunci, de fapt nu s-a scurs nici o zi de când ai venit aici și mi-ai oferit jumătatea de sus din Rio ca să scap de cadavrul lui.

– Totuși nu era... vreau să zic, probabil că doar am visat...

– Domnișoară, ai venit aici la ora trei noaptea în stare de semișoc. Ai descris cu exactitate unde era el și cum zăcea pe șezlongul de pe balconașul tău. Așa că m-am întors cu tine și am urcat pe scara de incendiu, folosind prudența infinită pentru care sunt faimoși cei cu

profesiunea mea. Nu exista niciun Mitchell, după care tu ai adormit în pătuțul tău, strânsă în brațe de pastiluța ta pentru somn.

– Termină cu stilul ăsta de-a juca teatru! s-a răstit ea. Știu cât de mult îți place. De ce nu m-ai strâns tu în brațe? Poate că n-aș mai fi avut nevoie de o pastilă pentru somn.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, haide să luăm lucrurile pe rând. Iar primul lucru este că ai spus adevărul când ai venit aici. Mitchell era mort pe balconul tău. Dar cineva i-a îndepărtat corpul în timp ce tu erai aici și mă fraiereai. Și tot cineva l-a coborât la mașina lui, apoi i-a strâns valizele și le-a coborât și pe ele. Toate astea au luat ceva timp. Și n-au însemnat numai timp. Au însemnat un motiv important. Și cine ar fi făcut asta... doar pentru a te scuti de neplăcerea, nu chiar așa groaznică, de-a anunța prezența unui mort pe balconul tău?

– Mai taci odată! A golit paharul și l-a pus deoparte. Sunt obosită. Te deranjează dacă mă-ntind pe patul tău?

– Nu, dacă-ți scoți hainele.

– Bine – o să-mi scot hainele. Asta voiai, nu-i așa?

– S-ar putea să nu-ți placă patul ăla. Goble a fost bătut în el în seara asta... de un ucigaș plătit, pe nume Richard Harvest. A fost maltratat destul de rău. Îl mai ții minte pe Goble, nu? Grasul din mașinuța neagră care ne-a urmărit ieri-seară pe deal.

– Nu știu pe nimeni cu numele Goble. Și nu știu pe nimeni cu numele Richard Harvest. De unde știi tu toate astea? De ce au fost ei aici – în camera ta?

– Ucigașul plătit mă aștepta pe mine. După ce am auzit ce s-a întâmplat cu mașina lui Mitchell, am avut o presimțire. Până și generalii și alți oameni importanți au presimțiri. De ce n-aș avea și eu? Toată șmecheria este să știi când să acționezi pe baza lor.

Am avut noroc în noaptea asta... sau în noaptea trecută. Am acționat pe baza unei presimțiri. El avea un pistol, însă eu aveam un levier.

– Ce bărbat puternic și de neînfrânt ești, a rostit ea amar. Nu mă deranjează patul. Să-mi scot hainele acum?

M-am apropiat, am ridicat-o în picioare și am scuturat-o.

– Termină cu tâmpeniile, Betty! Cât timp o să-mi fii clientă, n-o să-ți doresc corpul, oricât de alb și frumos ar fi. Doresc să știu de ce te temi. Cum dracu' să pot face ceva în privința respectivă, dacă nu știu nimic? Numai tu îmi poți spune.

A început să-mi plângă în brațe.

Femeile au foarte puține mijloace de apărare, dar în mod cert fac minuni cu cele pe care le au.

Am ținut-o strâns lipită de mine.

– Plânge și suspină, Betty, haide, plânge și suspină. Nu te opri, am răbdare. Dacă n-aș fi fost așa... la dracu', dacă n-aș fi fost așa...

Doar atât am reușit să spun. Se lipea strâns de mine, tremurând. Și-a ridicat fața și mi-a tras capul în jos, până am sărutat-o.

– Există și altă femeie? a întrebat încetișor, între dinții mei.

– Au existat.

– Dar vreuna, foarte specială?

– A existat, odată, pentru scurtă vreme. Asta a fost însă cu mult-mult timp în urmă.

– Ia-mă. Sunt a ta... sunt cu totul a ta. Ia-mă.

24

M-a trezit un ciocănit la ușă. Am deschis ochii, amețit. Ea mă strângea atât de tare, încât abia mă puteam mișca. I-am

desfăcut brațele cu blândețe, până m-am eliberat. Continua să doarmă buștean.

Am coborât din pat, am îmbrăcat un halat de baie și m-am dus la ușă; n-am deschis-o.

– Care-i problema? Dormeam.

– Căpitanul Alessandro vrea să te prezinți la secție. Deschide ușa.

– Îmi pare rău, nu se poate. Trebuie să mă rad, să fac duș și altele.

– Deschide ușa. Sunt sergentul Green.

– Îmi pare rău, domnule sergent. Pur și simplu nu pot. Voi veni însă imediat ce pot.

– Ai o femeie acolo?

– Domnule sergent, asemenea întrebări sunt deplasate. O să vin la secție.

I-am auzit pașii coborând de pe verandă. Am auzit pe cineva râzând. Am auzit o voce spunând:

– N-are-astâmpăr tipul ăsta. Mă-ntreb cu ce se-ocupă în ziua lui liberă.

Am auzit mașina de poliție îndepărtându-se. Am intrat în baie, am făcut duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat. Betty continua să fie lipită de pernă. Am mâzgălit un bilețel și l-am pus pe perna mea: „M-au chemat la poliție. Trebuie să mă duc. Știi unde mi-e mașina. Astea-s cheile."

Am ieșit încetișor, am încuiat ușa și am căutat automobilul închiriat de la Hertz. Știam că cheia de contact va fi înăuntru. Cei ca Richard Harvest nu-și bat capul în privința cheilor. Au seturi întregi pentru toate modelele de automobile.

Căpitanul Alessandro arăta exact ca ieri. Avea să arate întotdeauna așa. În biroul lui mai era un bărbat, mai vârstnic, cu chip împietrit și ochi răi.

Căpitanul Alessandro a făcut un semn din cap, arătându-mi scaunul obișnuit. Un polițist în uniformă a intrat și mi-a așezat în față o ceașcă de cafea. Când a ieșit mi-a aruncat un rânjet complice.

– Marlowe, dânsul este domnul Henry Cumberland din Westfield, Carolina. Carolina de Nord. Nu știu cum a ajuns aici, dar iată-l. Dânsul spune că Betty Mayfield i-a omorât fiul.

Nu am spus nimic. Nu aveam ce să spun. Am sorbit din cafea, care era prea fierbinte, însă altfel bună.

– Vreți să ne oferiți niște detalii, domnule Cumberland?

– El cine-i?

Avea glasul la fel de ascuțit precum chipul.

– Philip Marlowe, detectiv particular. A venit aici din Los Angeles, pentru că Betty Mayfield este clienta lui. Se pare că aveți idei mai radicale decât el în privința domnișoarei Mayfield.

– Nu am nicio idee în privința ei, domnule căpitan, am spus. Îmi place doar s-o mai iau în brațe din când în când. Mă liniștește.

– Îți place să fii liniștit de o ucigașă? a lătrat Cumberland la mine.

– Domnule Cumberland, nu am știut că este o ucigașă. Este o noutate pentru mine. Puteți povesti despre ce-i vorba?

– Femeia care-și spune Betty Mayfield – acela a fost numele ei de fată – a fost soția fiului meu, Lee Cumberland. Eu n-am fost niciodată de acord cu căsătoria lor. A fost una dintre idioțeniile acelea din timpul războiului. Fiul meu și-a rupt gâtul în război și a trebuit să poarte un corset special pentru a-și proteja coloana vertebrală. Într-o seară ea i l-a scos și l-a tot tachinat, până s-a repezit la ea. Din păcate începuse să bea destul de mult după ce revenise acasă și se certau frecvent. S-a împiedicat și a căzut peste pat. Când am intrat în odaie, am găsit-o încercând să-i pună corsetul înapoi. El era deja mort.

L-am privit pe căpitanul Alessandro.

– Discuția aceasta se înregistrează, domnule căpitan?

A încuviințat.

– Fiecare cuvințel.

– Perfect. Înțeleg că asta nu-i totul, domnule Cumberland.

– Evident. Am multă influență în Westfield. Dețin banca, ziarul principal și o parte mare din industrie. Cei din Westfield îmi sunt prieteni. Nora mea a fost arestată și judecată pentru omor, iar juriul a declarat-o vinovată.

– Toți jurații erau din Westfield, domnule Cumberland?

– Exact. De ce n-ar fi fost?

– N-am spus că n-ar fi trebuit să fi fost, domnule. Mi se pare însă o așezare condusă de un singur om.

– Să nu fii obraznic cu mine, tinere.

– Îmi cer scuze, domnule. Vreți să continuați?

– În statul nostru, și cred că și în alte jurisdicții, există o lege aparte. În mod obișnuit, avocatul apărării depune automat solicitarea ca verdictul să fie „nevinovat", care este respinsă la fel de automat. În statul meu, judecătorul își poate amâna decizia până după pronunțarea verdictului. Judecătorul era senil. A apelat la amânarea deciziei. După ce juriul a anunțat că verdictul fusese „vinovat", el a declarat într-un discurs lung că jurații nu ținuseră seama de posibilitatea ca fiul meu, într-un acces de furie cauzat de alcool, să-și fi scos singur corsetul pentru a-și speria soția. A mai spus că totul era posibil acolo unde exista atâta amărăciune și că juriul nu ținuse seama de posibilitatea ca nora mea să fi făcut exact ceea ce declarase că ar fi făcut – și anume că încerca să-i pună corsetul la loc. A anulat verdictul și a scos-o de sub acuzare. I-am spus ei atunci că-mi ucisese fiul și că voi avea grijă să nu-și găsească tihnă pe pământul ăsta. De aceea mă aflu aici.

M-am uitat la căpitan. El nu se uita la nimic. Am rostit:

– Domnule Cumberland, indiferent care v-ar fi convingerile personale, doamna Lee Cumberland, pe care eu o cunosc sub numele de Betty Mayfield, a fost judecată și achitată. Ați numit-o „ucigașă". Aceasta este o calomnie. Acceptăm să nu vă acționăm în judecată în schimbul sumei de un milion de dolari.

A hohotit aproape grotesc.

– Măi, nimicule dintr-un orășel uitat de lume! aproape c-a răcnit. Acolo de unde vin eu, ai fi aruncat în închisoare pentru vagabondaj.

– Ajungem în felul acesta la un milion și un sfert, am spus. N-am aceeași valoare ca nora dumneavoastră.

Cumberland s-a răsucit către căpitanul Alessandro.

– Ce se-ntâmplă aici? a lătrat el. Toți sunteți o șleahtă de escroci?

– Domnule Cumberland, vă adresați unui ofițer de poliție.

– Nici că-mi pasă ce ești, a rostit Cumberland furios. Există destui polițiști necinstiți.

– O idee foarte bună ar fi să vă asigurați... înainte de a-i numi „necinstiți", a spus Alessandro, aproape amuzat.

După aceea a aprins o țigară, a suflat fumul și a surâs dinapoia lui.

– Ușurel, domnule Cumberland. Sunteți cardiac. Prognozele nu-s favorabile. Surescitările vă pot fi fatale. Am studiat cândva medicina. Cumva însă am devenit polițist. Cred că din cauza războiului.

Cumberland s-a ridicat. Avea bărbia acoperită de stropi de salivă. Din gâtlej i s-a ridicat un sunet sugrumat.

– Să știi că n-o să se-ncheie aici! a mârâit el.

Alessandro a aprobat.

– Unul dintre aspectele interesante ale muncii de polițist este că niciodată nimic nu se încheie. Întotdeauna rămân prea multe fire

dezlegate. Ce ați dori să fac? Să arestez pe cineva care a fost judecat și achitat, doar pentru că sunteți mare barosan în Westfield?

– I-am spus că nu-și va găsi niciodată liniștea, a izbucnit Cumberland furios. C-o s-o urmăresc până la capătul pământului. O să m-asigur că toți o să afle exact ce anume este ea!

– Și ce este ea, domnule Cumberland?

– O ucigașă care mi-a omorât fiul și care a fost eliberată de un judecător idiot – asta este!

Căpitanul Alessandro s-a ridicat în picioare, cu toți cei un metru nouăzeci ai săi.

– Șterge-o, amice, a rostit el rece. Mă enervezi. Am avut ocazia să-ntâlnesc fel de fel de gunoaie. Majoritatea puști săraci, proști și de la țară. Asta-i prima dată când dau peste un om mare și important, care-i la fel de rău și de idiot ca un delincvent de cincisprezece ani. Poate că deții Westfield ăla, sau crezi că-l deții. În orașul meu însă nu deții nici măcar un chiștoc de țigară. Pleacă înainte să te arestez pentru stânjenirea unui polițist din îndeplinirea îndatoririlor sale.

Cumberland aproape că s-a împleticit până la ușă și a bâjbâit după clanță, deși ușa era larg deschisă. Alessandro a privit după el. S-a așezat la loc încetișor.

– Ai fost destul de dur, domnule căpitan.

– Ce să spun, mi se rupe inima. Dacă măcar ceva din ce i-am spus l-ar împinge să se examineze mai atent... eh, la dracu'!

– Nu-i genul lui. Sunt liber să plec?

– Da. Goble nu vrea să depună plângere. Chiar azi se întoarce în Kansas City. O să găsim ceva cu care să-l prindem pe Richard Harvest, dar ce câștigăm? Îl închidem pentru o vreme, însă o sută ca el sunt imediat disponibili pentru același gen de treburi.

– Ce să fac cu Betty Mayfield?

– Am impresia vagă că ai făcut deja ceva, a spus el inexpresiv.

– Nu până nu știu ce s-a întâmplat cu Mitchell.

Eram la fel de inexpresiv ca el.

– Tot ce știu este c-a dispărut. Asta nu înseamnă că poliția trebuie să se ocupe de el.

M-am ridicat. Ne-am aruncat unul altuia priviri pline de înțelesuri. Am ieșit.

25

Ea continua să doarmă. Intrarea mea n-a trezit-o. Dormea ca o fetiță, fără niciun sunet, cu chipul destins. Am privit-o o clipă, apoi mi-am aprins o țigară și m-am dus în bucătărie. După ce am pus cafea în filtrul frumos din aluminiu, subțire ca foița de hârtie, pus la dispoziție de administrație, m-am întors și m-am așezat pe pat. Biletul pe care îl lăsasem era tot pe pernă, alături de cheile mașinii mele.

Am scuturat-o ușor și ochii i s-au deschis și au clipit.

– Cât e ceasul? a întrebat, întinzându-și cât putea de mult brațele goale. Doamne, am dormit bușteanl

– E timpul să te-mbraci. Am pus cafea la făcut. Am fost până la secția de poliție – m-au chemat. Socrul tău e-n oraș, domnul Cumberland.

S-a ridicat brusc în capul oaselor și s-a holbat la mine fără să respire.

– A primit un șut, și încă unul serios, de la căpitanul Alessandro. Nu-ți poate face niciun rău. Asta era toată temerea ta?

– A spus... a spus ce s-a-ntâmplat atunci în Westfield?

– De asta a și venit aici. E-ndeajuns de nebun ca să se strângă singur de gât. Cum stă treaba? N-ai făcut-o, nu? N-ai făcut ce zice el.

– Nu.

Ochii ei mă fulgerau.

– N-ar mai fi contat dacă ai făcut-o... acum. N-aș fi fost însă prea încântat în privința ultimei nopți. Cum a aflat Mitchell?

– Pur și simplu s-a întâmplat să fie acolo, sau undeva în apropiere. Dumnezeule, ziarele au fost pline cu asta, săptămâni la rând! Nu i-a venit greu să mă recunoască. În ziarele de-aici nu s-a scris nimic?

– Ar fi trebuit să fi prezentat cazul, fie numai și pentru aspectul legal neobișnuit. Dacă au făcut-o, mi-a scăpat. Cafeaua trebuie să fie gata de-acum. Cum o bei?

– Simplă. Fără zahăr, te rog.

– Perfect. Nici nu aveam frișcă sau zahăr. De ce ți-ai spus Eleanor King? Nu, nu-mi răspunde la asta. Sunt un tâmpit. Bătrânul Cumberland îți cunoștea numele de fată.

M-am dus la bucătărie, am oprit filtrul și am umplut două cești. I-am dus-o pe a ei. Cu ceașca mea, m-am așezat pe un scaun. Ochii ni s-au întâlnit și am redevenit străini.

A lăsat ceașca din mână.

– A fost bine. Vrei, te rog, să te uiți în altă parte, până mă aranjez?

– Sigur că da.

Am luat o carte de pe masă și am început s-o citesc ostentativ. Era despre un detectiv particular, a cărui idee despre o scenă „fierbinte“ era o femeie moartă, goală, care fusese spânzurată de bara perdelei de duș și purta urme de tortură. Betty intrase deja în baie. Am aruncat cartea în coșul de gunoi, neavând în clipa aceea o pubelă la îndemână. Apoi am început să gândesc că poți face dragoste

cu două genuri de femei. Unele se dăruiesc atât de total și cu atâta abandon, încât nici măcar nu se gândesc la corpul lor. Altele sunt sfioase și vor mereu să se acopere nițel. Mi-am amintit despre o fată dintr-o povestire de Anatole France care insista să-și scoată ciorapii. Dacă-i ținea pe ea, se simțea ca o prostituată. Avea dreptate.

Când a ieșit din baie, Betty arăta ca un trandafir abia îmbobocit, cu fardul perfect, ochii strălucitori și fiecare fir de păr exact la locul lui.

– Mă duci înapoi la hotel? Vreau să vorbesc cu Clark.

– Ești îndrăgostită de el?

– Am crezut că eram îndrăgostită de tine.

– A fost un strigăt în noapte, am spus. Haide să-ncercăm să nu-l transformăm în ceva mai mult decât a fost. Dacă vrei, mai este cafea în bucătărie.

– Nu, mulțumesc. Doar după micul dejun. Tu n-ai fost niciodată îndrăgostit? Vreau să zic într-atât de îndrăgostit, încât să-ți dorești să fii alături de o femeie zi după zi, lună după lună, an după an?

– Haide să mergem.

– Cum poate un bărbat atât de dur să fie atât de blând? a întrebat ea gânditor.

– Dacă n-aș fi fost dur, n-aș mai fi în viață. Dacă n-aș fi putut fi blând niciodată, n-aș fi meritat să fiu în viață.

I-am ținut haina să se îmbrace, apoi am mers la automobilul meu. Pe drumul spre hotel, n-a mai scos nicio vorbă. Când am ajuns acolo și am oprit în locul familiar de parcare, am scos din buzunar cele cinci cecuri de călătorie împăturite și i le-am întins.

– Să sperăm că-i ultima oară când mai schimbăm astea între noi, am zis. Se cam uzează.

Le-a privit, însă nu le-a luat.

– Crezusem că erau onorariul tău, a spus destul de tăios.

– Nu mai comenta, Betty. Știi foarte bine că n-aș putea lua bani de la tine.

– După azi-noapte?

– După nimic. Pur și simplu nu i-aș putea lua. Asta-i tot. N-am făcut nimic pentru tine. Ce ai de gând? Unde o să te duci? Acum ești în siguranță.

– Habar n-am. O să mă gândesc eu la ceva.

– Îl iubești pe Brandon?

– S-ar putea.

– Este un fost mafiot. A angajat un asasin să-l sperie pe Goble. Asasinul era pregătit să mă omoare. Ai putea cu adevărat să iubești un astfel de bărbat?

– O femeie iubește un bărbat. Nu ceea ce este el. Și poate că el n-a vrut asta.

– La revedere, Betty. Am făcut tot ce-am putut, dar n-a fost îndeajuns.

A întins încet mâna și a luat cecurile.

– Cred că ești nebun. Cred că ești bărbatul cel mai nebun pe care l-am cunoscut vreodată.

A coborât din mașină și s-a îndepărtat repede, așa cum făcea întotdeauna.

26

I-am lăsat timp să traverseze recepția și să urce în camera ei, după care am intrat eu însumi în recepție și am folosit un telefon pentru interior ca să cer legătura cu domnul Clark Brandon.

Javonen a trecut pe lângă mine și mi-a aruncat o căutătură tăioasă, totuși n-a spus nimic.

A răspuns o voce de bărbat. Era într-adevăr a lui.

– Domnule Brandon, nu mă cunoști, deși ieri-dimineață am mers împreună în lift. Mă numesc Philip Marlowe. Sunt detectiv particular din Los Angeles și prieten al domnișoarei Mayfield. Aș dori să discut cu dumneata, dacă îmi poți acorda puțin timp.

– Mi se pare că am auzit ceva despre dumneata, Marlowe. Mă pregăteam să plec însă. Ce-ai zice dacă am bea un pahar pe la ora șase diseară?

– Aș dori să mă-ntorc în Los Angeles, domnule Brandon. Nu te reține mult.

– Bine, a încuviințat el fără chef. Urcă.

A deschis ușa, un bărbat voinic, înalt, musculos, în condiție fizică de vârf, nici dur, nici moale. Nu mi-a întins mâna. S-a tras într-o parte, făcându-mi loc și am intrat.

– Locuiești singur, domnule Brandon?

– Da. De ce?

– N-aș dori ca altcineva să audă ce am de spus.

– Atunci spune, ca să terminăm.

S-a așezat pe un scaun și și-a pus picioarele pe o pernă rotundă de podea. Cu o brichetă placată cu aur și-a aprins o țigară cu vârf aurit. Mare șmecherie.

– Am venit prima dată aici în urma instrucțiunilor primite de la un avocat din Los Angeles de a o urmări pe domnișoara Mayfield și de a afla unde se cazează. Nu mi s-a spus motivul, iar avocatul a declarat că nici el nu știa mai multe, ci că acționa în numele unei firme de avocatură reputate din Washington. Din Washington, D.C.

– Așadar ai urmărit-o. Și?

– Domnișoara Mayfield a luat legătura cu Larry Mitchell, sau invers, iar el o avea cu ceva la mână.

– A avut cu ceva la mână multe femei, din timp în timp, a spus Brandon rece. Era specializat în asta.

– Nu mai este, nu-i așa?

M-a privit cu ochi reci, inexpresivi.

– Ce vrea să însemne asta?

– El nu mai face nimic de-acum. Nu mai există de-acum.

– Am auzit c-a părăsit hotelul și a plecat cu mașina lui. Ce legătură au astea cu mine?

– Nu m-ai întrebat de unde știu că nu mai există de-acum.

– Fii atent, Marlowe. A scuturat scrumul țigării cu un gest plin de dispreț. S-ar putea să nu-mi pese chiar deloc. Treci la ce mă privește pe mine, sau pleacă.

– Am fost de asemenea implicat aici, dacă implicat este cuvântul potrivit, cu un bărbat pe nume Goble, care a spus că era detectiv particular din Kansas City și care avea o carte de vizită care putea sau nu să dovedească asta. Goble m-a sâcâit mult de tot. M-a urmărit întruna. Vorbea mereu despre Mitchell. Nu mi-am putut da seama ce anume intenționa. După care, într-o zi, dumneata ai primit la recepție o scrisoare anonimă. Te-am privit citind-o o dată și încă o dată. L-ai întrebat pe recepționer cine o lăsase. Recepționerul n-a știut. Ai recuperat până și plicul gol pe care-l aruncaseși în coșul de gunoi. Iar când ai urcat cu liftul, nu păreai fericit.

Brandon începuse să pară mai puțin destins. Glasul lui a căpătat o notă mai tăioasă.

– Poți deveni prea indiscret, domnule detectiv particular. Te-ai gândit vreodată la asta?

– Asta-i o întrebare prostească. Cum altfel mi-aș putea câștiga existența?

– Ar fi mai bine să pleci de-aici cât timp poți umbla pe picioarele dumitale.

Am râs și asta l-a ars cu adevărat. A sărit în picioare și s-a îndreptat către locul unde stăteam.

– Ascultă, prietene. Sunt un individ destul de important în orașul ăsta. Nu sunt luat în balon de amărâți ca dumneata. Ieși afară!

– Nu vrei să auzi și restul?

– Am zis să ieși afară!

M-am ridicat.

– Îmi pare rău. Eram pregătit să rezolv totul cu dumneata între patru ochi. Și să nu crezi că-ncerc să te șantajez... ca Goble. Eu pur și simplu nu mă ocup cu așa ceva. Dar dacă mă dai afară – fără să m-asculți –, va trebui să mă duc la căpitanul Alessandro. El va asculta.

A rămas locului, clocotind câteva clipe prelungi. După aceea pe chip i-a apărut un soi ciudat de surâs.

– Așadar, el te va asculta. Și ce dacă? L-aș putea transfera de-aici printr-un singur telefon.

– Ah, nu! Nu pe căpitanul Alessandro. El nu-i sperios. A fost dur cu Henry Cumberland azi-dimineață. Iar Henry Cumberland nu-i un individ obișnuit ca alții să fie duri cu el, niciunde și nicicând. Căpitanul Alessandro aproape că l-a frânt pe Cumberland în două cu câteva cuvinte disprețuitoare. Crezi că l-ai putea convinge să bată-n retragere? Nu știu dacă vei trăi atât de mult.

– Iisuse! a făcut el continuând să zâmbească. Cândva obișnuiam să cunosc indivizi ca dumneata. Am trăit de atâta vreme aici, încât probabil c-am uitat că încă se mai fabrică. Bine. O să ascult.

A revenit la scaun, a luat altă țigară cu vârf aurit din casetă și a aprins-o.

– Dorești?

– Nu, mulțumesc. Băiatul ăsta, Richard Harvest... cred c-a fost o greșeală. Nu era îndeajuns de bun pentru sarcina asta.

– Nici pe departe îndeajuns de bun, Marlowe. Nici pe departe. Pur și simplu, un sadic de doi bani. Asta-i când pierzi contactul. Îți pierzi și capacitatea de estimare. L-ar fi putut speria de moarte pe Goble fără să-l atingă măcar cu un deget. Și după aceea să-l ducă la dumneata în cameră – dă-o naibii! Ce amator! Și uită-te la el acum. Nu mai este bun pentru absolut nimic. O să vândă rechizite. Vrei să bei ceva?

– Nu mă am chiar atât de bine cu dumneata, Brandon. Lasă-mă să termin. În toiul nopții – noaptea zilei în care am început s-o urmăresc pe Betty Mayfield și a serii în care dumneata l-ai dat afară pe Mitchell din Salonul de Sticlă – și ai făcut-o foarte elegant, trebuie să adaug –, Betty a venit în camera mea din Rancho Descansado. Una dintre proprietățile dumitale, cred. Mi-a spus că Mitchell era mort pe un șezlong de pe balconul ei. Mi-a oferit chestii serioase, numai ca să fac ceva în privința asta. Am mers acolo și pe balconul ei nu exista niciun mort. În dimineața următoare, paznicul de la garaj mi-a spus că Mitchell plecase cu mașina lui și cu nouă geamantane. Își achitase nota de plată, plus o săptămână în avans ca să-și păstreze camera. În aceeași zi, mașina i-a fost găsită abandonată în canionul Los Penasquitos. Fără geamantane și fără Mitchell.

Brandon m-a fixat pătrunzător cu privirea, dar n-a spus nimic.

– De ce se temea Betty Mayfield să-mi spună de ce anume se temea? Fiindcă fusese declarată vinovată de crimă în Westfield, Carolina de Nord, pentru ca după aceea verdictul să fie anulat de judecător, care are cuvântul final în statul acela și care s-a folosit de prerogativa respectivă. Însă Henry Cumberland, tatăl soțului de a cărui moarte a fost ea acuzată, i-a spus c-o va urmări peste

tot unde va merge și va avea grijă să nu-și găsească tihna. Iar după aceea ea găsește un bărbat mort pe balconul ei. Polițiștii aveau să investigheze și povestea ei avea să iasă la iveală. Este speriată și derutată. Crede că nu poate să aibă noroc de două ori. La urma urmelor, un juriu o condamnase pentru crimă.

– El avea gâtul rupt, a rostit încet Brandon. A căzut peste parapetul din capătul terasei mele. Ea nu i-ar fi putut rupe gâtul. Haide afară. O să-ți arăt.

Am ieșit pe terasa largă și însorită. Brandon s-a dus la parapetul din capăt și eu am privit în jos peste margine și am văzut șezlongul de pe balconul lui Betty Mayfield.

– Parapetul ăsta nu-i foarte înalt, am spus. Nu îndeajuns de înalt ca să fie sigur.

– Sunt de acord, a zis Brandon calm. Să presupunem acum că el ar fi stat așa – a stat cu spatele lipit de parapet, a cărui parte de sus nu-i depășea prea mult jumătatea coapselor, iar Mitchell fusese de asemenea un bărbat înalt – și c-ar fi convins-o pe Betty să se apropie suficient de mult ca s-o poată înhăța, iar ea l-ar fi împins și el ar fi căzut peste zid. Și întâmplător ar fi căzut astfel încât – cu totul accidental – să-și rupă gâtul. Și să nu uităm că exact la fel murise și soțul ei. Ai putea s-o învinuiești dacă ar intra în panică?

– Nu sunt sigur dacă aș învinui pe oricine, Brandon. Nici chiar pe dumneata.

S-a îndepărtat de parapet, a privit oceanul și a tăcut o clipă. Apoi s-a întors.

– Pentru nimic, am continuat, cu excepția faptului că ai izbutit să te descotorosești de corpul lui Mitchell.

– Și cum dracu' aș fi putut face asta?

– Printre altele, ești pescar. Pun prinsoare că chiar aici, în apartamentul ăsta, ai destule gute lungi și rezistente. Ești un bărbat

puternic. Ai fi putut coborî pe balconul lui Betty, ai fi putut trece guta aceea pe sub brațele lui Mitchell și deții forța de a-l fi coborât pe sol înapoia tufelor. Apoi, după ce i-ai fi scos deja cheia din buzunar, te-ai fi putut duce în camera lui, unde să-i strângi toate bagajele și să le duci în garaj, fie cu liftul, fie pe scara de incendiu. Asta ar fi însemnat trei drumuri. Nu mare lucru pentru dumneata. După aceea i-ai fi putut scoate mașina din garaj. Probabil că știai că paznicul de noapte era drogat și că n-avea să sufle o vorbă, dacă el știa că dumneata știai. Asta s-a petrecut la orele mici din noapte. Bineînțeles, paznicul garajului a mințit în legătură cu ora. Apoi ai fi putut aduce mașina cât mai aproape de locul unde se afla corpul lui Mitchell, să-l fi suit în ea și să fi plecat spre canionul Los Penasquitos.

Brandon a râs cu amărăciune.

– Așadar sunt în canionul Los Penasquitos cu o mașină, un mort și nouă valize. Cum ies de-acolo?

– Cu elicopterul.

– Și cine l-ar fi pilotat?

– Dumneata. Deocamdată elicopterele nu prea sunt băgate în seamă, dar în curând vor fi, pentru că devin tot mai numeroase. Puteai să fi aranjat din vreme ca unul să-ți fie adus în canionul Los Penasquitos și puteai să fi trimis pe cineva care să-l ia cu mașina pe pilotul care-l adusese. Un individ aflat în poziția dumitale poate face aproape orice, Brandon.

– Și după aceea?

– Ai încărcat corpul lui Mitchell și valizele în elicopter, ai zburat peste ocean și ai coborât cu elicopterul jos deasupra apei. După aceea puteai să arunci trupul și geamantanele și să te întorci la baza de decolare a elicopterului. O trebușoară elegantă, curată și bine pusă la punct.

Brandon a râs sonor... prea sonor. Râsetul avea un sunet silit.

– Crezi c-aș fi realmente atât de idiot încât să fac toate astea pentru o fată pe care abia o cunoscusem?

– Nu, nu. Mai gândește-te, Brandon. Le-ai făcut pentru dumneata. Uiți de Goble. Goble a sosit din Kansas City. Dumneata nu ai venit tot de-acolo?

– Și ce dacă?

– Nimic. Punct. Însă Goble n-a venit aici în plimbare. Și nu-l căuta pe Mitchell, decât dacă nu cumva îl cunoștea deja și ei doi ajunseseră la concluzia că puseseră mâna pe o mină de aur. Dumneata erai mina aceea de aur. Mitchell a murit și Goble a încercat să exploateze mina de unul singur, dar era un șoricel care se lupta cu un tigru. Ai dori să explici însă cum a căzut Mitchell de pe terasa dumitale? Ai dori să-ți fie investigat trecutul? Ce-ar putea fi mai evident pentru polițiști decât să considere că dumneata l-ai aruncat pe Mitchell peste parapet? Și chiar dacă ei n-ar fi putut-o dovedi, cum ai fi privit în Esmeralda de acum înainte?

S-a dus încet până în capătul terasei, apoi s-a întors. S-a oprit în fața mea, cu chip perfect inexpresiv.

– Aș fi putut pune să fii omorât, Marlowe. Dar într-un mod ciudat, după anii pe care i-am trăit aici, se pare că nu mai sunt genul acela de bărbat. Așa că m-ai învins. Nu am nicio altă apărare, decât să pun să fii omorât. Mitchell a fost cea mai joasă speță de om, un șantajist de femei. Poate că ai avut dreptate de la un capăt la altul, însă n-aș fi regretat absolut nimic. Și este posibil, crede-mă, este posibil ca și eu să-mi fi riscat poziția pentru Betty Mayfield. Nu mă aștept s-o crezi, totuși este posibil. Acum, haide să cădem la înțelegere. Cât?

– Cât... pentru ce?

– Pentru ca să nu te duci la poliție.

– Ți-am spus deja. Nimic. Am vrut pur și simplu să știu ce s-a întâmplat. Am avut aproximativ dreptate?

– Ai avut perfectă dreptate, Marlowe. Întru totul. Încă pot fi arestat pentru toate astea.

– Poate că da. Bine, atunci n-o să-ți mai stau pe cap. Cum am spus, vreau să mă-ntorc în Los Angeles. Poate că cineva o să-mi ofere un caz prost plătit. Trebuie să trăiesc, nu?

– Vrei să dai mâna cu mine?

– Nu. Ai angajat un asasin. Asta te scoate din rândul celor cu care dau mâna. Dacă n-aș fi avut o presimțire, azi aș fi putut să fi fost mort.

– N-am vrut ca el să omoare pe cineva.

– Dumneata l-ai angajat. La revedere.

27

Am coborât din lift și Javonen părea să mă aștepte.

– Vino în bar, mi-a spus. Vreau să vorbesc cu dumneata.

Am intrat în bar, care era foarte liniștit la ora aceea. Ne-am așezat la o masă din colț. Javonen a spus încetișor:

– Crezi că-s un nemernic, nu-i așa?

– Nu. Ai o slujbă. Și eu am o slujbă. Slujba mea te-a iritat. N-ai avut încredere în mine. Asta nu înseamnă că ai fi un nemernic.

– Eu încerc să protejez hotelul. Dumneata pe cine încerci să protejezi?

– Nu știu niciodată. Adesea, când știu, nu știu în ce fel s-o fac. Bâjbâi pur și simplu peste tot și-i enervez pe toți. Adesea sunt destul de incapabil.

– Așa am auzit... de la căpitanul Alessandro. Dacă nu-s prea indiscret, cât câștigi dintr-un caz ca ăsta?

– Maiorule, ăsta a fost nițel pe lângă linia obișnuită. De fapt, n-am câștigat chiar nimic.

– Hotelul îți va plăti cinci mii de dolari – pentru că i-ai protejat interesele.

– Prin „hotel", te referi la domnul Clark Brandon.

– Cred că da. El este șeful.

– Sună frumos – cinci mii de dolari. Sună foarte, foarte frumos. O să ascult sunetul ăsta în drum spre Los Angeles.

M-am ridicat.

– Unde să expediez cecul, Marlowe?

– Fondul de ajutorare a polițiștilor pensionari ar fi fericit să-l aibă. Polițiștii nu câștigă cine știe ce. Când dau de necazuri, trebuie să se împrumute de la Fond. Da, cred că Fondul de ajutorare ți-ar fi foarte recunoscător.

– Nu și dumneata?

– Ai fost maior în CCA. Probabil c-ai avut o mulțime de ocazii în care să primești mită serioasă. Continui totuși să muncești. Cred că acum o să plec.

– Ascultă, Marlowe. Ești pur și simplu idiot. Vreau să-ți spun...

– Spune-ți singur, Javonen. Ai publicul asigurat. Și multă baftă.

Am ieșit din bar și am urcat în mașină. Am mers la Descansado, mi-am luat lucrurile și m-am oprit la recepție să achit nota de plată. Jack și Lucille se găseau pe pozițiile lor obișnuite. Lucille mi-a zâmbit.

Jack a spus:

– Nu aveți nimic de plătit, domnule Marlowe. Așa am primit instrucțiuni. Și vă oferim scuzele noastre pentru cele întâmplate azi-noapte. Deși scuzele nu prea țin de cald, nu-i așa?

– La ce sumă s-ar fi ridicat nota de plată?

– Nu prea mult. Vreo doisprezece dolari și jumătate.

Am pus banii pe tejghea. Jack i-a privit și s-a încruntat.

– Am spus că nu aveți nimic de plătit, domnule Marlowe.

– De ce nu? Am ocupat camera.

– Domnul Brandon...

– Unii oameni nu-nvață niciodată, este? Mă bucur că v-am cunoscut pe amândoi. Aș dori o chitanță, te rog. Sunt cheltuieli deductibile.

28

N-am depășit o sută patruzeci pe drumul de întoarcere la Los Angeles. Mă rog, poate că am atins o sută șaizeci pentru câteva secunde, la răstimpuri. Revenit pe Yucca Avenue, am băgat Oldsmobile-ul în garaj și m-am uitat în cutia poștală. Nimic, ca de obicei. Am urcat scara lungă de trepte din sequoia și am descuiat ușa. Totul era la fel. Camera era stătută, monotonă și impersonală, ca de fiecare dată. Am deschis două ferestre și am preparat un cocktail în bucătărie. M-am așezat pe sofa și am privit peretele. Oriunde aș fi mers, orice aș fi făcut, tot la asta aveam să revin. Un perete gol, dintr-o cameră lipsită de sens, dintr-o casă lipsită de sens.

Am pus paharul pe o măsuță, fără să mă fi atins de el. Alcoolul nu era o cură pentru asta. Nimic nu mai era o cură, fiindcă sâmburele dur din inimă nu cerea nimic de la nimeni.

Telefonul a început să sune. Am ridicat receptorul și am rostit găunos:

– Marlowe.

– Domnul Philip Marlowe?

– Da.

– Parisul încearcă să ia legătura cu dumneavoastră, domnule Marlowe. O să revin în scurt timp.

Am pus receptorul jos, încet, și cred că mâna mi-a tremurat puțin. Fie condusesem prea rapid, fie nu dormisem suficient.

Apelul a sosit după cincisprezece minute.

– Apelantul din Paris este pe fir, domnule. Dacă aveți dificultăți, vă rog să apelați centralista.

– Sunt Linda. Linda Loring. Mă mai ții minte, nu-i așa, scumpule?

– Cum te-aș fi putut uita?

– Ce mai faci?

– Sunt obosit – ca de obicei. Tocmai am sosit de la un caz tare al naibii. Tu ce mai faci?

– Mă simt singură. Mă simt singură fără tine. Am încercat să te uit. N-am izbutit. Ne-am iubit atât de frumos împreună.

– Asta a fost acum un an și jumătate. Și numai pentru o noapte. Ce ar trebui să zic?

– Ți-am fost credincioasă. Nu știu de ce. Lumea este plină de bărbați. Dar eu ți-am fost credincioasă ție.

– Eu nu ți-am fost credincios, Linda. N-am crezut că te voi mai revedea vreodată. N-am știut că te așteptai din partea mea să-ți fiu credincios.

– Nici nu mă așteptam. Nici nu mă aștept. Încerc doar să-ți spun că te iubesc. Îți cer să te însori cu mine. Ai spus că n-ar dura șase luni. De ce să nu-i acordăm însă o șansă? Cine știe – s-ar putea să dureze o veșnicie. Te implor. Ce trebuie să facă o femeie pentru a obține bărbatul pe care și-l dorește?

– Nu știu. Nu știu nici măcar cum știe ea că-l dorește. Noi trăim în lumi diferite. Tu ești o femeie bogată, obișnuită să fie răsfățată. Eu sunt un bărbat obosit și mediocru, cu un viitor nesigur. Probabil că tatăl tău ar avea grijă să nu-l am nici pe acela.

– Tu nu te temi de tatăl meu. Tu nu te temi de nimeni. Te temi numai de căsătorie. Tatăl meu recunoaște un bărbat atunci când îl vede. Te rog, te rog, te rog! Sunt la Ritz. Îți trimit imediat un bilet de avion.

Am râs.

– Tu îmi trimiți mie un bilet de avion? Ce fel de bărbat crezi că sunt? Eu o să-ți trimit ție un bilet de avion. Și asta îți va oferi timp să te răzgândești.

– Scumpule, dar n-am nevoie să-mi trimiți un bilet de avion. Eu am...

– Sigur că da. Ai bani pentru cinci sute de bilete de avion. Însă acesta va fi biletul meu de avion. Ori îl iei, ori nu mai vii.

– O să vin, scumpule. O să vin. Să mă ții în brațe. Să mă ții strâns în brațe. Nu vreau să fii proprietatea mea. Nu vei fi niciodată proprietatea cuiva. Vreau doar să te iubesc.

– Voi fi aici. Aici sunt mereu.

– Să mă ții în brațe.

Telefonul a făcut clic, apoi s-a auzit un bâzâit, după care linia a murit.

M-am întins după pahar. Am privit în jurul camerei goale – care nu mai era goală. În ea existau un glas și o femeie frumoasă, înaltă și zveltă. Pe perna din dormitor exista un fir de păr negru. Exista parfumul acela discret și plăcut al unei femei care se lipește strâns de tine, ale cărei buze sunt moi și supuse, ai cărei ochi sunt pe jumătate închiși.

Telefonul a sunat din nou. Am rostit:

– Da?

– Sunt Clyde Umney, avocatul. Se pare că nu am primit din partea dumitale niciun raport satisfăcător. Nu te plătesc ca să te distrezi. Vreau imediat o listă completă și exactă a acțiunilor pe

care le-ai întreprins. Doresc să știu în detalii exacte ce ai făcut de când ai revenit în Esmeralda.

– M-am distrat niţeluș... pe buzunarul meu.

Glasul i s-a ridicat la nivelul unui gâgâit ascuțit.

– Doresc imediat din partea dumitale un raport complet. Altfel voi avea grijă să-ți fie revocată licența.

– Am o sugestie pentru dumneata, domnule Umney. Ce-ar fi să te duci învârtindu-te?

Când i-am închis telefonul, s-au auzit sunete de furie strangulată. Aproape imediat telefonul a început să sune iarăși.

Abia dacă l-am auzit. Aerul era plin de muzică.

Andrea Camilleri

Seria COMISARUL MONTALBANO

traducere din limba italiană de Emanuel Botezatu

Andrea Calogero Camilleri (n. 1925) este unul dintre cei mai populari scriitori italieni contemporani. Poet promițător în tinerețe, apoi regizor de teatru, scenarist și producător de radio și televiziune, Camilleri a început să scrie romane târziu, după vârsta de patruzeci de ani. Astăzi, ,,Bătrânul", cum îl numesc cu tandrețe contemporanii, este considerat un nume de referință al genului polițist, contribuind la glisarea lui spre ficțiunea literară. Primul său roman, *Il corso delle cose,* a fost publicat abia în 1978 (deși fusese scris cu zece ani mai devreme), însă consacrarea literară a cunoscut-o după alți cincisprezece ani, odată cu romanul *La stagione della caccia (Sezonul de vânătoare)*. În 1994, a apărut *La forma dell'acqua (Forma apei),* primul roman din seria *Comisarul Montalbano,* personaj care în scurt timp avea să se transforme într-un adevărat cult. Dintre titlurile seriei – care cuprinde 18 volume până în prezent – menționăm: *Hoțul de merinde* (Editura Nemira, 2009), *Un mese con Montalbano (O lună cu Montalbano), L'odore della notte (Mireasma nopții), La pazienza del ragno (Răbdarea păianjenului), La luna di carta (Luna de hârtie)* etc. În anul 2008, din aceeași serie a apărut *L'età del dubbio (Vârsta marilor dileme),* pentru viitorul apropiat fiind anunțat titlul *La danza del gabbiano (Dansul pescărușului)*. Comisarul Montalbano a devenit atât de popular (la aceasta contribuind și un serial de televiziune de mare succes), încât Andrea Camilleri a ajuns în situația de a nu mai putea renunța la el (asemenea lui Arthur Conan Doyle cu personajul său

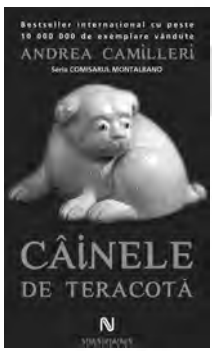

Sherlock Holmes). ,,Cititorii îmi scriu și-mi spun că personajul le aparține și deci nu pot să fac ce vreau eu cu el. Cât despre a-l omorî, nici nu poate fi vorba. Am cerut sfaturi de la doi autori de romane polițiste, Montalban și Jean-Claude Izzo, dar se pare că e foarte primejdios să programezi dispariția unui astfel de personaj: cei doi au decedat între timp.'' Prin urmare, Camilleri ar fi luat hotărârea ca ultima aventură a lui Montalbano s-o încredințeze editorului său, cu indicația de a fi închisă într-un seif și publicată abia după moartea autorului.

,,Astăzi, când vorbim despre romanul noir italian, vorbim despre Andrea Camilleri și seria Comisarul Montalbano, devenită între timp și un serial TV de mare succes.''

La Repubblica

Andrea Camilleri este autorul italian al momentului. Seria ce îl are ca protagonist pe Salvo Montalbano – un amestec unic de umor, cinism, compasiune și dragoste pentru mâncăruri rafinate – a devenit un adevărat fenomen internațional. Cel mai iubit detectiv italian trăiește în Sicilia zilelor noastre, unde aventurile tipice unui roman polițist se împletesc cu tradițiile locale. Atmosfera unică este încununată de dialectul sicilian, o vorbire insolită și niciodată banală.

În seria COMISARUL MONTALBANO
au apărut:
Forma apei
Câinele de teracotă
Hoțul de merinde
Sunetul viorii
Excursie la Tindari

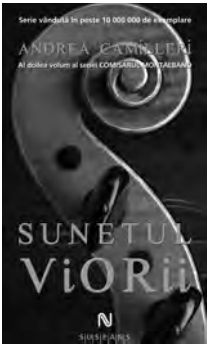

Iain Pears

Seria MISTERELE ITALIENE

traducere din limba engleză de Alexandra Dănilă, Adriana Bădescu

Iain Pears s-a născut în 1955 la Coventry, Anglia. A studiat la Wadham College, Oxford, apoi tot aici a obținut doctoratul în filozofie și istoria artelor. A fost consultant pentru BBC, Channel 4 și ZDF pentru mai multe emisiuni consacrate artei, iar între 1982 și 1990 a fost corespondent pentru Reuters în Italia, Franța, Anglia și Statele Unite. S-a impus pe scena literară cu volume precum *Cercul crucii* (1998 – Editura Nemira, 2007), *The Dream of Scipio* (2002) și *The Portrait* (2005), dar recunoașterea internațională și-a câștigat-o prin seria MISTERELE ITALIENE, al cărei protagonist este istoricul de artă Jonathan Argyll. *Afacerea Rafael* (1991 – Editura Nemira, 2008), primul volum al seriei, este urmat de *Misterul Tiziano* (1991 – Editura Nemira, 2009), *Taina lui Bernini* (1992), *The Last Judgement* (1993), *Giotto's Hand* (1994), *Death and Restoration* (1996) și *The Immaculate Deception* (2000).

„MISTERELE ITALIENE – o serie de romane polițiste rafinate, inspirate din istoria artei […]. Dar aici adevărata operă de artă este intriga, un exemplu de inginerie structurală pe care orice artist ar fi invidios."

New York Times

În seria MISTERELE ITALIENE
au apărut:
Afacerea Rafael
Misterul Tiziano

În curând:
Taina lui Bernini

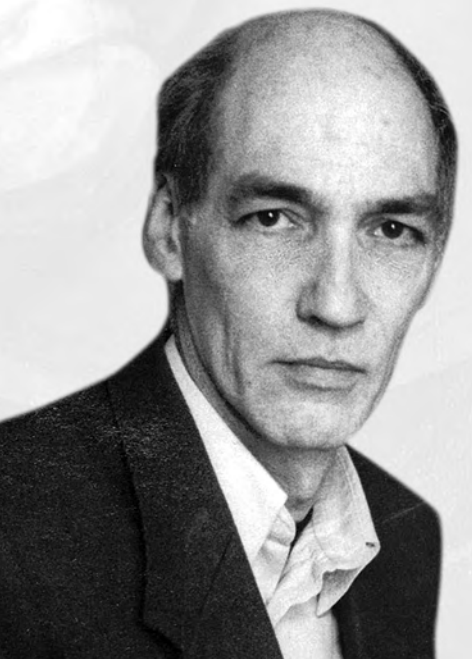

Gyles Brandreth

Seria OSCAR WILDE – CRIMĂ ȘI MISTER

traducere din limba engleză de Antuza Genescu, Gabriel Stoian

Gyles Brandreth (n. 8 martie 1948) este politician, jurnalist, dramaturg, scenarist, producător de teatru și realizator de radio și televiziune. A studiat la Lycée Français „Charles de Gaulle", Bedales School și New College, Oxford. Și-a publicat primul volum în 1972, *Created in captivity*, un studiu asupra reformei închisorilor din Marea Britanie. Începând cu 1973 a realizat și a prezentat diverse emisiuni de televiziune și de radio. Din 1980 a lucrat ca scenarist și dramaturg și a creat numeroase spectacole de varieteu. A fost membru al Parlamentului din partea Partidului Conservator, între 1992 și 1997, și membru al guvernului condus de John Major. În 2004 a publicat o biografie despre mariajul reginei Elisabeta a II-a cu ducele de Edinburgh, *Philip and Elizabeth: Portrait of a Marriage*. În 2005 a urmat o altă biografie de succes dedicată familiei regale, *Charles and Camilla: Portrait of a Love Affair*, despre iubirea de trei decenii dintre Charles, prințul de Wales, și Camilla Parker, ducesa de Cornwall. Între 2003 și 2005 a prezentat emisiunea de divertisment *Whispers* la BBC Radio 4, apărând de asemenea în numeroase piese de teatru și emisiuni la radio și televiziune. Printre lucrările sale se numără biografii, volume umoristice și cărți pentru copii, dar adevăratul succes i l-a adus seria *Oscar Wilde – crimă și mister.*

Seria OSCAR WILDE – CRIMĂ ȘI MISTER va scoate la lumină viața secretă a lui Oscar Wilde: prieteniile sale nebănuite, de la cercurile înalte ale societății până la cotloanele lumii criminale.

„O lectură *fin de siècle* intelectuală [...] cu dialoguri extrem de rafinate."

Sunday Times

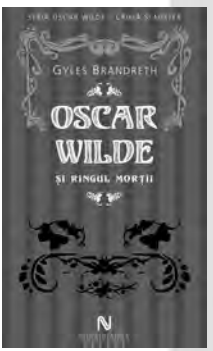

În seria OSCAR WILDE – CRIMĂ ȘI MISTER au apărut:
Oscar Wilde și crimele la lumina lumânării
Oscar Wilde și ringul morții

În curând:
Oscar Wilde și surâsul morții

Dorothy L. Sayers

Seria AVENTURILE LORDULUI PETER WIMSEY

traducere din limba engleză de Irina Negrea, Virgil Stanciu, Gabriel Stoian

Dorothy Leigh Sayers (1893, Oxford – 1957, Essex) este o celebră scriitoare de romane polițiste. A studiat limbile moderne și literatura medievală la Oxford, unde a și debutat cu piese de teatru, a fost profesoară de limbi moderne, a lucrat într-o agenție de publicitate londoneză, iar în 1923 a început să publice seria de romane polițiste clasice *Aventurile lordului Peter Wimsey*, în cincisprezece volume. Mare amatoare de literatură polițistă, a fost mai întâi membră a Detection Club, alături de Agatha Christie și John Dickson Carr, devenind apoi președinte, în 1940. Spre sfârșitul vieții, s-a consacrat literaturii clasice și filozofiei și a tradus întreaga operă a lui Dante. Seria de romane polițiste clasice *Aventurile lordului Peter Wimsey* cuprinde: *Whose Body?* (1923), *Clouds of Witness* (1926), *Unnatural Death* (1927 – *O moarte suspectă,* Editura Nemira, 2008), *The Unpleasantness at the Bellona Club* (1928), *Strong Poison* (1930), *Five Red Herrings* (1931 – *Cinci*

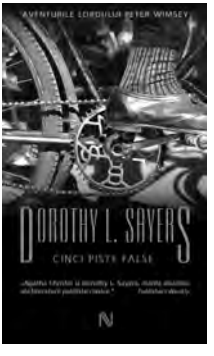

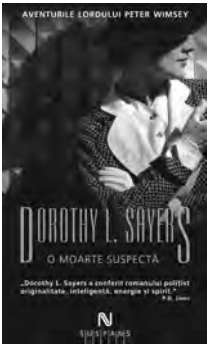

piste false, Editura Nemira, 2007), *Have His Carcase* (1932), *The Nine Tailors* (1934), *Gaudy Night* (1935) și *Busman's Honeymoon* (1937). Alte romane polițiste: *The Floating Admiral* (1931), *Ask a Policeman* (1933), *Murder must advertise* (1933 – Editura Nemira, 2009) *The Sultry Tiger* (1936), *Double Death: a Murder Story* (1939).

„Dorothy L. Sayers este unul dintre cei mai buni autori de literatură polițistă din istorie."

E.C. Bentley

„Îi admir romanele, […] pentru intrigile pline de imaginație și inventivitate, precum și pentru ochiul ei perfect antrenat pentru detalii."

Ruth Rendell

„Peter Wimsey, celebrul detectiv britanic, este un aristocrat excentric, bibliofil și meloman, care, ajutat de valetul său Bunter, încântă și șochează prin inteligența, rafinamentul și inventivitatea de care dă dovadă în descifrarea celor mai subtile enigme.

AVENTURILE LORDULUI PETER WIMSEY, iată un regal polițist clasic, o serie de cincisprezece volume, un deliciu al secolului XX."

P.D. James

În seria AVENTURILE LORDULUI PETER WIMSEY au apărut:
Cinci piste false
O moarte suspectă
Reclama ucigașă

În curând:
Martori întunecați

Guillaume Prévost

Seria DETECTIVI CELEBRI

traducere din limba franceză de Mihaela Stan

Guillaume Prévost s-a născut în Madagascar, în anul 1964. Este profesor de istorie și prezentator de emisiuni pe canalul de televiziune Histoire. *7 crime la Roma* este primul său roman, apărut în 2000. Au urmat alte thrillere istorice în seria DETECTIVI CELEBRI: *Asasinul și profetul,* în 2002, și *Camera obscură,* în 2005.

În seria DETECTIVI CELEBRI
au apărut:
7 crime la Roma
Camera obscură
Asasinul și profetul

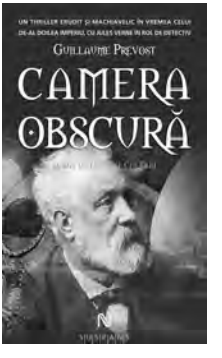

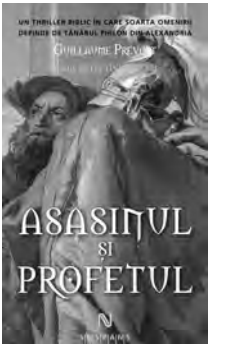

Raymond Chandler

Seria PHILIP MARLOWE, detectiv particular

traducere din limba engleză de Adriana Bădescu, Cornelia Bucur, Mihai-Dan Pavelescu, Mircea Pricăjan

În ianuarie 1935, povestirea *Killer in the Rain* îl introduce pentru prima oară pe detectivul Philip Marlowe. Sarcastic, dur și băutor de calibru, Marlowe rămâne un om al onoarei, un cavaler al secolului XX, cu diplomă de universitate și înclinații poetice. Douăzeci de ani și șapte romane mai târziu, Marlowe devine sinonim cu termenul ,,detectiv particular'', iar creatorul său – maestru absolut al școlii americane *hard-boiled* a romanului polițist.

Seria
PHILIP MARLOWE, detectiv particular:
Somnul de veci
Adio, iubito!
Fereastra de sus
Doamna din lac
Sora cea mică
Nu-i ușor să spui adio
Play-back

,,Raymond Chandler a inventat un nou mod de a vorbi despre America, iar de atunci America nu a mai arătat niciodată la fel.''

Paul Auster

,,Chandler nu este doar cel mai bun scriitor de romane *hard-boiled* cu detectivi particulari.
Este unul dintre cei mai buni autori ai secolului XX – punct.''

Library Journal

SUSPANS

Colecția SUSPANS este un brand românesc de referință al beletristicii care te ține cu sufletul la gură: literatură polițistă, atât contemporană, cât și clasică, thriller, romane noir și horror, romane de aventuri. Cele peste trei sute de titluri apărute îi oferă publicului pe maeștrii desăvârșiți ai acțiunii, misterului, societăților secrete și ai aventurii: Stephen King, Raymond Khoury, Patricia Cornwell, Dorothy L. Sayers, Ed McBain, Iain Pears, Andrea Camilleri, John Sandford, Gerald Messadié sau Rodica Ojog-Brașoveanu. Fiecare pagină ascunde un pericol și promite o răsturnare de situație.

În curând:

Don Winslow, *Păcate originare*

SUSPANS.RO

Misterele care ne leagă

Pentru toate informațiile și noutățile
despre cărțile voastre preferate

www.suspans.ro